

**NẾU
TRỞ THÀNH
TU SĨ...**

Món quà ý nghĩa này dành tặng cho:

GIÁC MINH LUẬT

**NẾU
TRỞ THÀNH
TU SĨ...**

NXB HỒNG ĐỨC

Lời giới thiệu

Nếu trở thành tu sĩ... là tập sách nhỏ ghi lại những cảm nhận, suy nghiệm về cuộc sống, những tâm sự về người thân, những tâm tình với huynh đệ đồng tu của một vị sư trẻ trong chốn thiền môn - sư Giác Minh Luật.

Các bài viết trong tập sách nhỏ này là những dòng tâm tư trong sáng, chân thật, hồn nhiên, chứa đựng nhiều cảm xúc sâu lắng tận đáy lòng của một tu sĩ trẻ. Ở đó, có lúc biểu hiện nụ cười hồn nhiên, vô tư; có khi lại là những giọt nước mắt nhẹ rơi vì nặng lòng nhân thế... thông qua những câu chuyện thật, diễn ra hàng ngày của những người xuất gia trẻ hoặc bắt nguồn từ hình ảnh của những mảnh đời bất hạnh được góp nhặt trong các chuyến từ thiện cũng như ở đâu đó trên dòng đời... mà vị sư trẻ trải qua.

Nhân duyên cuộc sống mỗi người một cảnh, tâm tư ý nguyện mỗi người một lối... tuy nhiên, người xuất gia phải luôn nghiêm trì giới luật, phát triển hạnh lành. Là một tu sĩ trẻ, tác giả đang trên con đường tu tập và học hành, chưa phải là giảng sư thuyết pháp, hay chuyên gia nghiên cứu, nhưng trong quá trình nỗ lực tu học và thực tập hạnh lành - nuôi lớn từ tâm, vị sư trẻ này có những suy nghiệm, nhận thức với nhiều cảm xúc khác nhau - để rồi những cảm xúc, suy nghiệm, nhận thức ấy được ghi lại trong tập sách này, đây xem như là kỷ niệm của cá nhân tác giả, cũng là chia sẻ cảm xúc trong những khoảnh khắc khác nhau, thiết nghĩ là món quà tặng cho những ai hữu duyên, những người quan tâm đến một góc nhỏ của đời sống thiền môn mà các vị xuất gia trẻ đang tu học.

Tin tưởng rằng, ai đó khi xem Nếu trở thành tu sĩ... sẽ có được niềm vui nho nhỏ, sự đồng cảm về cuộc sống giản đơn của những người trẻ tu hành, nhất là khi chúng ta thấy có những vị sư trẻ tâm hồn trong sáng, thúc liễm đạo phong, nghiêm túc trong thiền môn và phát tâm phụng sự xã hội.

ĐD.TS THÍCH GIÁC NHƯỜNG

Nếu trở thành tu sĩ...

Lời tác giả

Kính thưa quý bạn đọc;

Tâm nguyện muốn lưu lại những dòng lưu bút của đời tu đã xuất hiện trong tôi từ thời hành Diệu. Tôi viết vài dòng sẻ chia, những cảm nhận và những gì mà mình đã chứng kiến và thực nghiệm trong quá trình tu học và sống chung với đại chúng vào một quyển tập, khi đó tôi còn là một chú Tiểu.

Thời gian sau, cuốn tập mà tôi lưu lại những dòng lưu bút cũng đã bắt đầu đến trang cuối cùng, cây bút cũng đã bắt đầu khô mực. Khi đó, có một vị Phật tử đã xem qua và khuyên tôi nên in ra thành một tập sách để có đủ điều kiện gửi đến mọi người cùng đọc như một lời sẻ chia từ sự trải nghiệm bản thân trong đời sống xuất gia.

Từ đó, tôi bắt đầu nuôi dưỡng tâm nguyện này...

Nhưng, cho đến một ngày quyển tập đó bị thất lạc, tôi không thể tìm lại nó nữa mặc dù tôi đã cố giữ thật cẩn thận. Từ đó, chuyện cho ra đời tập sách đã bắt đầu tắt lịm cho đến quên lãng, vì lý do trên.

Cho đến một ngày...

Tôi đã nhận được những quyển sách do nhà

báo Lưu Đình Long (báo Giác Ngộ) gửi tặng, tâm nguyện thuở nào lại xuất hiện, tôi liền tìm lại những bài viết, lưu bút do mình đã viết cho các báo và tạp chí, ấn phẩm văn hóa Phật giáo hay những bài sẻ chia trên trang cá nhân của mình với mong muốn thực hiện tâm nguyện thuở nào còn dang dở mà tôi đã ấp ủ hơn 5 năm nay - để cho ra đời tập sách đầu tiên với tựa đề *Nếu trở thành tu sĩ... mà các bạn đang cầm trên tay.*

Cuốn sách được đúc kết từ những cảm xúc, suy nghĩ, trải nghiệm của bản thân, qua những bài viết ngắn hay những câu chuyện đời sống thường nhật mà tôi đã bắt gặp, khác hơn là lời sẻ chia từ đời sống trải nghiệm của người xuất gia trẻ để gửi đến những bạn trẻ, hay những ai có ý định chọn con đường xuất gia thiêng liêng, trở thành tu sĩ hay muốn tìm hiểu Phật pháp để sống đời giải thoát. Qua tập sách nhỏ này, bản thân mong rằng, từ đây sẽ tiếp thêm động lực, khuyến khích tự thân để cùng mọi người tiến tu trên con đường hoàn thiện bản thân và cùng ấp ủ chí nguyện phụng sự nhân sinh - sống đời an lạc.

Kính chúc bạn đọc thân tâm thường an lạc, cát tường như ý!

GIÁC MINH LUẬT

1. Kể chuyện tu

Đi tu, đối với tôi là một hạnh nguyện, nhưng cũng là một thử thách, trải nghiệm, để rồi trên mỗi bước đường đi qua, tôi nhận ra, đó là con đường an lạc mà mình đã may mắn chọn lựa, nguyện đi mãi...

Nếu trở thành tu sĩ...

*M*ột thời để nhớ... Giờ ngẫm lại rồi tự hỏi: - Không hiểu sao lúc đó mình lại gan đến thế, dám quyết định đi tu mà chưa hề biết một chút gì về cuộc sống của người xuất gia, chỉ đơn thuần thầm nghĩ: “Người tu thật hạnh phúc khi không phải vướng bận chuyện đời, ngày đêm thanh bình trong chốn già-lam, là người sống đời phạm hạnh, lấy đạo đức làm chuẩn mực cho mọi người noi theo”.

Hiểu thế thôi cũng thấy trong lòng vô cùng thích thú, muốn mình cũng có được cuộc sống như thế, bình an, tự tại, không vướng bận bụi trần, xa rời mọi trói buộc của thế nhân.

Chính nhờ những suy nghĩ thơ ngây, bình dị... đó, được coi là hạt giống bồ-đề nở hoa trong lòng. Lắng nghe cảm xúc, tự mình tìm thấy cuộc sống của một người tu sĩ thật đơn giản, khi thấy ai an lạc hạnh phúc cũng như chính bản thân mình, nhìn ai khổ đau, sân hận, thù ghét nhau là cõi lòng thấy tê buốt, có khi phải rớt nước mắt khi chứng kiến những số phận đang lâm vào ngõ cụt không lối thoát.

Rồi giật mình tự hỏi: - Không biết, hồi đó nếu mình không một mực xin đi tu, thì giờ này sao nhỉ, chắc cũng như bao đứa bạn cùng trang lứa: tốt nghiệp đi làm, có vợ, có chồng, nuôi con, lo cho gia đình, già yếu và cuối cùng là cái chết.

Cũng may mắn cho mình, được có chút duyên lành với Phật từ bao đời, bao kiếp mà nay được sanh làm người, sống trong giáo pháp của Như Lai mà tu hành theo con đường chánh đạo.

Đã biết bao ý muốn xuất trần, rồi không bao lâu lại tự dập tắt, có người cho là hoàn cảnh, gia đình, nợ thế nhân và chấp nhận quên đi lý tưởng, dù biết đó là con đường hướng thượng đưa người vượt thoát khổ đau. Hối hận, đó là trạng thái của biết bao người khi tuổi về già với mái nhà heo hút, không ai dưỡng nuôi, bị người thân đối xử tệ bạc... Rồi tự mình hối hận cho thời son trẻ với ý nguyện xuất trần bị quên lãng. Thời gian như một áng mây đẹp, khi bị một trận mưa to, thì vỡ tan không bao giờ hội tụ như cũ.

Một lúc bình tâm, chợt nhận thấy đời tu sĩ nếu không có khó khăn, thử thách, chông gai... thì làm sao biết được con đường mình đi đã tới đâu. Con bò chở nặng gánh hàng, gặp phải bùn lầy trên con đường tới đích, nó chùn bước dừng lại, rồi chấp nhận cái chết, nhưng khi nó biết từ bỏ khó khăn trước mắt, dùng hết nghị lực, lòng can đảm và hy vọng được sống..., nó cố sức vượt qua vũng lầy và thẳng tiến về đích.

Vậy nếu chỉ có hạnh phúc, bình an... thì con người ta sẽ vô cùng chán nản, tự ti và sanh ra ích kỷ... Sự bình an được thiết lập

khi biết chấp nhận mọi thứ, vượt qua và tiến bước.

Điểm lại chặng đường dài, đã bao lần chán nản, muốn từ bỏ hiện tại... nhưng nhìn lại cũng thế thôi! Đến với con đường xuất gia phải xuất phát từ lý tưởng, lòng quyết tâm, chứ đâu phải chỉ vì yêu, ghét, chán đời... rồi chẳng bao lâu sanh ra chán đạo, rồi tiếp tục từ bỏ. Như thế, con người ta cứ mãi quanh quẩn trong cái vòng cảm xúc.

Các bạn cũng như tôi, nếu đã quyết tâm chọn con đường cao thượng, thì hãy trang bị cho mình những hành trang cần có: lòng từ bi, nghị lực, tâm bồ-đề, kiên nhẫn và biết chấp nhận... chứ đừng mang theo những thứ như hận đời, buồn chán, thù ghét, lia bỏ trách nhiệm, sự nhu nhược... thì bạn sẽ tiếp tục thất bại bất cứ lúc nào.

Cuộc đời tu sĩ không như bạn nghĩ, nếu bạn chưa chuẩn bị cho mình một áo giáp để chống chọi với vô vàn quân địch (tham-sân-si).

Hãy tự mình suy nghĩ và đưa ra định hướng cho cuộc đời, khi quyết định chọn con đường hướng thượng, vượt thoát bóng đêm là bình minh tự nhiên xuất hiện.

Mong sự nhận tâm lòng này...

Đó là câu nói và hình ảnh của một cụ bà Phật tử cứ làm tôi nhớ mãi từ hồi còn ở quê, trước khi lên đường đi du học.

Cụ bà kêu tôi lại: “Sư ơi! Cụ muốn cúng dường gieo duyên với sư, vì nghe nói sư sắp đi học xa, chắc lâu lắm mới về chùa lại đúng không sư?”.

Nói xong, cụ móc trong túi (với đôi bàn tay run run) ra một xấp tiền, chỉ toàn tiền lẻ, trong đó chỉ duy nhất có tờ 100 ngàn đồng. Cụ lấy ra và duỗi cho thật đều, ngay ngắn và nhét vào tay tôi.

Rồi cụ nói: “Sư ơi! Tấm lòng của cụ, sư nhận nhé, đây là tiền con gái vừa cho, nay xin cúng dường cho sư đi học để mai này làm lợi lạc chúng sanh. Cố gắng lên sư nhé, chặng đường phía trước còn dài lắm, mai này sư thành tài, nhớ về tụng cho cụ một thời kinh trước lúc ra đi là mãn nguyện lắm rồi”.

Tôi cầm tờ 100 ngàn của cụ trên tay, mà cõi lòng như thất lại. Không biết mình có nên nhận hay không, nếu không là phụ tấm lòng của cụ và bỏ lỡ một lần gieo duyên phước lành mà cụ đang gieo tạo, còn nếu nhận thì chắc những ngày tới lấy gì cụ ăn khi đây chính là phần tiền chu cấp của người con gái mỗi tuần.

Trái tim và sự hy sinh thật vĩ đại của những người mà tôi cho là hóa thân của Pháp. Vì đằng sau những vị danh Tăng lỗi lạc, những nhà sư tài ba là hình ảnh của những người Phật tử âm thầm hy sinh,

chất chiu từng đồng, nhịn ăn từng bữa để dành tiền nuôi dưỡng chư Tăng trên bước đường học Phật, để mai này tiếp nối con đường Phật pháp.

100 ngàn của cụ đến nay tôi vẫn còn giữ mãi bên mình. Với tôi, nó vượt lên cả sự cúng dường mà là sự hy sinh lớn lao mà cụ đã làm được. Không chỉ một, mà có cả hàng vạn người đang mãi âm thầm trợ duyên và cúng dường để nuôi dưỡng bao thế hệ Tăng Ni đi học, để sau này các vị sẽ thay Phật truyền thừa giáo pháp.

Và những tấm lòng đó, sẽ mãi được vinh danh muôn đời và bất tử giữa thời gian - để mỗi khi nhìn thấy một vị thầy, hay một vị sư nào tài giỏi, lỗi lạc thì xin đừng quên những người đang mãi đứng đằng sau âm thầm hy sinh để lót đường cho ta trên con đường hoằng truyền Chánh pháp.

Bồ thí ba-la-mật là gì?

Sư xin trả lời theo một ví dụ dưới đây để mọi người dễ hiểu.

Có 3 trạng thái tâm của sự bồ thí ba-la-mật:

Trạng thái tâm thứ nhất: Một đứa trẻ nhỏ có rất nhiều con búp bê đẹp. Người mẹ bảo con đem búp bê đó cho trẻ em nghèo hay làm từ thiện thì đứa trẻ này không chịu vì không hiểu được giá trị của sự cho đi hay bồ thí là như thế nào? Đến khi người mẹ bảo đứa trẻ, nếu con cho đi những con búp bê này thì mẹ sẽ mua cho thật nhiều con búp bê xinh đẹp và đắt tiền hơn gấp bội lần thì lập tức đứa trẻ này liền đồng ý cho đi để nhận lại những con búp bê giá trị hơn.

Trạng thái tâm thứ hai: Đến khi đứa trẻ lớn hơn một chút, người mẹ bảo con mình hãy cho đi những con búp bê đó, với mục đích để mình và con mình được mọi người khen ngợi là người có tấm lòng lương thiện. Và những con búp bê đó được cho đi với mục đích nhận lại lời khen ngợi của mọi người.

Trạng thái tâm thứ ba: Đến khi đứa trẻ trưởng thành, không còn ham thích gì với những con búp bê nữa, đến khi người mẹ hỏi con mình, có thể đem những con búp bê này cho đi hay bố thí thì người con liền đồng ý và không muốn quan tâm là mẹ mình đem cho ai, chỗ nào và làm gì với những con búp bê nữa. Đặc biệt, là người con không còn bị ràng buộc và tham chấp với sự cho đi của vật sở hữu là những con búp bê.

Hai trạng thái tâm đầu tiên là sự bố thí căn bản của đại đa số chúng ta. Vì thông thường, sự cho đi luôn cần sự nhận lại theo mọi cách. Nhận từ vật chất hay tinh thần, từ những suy nghĩ vi tế từ trong tâm. Đây là sự bố thí cao đẹp cũng đáng ca ngợi vì bản chất đẹp là sự bố thí và cho đi cái của mình đang có.

Trạng thái tâm thứ ba là phần nào biểu thị trạng thái tâm của sự bố thí ba-la-mật. Vì sự cho đi không thấy có người cho, vật được cho và người nhận, đó gọi là bố thí ba-la-mật. Đây là sự bố thí cùng tột mà người thực hành phải thật sự đạt được “tánh không” mới có thể thực hành được một cách đúng nghĩa và trọn vẹn công đức lành của việc thực tập bố thí Ba-la-mật.

- Làm thế nào để đạt được bố thí ba-la-mật?

Khi sự bố thí của bạn đã trở nên thuần thực và đến khi bạn không còn chấp vào sự nhận lại thì đó tức là bố thí ba-la-mật. Cũng giống như ví dụ ở trên, khi đứa trẻ đã lớn thì tự nó sẽ không cần và không biết ai nhận và làm gì với vật mình cho đi.

Ước nguyện của sư em và sư anh

Beng... Beng...

Sư anh ơi! Vào độ Ngọ tới giờ trưa rồi. Nghỉ tay vào dùm với sư em luôn nha.

Ừ, sư em vào dùm trước, để sư anh tranh thủ làm xong chút việc rồi vào.

Sau buổi dùm trưa, hai anh em nằm nghỉ trưa dưới mái hiên của một ngôi mộ bên cạnh chùa.

Sư em hỏi: Nè, sư anh, em hỏi thật nha, ước nguyện của sư anh sau này là gì vậy?

À! Sư anh thì khỏi bàn, nói về ước nguyện thì nhiều lắm.

Sư em nói tiếp: - Nhưng sư em muốn nghe, sư anh nói cho em nghe đi.

Sư anh mà nói ra thì đừng có bảo là, sao sư anh “tham lam” quá đấy!

Sư em: - Ước nguyện thì ai mà không có đúng không sư anh, ước có tốn tiền đâu, mắc gì mà không ước (*sư em cười*).

Ừ, vậy sư anh nói cho sư em nghe: - Ước nguyện sau này sư anh mà lớn lên, sư anh cùng với mọi người sẽ đi khắp mọi nơi để giúp đỡ những người nghèo khổ, cực khổ, trẻ em mồ côi và những người kém may mắn.

Sư em: - Ồ, chỉ vậy thôi à? Còn gì nữa...

- Nữa à? Về bản thân sư anh thì sư anh ước nguyện lúc trưởng thành sẽ đi du học nước ngoài, để sau này trở về giảng dạy Phật pháp và trở thành một người thầy giỏi, hướng dẫn mọi người tu học theo con đường Giác ngộ của Đức Phật.

Sư em: - Còn nữa không sư anh?

Còn một điều ước nguyện nữa mà sư

anh không nói đâu. Chừng nào đủ duyên sư anh sẽ nói điều ước nguyện cuối cùng cho sư em nghe.

Sư em: - Điều cuối cùng chắc quan trọng lắm hả sư anh?

Ừ, thì quan trọng nên mới nói là cuối cùng chứ!

- À! Còn sư em thì sao? Ước nguyện gì nè? Nói cho sư anh nghe để sư anh “chứng minh” cho *(cười nhẹ)*.

Sư em: - Sư em thì có một ước nguyện thôi, không có “tham” như sư anh đâu, ước gì quá trời *(sư em cười khoái chí)*.

- Ô, vậy điều ước của sư em là gì?

(Nói đến đây, sư em nhắm lịm đôi mắt lại, nắm chặt đôi bàn tay và khẽ nói trong sự ước vọng).

Sư em: - Sư em ước là sau này sư em sẽ được gặp lại mẹ. Vì sư em nhớ mẹ nhiều lắm.

(Rồi bỗng nhiên hai dòng nước mắt của sư em từ từ tuôn rơi, sư anh cũng lặng im để nhìn sư em khóc mà không nói nên lời).

Sư em: - Sư anh biết không? Từ khi ba

mẹ sư em li dị, mẹ gửi sư em vào đây, biệt biệt hai năm nay, sao sư em không hề thấy mẹ vào thăm sư em. Chắc mẹ ghét sư em hay sao á, hay mẹ không còn thương và nhớ sư em nữa. Phải không sư anh?

Sư em nói tiếp: - Sư anh biết không, mỗi khi nhìn mấy chú khác được mẹ vào thăm, mua cho quà bánh và quần quýt bên nhau là sư em nhớ mẹ và thèm cảm giác đó lắm, chỉ biết chạy ra đây ngồi khóc. Lúc đó sư em càng ghét mẹ nhiều hơn.

Sư anh: - Sư em đừng nghĩ vậy, chắc mẹ bận công việc, lo kiếm tiền để lo cho cuộc sống ngoài đời, chứ mẹ nào không thương con đúng không sư em. Chắc mẹ chuẩn bị vào thăm sư em rồi đó, sư em lau nước mắt đi. Biết đâu ước nguyện của sư em sẽ trở thành hiện thực trước sư anh sao? *(Hai anh em cười to và lau đi dòng nước mắt).*

- Tới giờ đi học rồi, sư em vào lấy tập vở và dắt con "bạch mã" *(xe đạp màu trắng)* ra đây, sư anh chở đi học kẻo trễ.

... Do một nhân duyên, sư anh từ biệt ngôi chùa lá nhỏ đó để ra đi. Từ đó đến nay đã hơn bảy năm. Khi sư anh tìm về lại ngôi chùa lá đó để thăm sư em, để nói lên điều

ước nguyện cuối cùng thì được thầy trụ trì bảo: “Chú đó đã hoàn tục và đi đâu đến nay cũng không hay tin tức và cũng không thấy chú trở về đây thăm chùa. Nghe đâu mấy chú ở đây bảo là, chú đó đi tìm mẹ”.

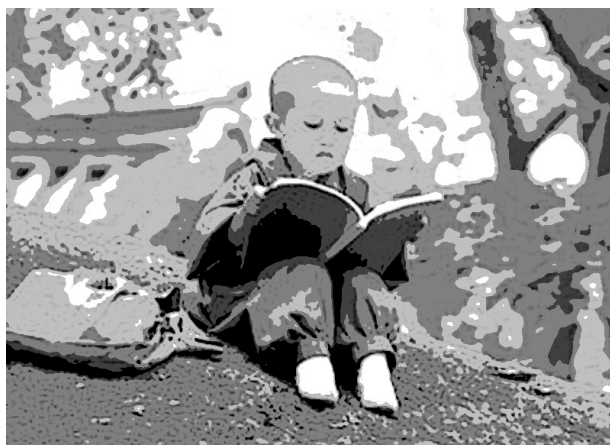
Nghe đến đó, sư anh nhắm lịm hai mắt, lặng lẽ bước đến hiên của ngôi mộ cũ để ngồi xuống và thầm nhủ: - Sư em nè, nay sư anh trở về đây thực hiện điều ước nguyện bí mật cuối cùng.

Sư em đang ở đâu? Ước nguyện đơn giản của sư em mà sao khó quá vậy. Tính ra sư em thua sư anh rồi, ai biểu dám nói sư anh “tham lam” (*thâm cưỡi*).

Dù sư em đang ở phương trời nào, thì sư anh luôn tin rằng một ngày nào đó ước nguyện tìm lại mẹ của sư em sẽ trở thành hiện thực.

Bây giờ sư anh sẽ nói cho sư em biết ước nguyện cuối cùng của sư anh: - Điều ước nguyện đó là sư em sẽ tìm được mẹ. Ước nguyện quan trọng cuối cùng của sư anh dành tặng cho sư em đó. Sư em vui không?

Vậy giờ sư em cười lên đi, sư anh đang cười nè. Khóc hoài...

Quyết định lớn trong đời

Quýết định nào trong đời làm cho sự hài lòng nhất?

Đó là quyết định xuất gia sống đời Tăng lữ. Bởi vì, được sinh ra làm người, được gặp giáo pháp cao minh, được làm người xuất gia theo Phật, nhiều đó là quá đủ.

Khi bạn đi làm mà không tìm thấy được hạnh phúc trong công việc, bạn ở với người thân gia đình mà bạn không cảm nhận

được tình thương và sự quan tâm của cha mẹ, anh em hay bạn đang có những người bạn tốt bên cạnh mà không biết trân trọng để luôn tìm cầu những người bạn mới thì chẳng khác nào cái vá múc canh tụy nằm trong một nồi canh ngon nhưng chẳng bao giờ nếm được hương vị của nó.

Tôi luôn tự tìm cho mình cảm giác hạnh phúc bình dị của người xuất gia và luôn trân trọng những phút giây nhiệm mầu trong những thời thiền tập hay những phút tĩnh lặng một mình trên con đường vắng. Ngồi dưới chân Phật và nhìn Phật cười, thế là quá đủ.

Khi hạnh phúc do chính mình tạo ra thì đó sẽ là hạnh phúc vĩnh cửu theo bạn suốt cả cuộc đời, còn hạnh phúc mà người khác cho bạn nó chỉ tạm thời và thoáng qua trong chốc lát.

Tôi nghĩ, hiện giờ bạn cũng đang là người quá đổi hạnh phúc, khi còn có thể đọc được những lời chia sẻ này, bởi vì trong khi đó, vào giờ phút này, trên quả đất chúng ta đang sống có biết bao người đã trở thành không thể - họ đang phải chiến đấu với tử thần để giành lại sự sống.

Thư sư, thực tế không phải vậy

“**Đ**ọc những bài viết của sư, con cảm thấy lòng mình thanh thản hơn và nhẹ nhàng hơn để con có thêm động lực bước tiếp. Nhưng thưa sư, thực tế cuộc đời không đơn giản như vậy đâu ạ” - một chia sẻ được gửi tới.

Đọc xong đoạn này, làm tôi suy nghiệm đến hình ảnh của hai người bạn: một người tên Tú và một người tên Tài. Anh Tài nói với anh Tú: - Sao tôi thấy anh cứ kiêng cữ hoài, nào là không uống rượu bia, không hút thuốc hay cà phê nhưng sao anh cứ bệnh tật liên miên. Như tôi, mọi thứ tôi đều dùng hết mà có thấy bệnh tật gì đâu, tôi vẫn sống khỏe mỗi ngày.

Anh Tú trả lời: - Nhờ tôi không uống rượu bia các thứ, tôi mới sống được tới ngày hôm nay, chứ tôi mà như anh thì tôi đã chết lâu rồi.

Câu trả lời của anh Tú làm cho tôi hình dung được hình ảnh của chia sẻ ở trên.

Bạn sẽ và phải đối diện với mọi “thực tế” trên cuộc đời này theo sự chuyển biến của một định luật tự nhiên, dù bạn là người học Phật hay không. Giáo lý nhà Phật chỉ dạy cho bạn cách đón nhận và chuyển hóa điều “thực tế” đó như thế nào, chứ không dạy bạn cách trốn chạy và rời xa nó.

Cũng như bạn sẽ dễ dàng bắt gặp những người bạn của mình là một Phật tử thuần thành, một người luôn hướng thiện giúp đời, nhưng sao họ luôn phải đối diện với mọi khó khăn và thử thách cứ liên tục diễn ra.

Trong khóa tu học thiền 10 ngày, tôi rất tâm đắc một câu nói của vị Thiền sư: “Dù anh là tu sĩ hay không tu sĩ thì cũng có khổ đau, quan trọng là anh chuyển hóa và tiếp nhận chúng như thế nào”.

Vì thế, nếu bạn có đến cầu nguyện với Đức Phật, đừng cầu cho mình thoát khỏi nỗi khổ, niềm đau và mọi khó khăn trước mắt mà hãy cầu Đức Phật gia hộ cho mình có đủ niềm tin và nghị lực để đón nhận và chuyển hóa mọi nỗi khổ, niềm đau.

Thế thôi, “thực tế” là bạn đón nhận nó như thế nào, chứ không phải trốn chạy nó, vì giáo lý đạo Phật không hề dạy bạn điều đó.

Có những ước mơ không còn có thể

Một chuyến đi thực tế do phân khoa Phật học tại Đại học MCU (Thái Lan) tổ chức, đi đến những ngôi chùa nổi tiếng để tìm hiểu lịch sử hình thành. Ai cũng háo hức tham quan, lắng nghe thuyết trình và ghi chép những nội dung trong buổi thực tập.

Mọi chuyện cứ diễn ra cho đến khi cảm xúc của tôi lại đứng lạng khi đến chùa Phra Baht Nam Phu là điểm dừng chân cuối cùng của bệnh nhân HIV/AIDS, chùa xây dựng trên ngọn đồi trọc thuộc ngoại ô thành phố cổ Lopburi - Thái Lan.

Được sự hướng dẫn của đoàn, ai cũng phải bịt khẩu trang và thoa thuốc sát trùng trước khi bước vào thăm những bệnh nhân HIV/AIDS giai đoạn cuối. Từng bước chân tôi bước, chỉ biết nhìn mà trong lòng đầy thương xót không thể nói thành lời. Bất chợt, có một cô gái trẻ thân hình gầy gò, yếu ớt, thoi thóp đang nằm trên giường nhìn tôi chăm chăm với ánh mắt đầy bi thương. Tôi không dám nhìn cô, vì sợ cô phát hiện tôi đang rơi nước mắt, cô sẽ càng buồn và tủi hơn.

Kết thúc chuyến khảo sát thực tế mà trong lòng cứ nhớ mãi ánh mắt đau thương song cũng như đang chờ đợi một phép màu nào đó đến với mình, hay một sự đồng cảm của một ai đó cho một số phận không lối về đang gượng sống từng ngày trong vô vọng. Chắc rằng, cô ta cũng đã từng là một cô gái trẻ đẹp, lạc quan và yêu đời, với biết bao hoài bão lẫn ước mơ về một tương lai

tươi đẹp, có chồng, có con và một mái ấm gia đình hạnh phúc như bao người.

Nhưng số phận đã không cho cô một cơ hội để thực hiện những điều ước mong mà mình còn dang dở.

Chúng ta đã quá hạnh phúc hơn bao người, khi còn được sống, được thực hiện ước mơ và tô đắp một tương lai do chính mình vạch ra, như ước mơ mà cô không còn cơ hội để thực hiện nữa.

Rồi chúng ta cũng sẽ không biết tương lai mình sẽ ra sao, nhưng hiện tại chúng ta còn sức khỏe, còn trí lực, còn có thể cười, có thể yêu thương, để cống hiến những điều tươi đẹp nhất cho cuộc đời này, thì hãy nỗ lực và viết tiếp vào hành trình mấy mươi năm của một kiếp người sẽ là những chuỗi thời gian tươi đẹp nhất.

Làm được vậy thì cuộc sống của mình sẽ xuống dòng, chấm hết với một nụ cười mãn nguyện.

Sư tu theo truyền thống Phật giáo nào?

Chắc hản, những vị đã từng là Tăng Ni sinh Khất sĩ du học tại nước ngoài như các nước Phật giáo Đại thừa (Mahayana) và Phật giáo Nguyên thủy (Theravada) sẽ có bao lần nghe chung một câu hỏi: - Bạn theo truyền thống Phật giáo nào?

Với tôi, là một Tăng sĩ trẻ hiện đang du học tại Thái Lan - đã có được những trải nghiệm sâu sắc từ một đất nước Phật giáo với bề dày truyền thống, văn hóa và sinh hoạt đặc thù theo tinh thần truyền thừa của Phật giáo Nguyên thủy. Đồng thời, cộng thêm sự du nhập và giao lưu văn hóa giữa các truyền thống, các hệ phái với nhau tại Trường Đại học Phật giáo Quốc tế đến từ các nước Phật giáo Đại thừa. Chính sự hài hòa, cùng chung tu học giữa cộng đồng Tăng sĩ với nhiều hệ tư tưởng khác nhau và cách thức truyền tải giáo lý khác nhau đã tạo nên sự đặc sắc, đa dạng của Phật giáo tại đây, để cùng nhau trải nghiệm theo tinh thần sẻ chia và cầu học.

- Sư theo truyền thống Phật giáo nào?

Đó là câu hỏi của sư Ashim Chakma - một vị sư người Ấn Độ, hiện đang học cùng chương trình Cử nhân Phật học, cũng như những vị Tăng sĩ khác. Với tôi chỉ có một câu trả lời: Phật giáo Khất sĩ.

Rồi sư Ashim Chakrma liên tục đặt cho tôi nhiều câu hỏi khác nhau: - Phật giáo Khất sĩ là như thế nào? Pháp tu ra sao, có gì khác với các truyền thống Phật giáo Đại thừa và Nguyên thủy? Cứ thế, cuộc trò chuyện với nhiều câu hỏi liên tục được đưa ra để tìm hiểu và muốn biết đến sự đặc sắc của một Hệ phái Phật giáo mới mà sư Ashim Chakrma tỏ ra rất phấn khởi.

Khác với các nước vốn đặc thù một truyền thống Phật giáo riêng biệt, thì Phật giáo Việt Nam được tiếp nhận và dung hòa từ hai truyền thống Phật giáo Đại thừa và Nguyên thủy. Từ đó, Phật giáo Khất sĩ ra đời vì mục đích dung hòa chung với hai nguồn từ tướng của hai truyền thống Phật giáo lâu đời. Nhằm đáp ứng nhu cầu học Phật của đại đa số người dân tại Việt Nam lúc bấy giờ, giúp cho mọi tầng lớp có thể hành trì tu học một cách dễ dàng như tụng

kinh tiếng Việt, ăn chay và lấy pháp trì bình khát thực để đi vào đời sống người dân, giúp họ gieo duyên và gần gũi hơn với đạo Phật.

Phật giáo Khất sĩ cùng chung một chí nguyện tiếp nối con đường mà Đức Phật đã đi, vì thế những pháp môn tu học và hành trì không đi ngoài lời dạy của Đức Phật, lấy Tứ Diệu đế làm nền tảng để tu học và thiền định là pháp môn để hành trì theo Tứ niệm xứ..., vì đây là phương pháp hành thiền mà Đức Phật đã thực hành để đưa đến sự Giác ngộ hoàn toàn.

Được coi như một truyền thống đặc thù của người Việt, vì thế giáo lý và pháp môn đều dựa trên lời Phật dạy và những tinh hoa được đúc kết từ hai truyền thống Phật giáo Đại thừa và Nguyên thủy. Chỉ có sự khác biệt là đời sống sinh hoạt và phương thức hành trì để phù hợp với văn hóa và truyền thống vùng miền - không ngoài mục đích tùy nhân duyên mà hóa độ, không có sự phân biệt giai cấp giàu sang, kẻ ngu, người trí..., tất cả đều bình đẳng trên con đường cứu cánh và giải thoát khổ đau.

Cứ như thế, mỗi khi có ai tiếp tục hỏi

tôi: - Sư theo truyền thống Phật giáo nào? thì sư Ashim Chakrma lại tiếp lời và dành phần trả lời của tôi. Sư trả lời cho những vị sư khác một cách rất tâm đắc và phần khởi về kiến thức của mình đã biết được về Phật giáo Khất sĩ khi ai hỏi đến. Tôi chỉ biết nhìn và thâm mỉm cười, vì đã có thêm một người bạn hiểu được con đường tôi đang đi. Nó đơn giản là sự hạnh phúc bình dị của một người con trong giáo pháp. Tôi không còn cảm thấy mình là người lẻ loi giữa các truyền thống Phật giáo khác, mà tôi càng cảm thấy sự tự hào vì mình là người “đặc biệt”.

Còn lại một nỗi lòng được mang tên là “hạnh phúc”, cảm ơn người, cảm ơn đời. Cảm ơn những cảm xúc bình dị giữa đời, khi được đắp trên mình tấm y người Khất sĩ. Nó quá đổi thiêng liêng và thanh thoát. Với tôi tất cả là quá đủ cho một kiếp người, rồi tương lai sẽ đi mãi nhưng hiện tại là đây, tôi là người con Khất sĩ.

Một ngày kia, vừa bước chân vào lớp, sư Ashim Chakma và các sư cùng lớp đều gọi tôi bằng một ngôn từ tiếng Việt rằng: “Khất sĩ”. Một sự ngạc nhiên và cảm xúc tràn dâng, đúng, chúng ta là Khất sĩ.

Viết cho mẫu thân

Sao mẹ không gọi được cho sư vậy? Chỉ một câu nói đơn giản của mẹ, mà tôi cảm thấy nghẹn lời.

Sư ơi! Chỉ cần nghe tiếng nói của sư thôi mẹ cũng đủ hạnh phúc lắm rồi. Từ ngày sư đi du học đến nay mẹ cứ mong chờ từng ngày để gọi cho sư, nhưng kết quả chỉ là số điện thoại không liên lạc được. Rồi mẹ lại gọi tiếp, gọi hoài chỉ mong điện thoại đổ chuông, để mẹ được nghe tiếng nói của sư.

Nhưng rồi mẹ lại lặng lẽ cất chiếc điện thoại vào trong túi mà hai dòng nước mắt rơi, hình ảnh sư cứ mãi hiện trong tâm khảm mẹ, với một nỗi nhớ thương da diết, mẹ chỉ cần biết sư “nhỏ” của mẹ khỏe là mẹ mới an lòng.

Thí chủ ơi! Đã bao lần sư cũng thế, cứ gọi hoài mà điện thoại mẹ nào có đổ chuông. Mẹ, bên đó vẫn khỏe chứ, sư “nhỏ” của mẹ vẫn khỏe như ngày nào, vẫn lạc quan và yêu đời.

- Mẹ vui quá sư à! Mà sư ơi... Vu lan này mẹ lại không về được rồi.

- Vâng, mẹ! Sư hiểu mà. Không sao đâu mẹ (*rồi lại lặng im*).

- Mỗi năm khi Vu lan về, mẹ có biết tại sao sư lại không lấy hoa hồng vàng để cài lên áo sư không, vì sư muốn được cài lên ngực mình hoa hồng đỏ mẹ ạ - để sư cảm nhận được một niềm hạnh phúc vô biên là sư còn có mẹ bên đời.

- Rồi mỗi năm, sư lại cầm hoa hồng trắng để cài lên ngực mẹ, lúc đó mẹ chỉ khóc trong ghen ngào, trong nỗi cô đơn và buồn tủi. Vì mẹ biết, không bao giờ còn có cơ hội để cài lên ngực áo mình cành hoa hồng đỏ thắm.

Nhưng sư ơi, đã bao nhiêu năm rồi mẹ không về Việt Nam để cùng sư đón Vu lan. Sư đừng trách mẹ nha, chỉ vì hai chữ "mưu sinh" mà mẹ phải đành ngậm ngùi rời xa các con, xa gia đình, để phiêu bạt nơi xứ người đến ngày hôm nay. Mấy ngày nay bên đây tuyết rơi, lạnh lắm sư à... Nhưng hôm nay sao mẹ thấy ấm áp và hạnh phúc lắm, vì mẹ đã nghe được giọng nói của sư rồi.

- Sư hiểu mà! Cười lên kìa mẹ, nước mắt mẹ đã rơi rồi kìa.

- Nhưng sư cũng cười luôn đi, mẹ biết sư đang khóc mà. Sư “nhỏ” không giấu được mẹ đâu.

- Vậy sư và mẹ cùng cười nha, để ngăn dòng nước mắt lại.

- Sư ơi! Đã đến giờ vào làm rồi, mẹ đi nha, sư nhớ giữ gìn sức khỏe.

- Mẹ ơi! Có điều này quan trọng lắm, sư muốn nói với mẹ.

- Mẹ biết sư nói gì rồi, “Yêu mẹ nhất trên đời chứ gì”?

- Sao mẹ biết

- Thì sư “nhỏ” của mẹ mà (mẹ cười).

- Dạ, đó là điều sư muốn nói, thôi mẹ đi đi kéo trễ giờ.

Cúp máy xong, hai mắt cứ nhắm hoài lại, nhớ lại hai chữ “mưu sinh” mà lòng cứ nghẹn lại, cổ lên mẹ nhé!

Sự hi sinh của mẹ vẫn mãi là điều bất diệt và vĩ đại nhất trên cuộc đời này.

Ngày giỗ ba, anh chị hãy thay sư viếng mộ

Ngày Tết Đoan Ngọ hay còn gọi là ngày Tết nửa năm, cũng là ngày giỗ của ba. Giờ đây ba sẽ không bao giờ còn được nghe sư gọi “ông thí chủ” vì ngày này năm ấy ba đã ra đi mãi mãi.

Khi còn nhỏ, nhiều lần tôi tự hỏi tại sao thí chủ (mẹ) lại thường cấm tôi không được tắm sông và tắm biển như chúng bạn. Gặng hỏi mãi, mẹ mới nói: “Ba con mất trên thuyền khi còn lênh đênh trên biển. Mỗi khi biết con tắm biển, hình ảnh và nỗi nhớ hay nói đúng hơn là nỗi sợ hãi về sự ra đi của ba con lại ùa về”. Lúc đó, tôi chỉ nhìn mẹ khóc và thầm hiểu phần nào nỗi đau mà mẹ đã gánh chịu, tôi không còn trách mẹ tại sao lại lúc nào cũng cấm tôi tắm sông, tắm biển cùng chúng bạn trong xóm.

Tôi nhớ như in, cái ngày mà người ta bảo tôi được mặc “áo mới” (đồ tang), tôi nhìn ai cũng quây quanh ba mà khóc, còn ba thì nằm im bất động, mẹ và anh chị thì vật vã kêu than: “Ông ơi! Ba ơi! Sao ba lại bỏ chúng con ra đi như thế”.

Tôi thật ngây thơ, chỉ biết nhìn mà chưa hiểu hết chuyện gì đang xảy ra trước mắt mình, nhưng sao cõi lòng lại quặn thắt như tê buốt, vì tôi thầm hiểu mình đã mất đi một thứ gì to lớn và quan trọng lắm giữa cuộc đời này.

Mỗi đêm, tôi đều thấy mẹ thức dậy thật

sớm và ngồi dưới bàn thờ ba mà khóc nức nở, rồi nhẹ nhàng tôi bước đến và ngồi trong lòng mẹ, như một sự an ủi, mẹ ôm tôi. Mẹ bảo: - Con ơi! Ba con đã bỏ mẹ con mình để ra đi mãi mãi rồi. Tôi chỉ biết nhìn mẹ khóc mà khóc theo cho đến khi nén hương tàn hẳn. Đến nay, đã bao nhiêu năm rồi, tôi chỉ trở về thăm nhà mỗi năm một lần vào dịp Tết, thời gian còn lại là chuỗi thời gian tha phương của đời Tăng lữ rày đây mai đó.

Và đã bao nhiêu ngày mừng 5 tháng 5, bao nhiêu ngày giỗ ba tôi đã lỡ hẹn. Nhưng tôi hiểu, ba sẽ hiểu được đời sống của người xuất gia là thế, không còn tình thương hạn hẹp cá nhân mà tình thương đó đã dành trọn cho tất cả. Tôi chắc, ba sẽ vui và an lòng. Niềm tin ấy chắc chắn lắm, vì tôi từng nhiều lần nghe mẹ kể: - Ba con hồi đó thương Út nhất nhà, đi đâu về là cứ hỏi, Út cứng của ba đâu rồi”...

Người bác ra đi - bài học còn ở lại

Tôi có một người bác trong gia đình huyết thống thế gian. Nước da đen sạm, khuôn mặt khắc khổ của một ngư dân cả đời sống lênh đênh trên biển cả để kiếm cái ăn cho vợ con và tô đắp cho một mái ấm gia đình hạnh phúc.

Và sự nỗ lực đó đã được đền đáp khi bác xây được một ngôi nhà mới khang trang, từ một gia đình nghèo khó trở thành người có của ăn của để.

Điều đó chẳng được bao lâu, tương chừng sự hy sinh cực khổ bấy lâu nay được đền đáp thật sự. Một ngày kia, bác cảm

thấy xuất hiện nhiều triệu chứng lạ trong người. Đến khi đi khám bệnh, kết luận từ bác sĩ là bị ung thư gan giai đoạn cuối. Khi đó bác vừa tròn 50 tuổi.

Thời gian để sống cho căn bệnh này chỉ vón vện từ 3 đến 6 tháng. Bác dường như bất lực trước số phận của mình, nhìn vợ nhìn con rồi cứ thế mà hai dòng nước mắt rơi hoài không dứt. Sự đốn đau của thể xác dần vạt mỗi đêm, chỉ biết cắn răng để chịu đựng chờ đến ngày ra đi.

Trong nỗi đau và thời gian ngắn ngủi đó, bác muốn gặp tôi lần cuối để nghe Phật pháp và mong có được điểm tựa tâm linh cuối đời. Hay tin, tôi đến, bác ôm chầm lấy tôi và nắm tay tôi thật chặt với hai dòng nước mắt rơi.

Bác tâm sự: “Sư ơi! Khi nằm ở đây, trong những ngày cuối đời thế này, bác cảm thấy mình hối hận quá, tại sao bác lại sống một đời thật ích kỷ và vô nghĩa, chỉ biết lo cho bản thân và gia đình. Bác chưa làm gì được ý nghĩa để lại cho đời, bác cảm thấy mình thật hổ thẹn. Sau này, nếu bác có qua đời, sư nhớ giúp bác khuyên bảo vợ con hãy thay bác cúng dường, bố thí, giúp đỡ người

nghèo khó để bác được an lòng ra đi. Nhìn sư mà bác không thể kìm được dòng nước mắt, nghĩ lại thấy thương sư vô cùng, sư nhớ đi trọn con đường mình đã chọn nha sư, đừng như bác...”.

Lúc đó tôi làm lễ quy y cho bác ngay tại bệnh viện với pháp danh là Thiện Giác - với ý nghĩa là sự giác ngộ, hồi đầu hướng thiện.

Đúng 3 tháng sau, bác qua đời, lúc đó tôi đang học ở nước ngoài nên không thể về để tiễn đưa bác, nên chỉ biết cầu nguyện cho hương linh của bác được nương nhờ oai lực của Tam bảo mà sớm được siêu thoát.

Giờ đây, chợt nhớ lại những lời nói cuối cùng của bác trước lúc ra đi, tôi chỉ chợt nghĩ và thương cho chính mình và cho một kiếp người - khi trong mỗi chúng ta không ai có thể biết được bao giờ, khi nào mình sẽ ra đi, chắc vì ta còn quá khỏe mạnh, còn quá nhiều mục đích lớn lao thì việc gì phải nghĩ đến chuyện xa vời đó. Nhưng chúng ta quên rằng, nó rất gần và có thể xảy ra trong vòng một phút nào đó bất kỳ...

Khi hoàng hôn chợt tắt thì bóng đêm liền xuất hiện!

Muôn tránh khỏi sầu muộn?

Hôm nay, đọc đến đoạn Đức Phật thân phục quý Alavaka (Dạ-xoa), lòng tôi lại chợt suy ngẫm rất nhiều về những lời dạy cao quý của Ngài. Càng học, càng tìm hiểu về cuộc đời của Đức Thế Tôn lòng tôi lại càng cảm thấy dâng lên niềm tôn kính vô biên trước trí tuệ siêu việt và những lời dạy quý báu của Ngài đã để lại.

Cùng suy ngẫm: Trong giai đoạn nhập hạ thứ mười sáu tại thành Avali, Đức Phật đã thấu phục được quý Alavaka - là một loài quý dữ có tiếng ăn thịt người tại xứ Avali. Có đoạn, Alavaka hỏi Như Lai với tâm thách đố, ngạo mạn: “Vật sở hữu quý nhất của con người là gì? Điều gì, nếu thực hành đúng, sẽ đem lại hạnh phúc? Hương vị nào ngọt ngào hơn tất cả? Sống thế nào gọi là cao thượng nhất?”.

Đức Phật trả lời: “Đức tin là vật sở hữu quý nhất của con người. Giáo pháp, nếu thực hành đúng, sẽ đem lại hạnh phúc. Đức hạnh chân thật là hương vị ngọt ngào nhất. Sống với trí tuệ được xem là cao thượng nhất”.

- Alavaka hỏi tiếp: “Làm cách nào vượt qua trận thủy tai? Làm sao vượt trùng dương? Làm cách nào chế ngự sấu muộן? Tự thanh lọc bằng cách nào?”.

- Đức Phật trả lời: “Vượt qua trận thủy tai nhờ niềm tin. Nhờ đức kiên trì, vượt trùng dương. Chế ngự sấu muộן bằng tinh tấn. Tự thanh lọc bằng trí tuệ”.

- Alavaka lại hỏi thêm: “Thành đạt trí tuệ bằng cách nào? Làm sao mưu tìm sự

nghiệp? Thành đạt danh vọng bằng cách nào? Cái gì làm cho tình bằng hữu trở nên khăng khít? Làm thế nào tránh khỏi sầu muộn?”.

- Đức Phật đáp: “Người kiên trì, sáng suốt có niềm tin, thành đạt trí tuệ bằng cách nghe giáo pháp của Bạc Giác ngộ. Người làm việc một cách kiên trì, cần mẫn, sẽ tìm được sự nghiệp. Nhờ hạnh chân thật, sẽ thành đạt danh vọng. Đức quảng đại, khoan dung làm cho tình bằng hữu trở nên khăng khít. Muốn tránh khỏi sầu muộn phải sống với bốn phẩm hạnh: chân thật, giới đức, can đảm và rộng rãi bố thí. Sẽ không còn buồn phiền sầu muộn cho đến cuối đời”.

Nhờ những lời dạy cao quý của Đức Phật mà quý dũ Alavaka đã thấu đạt được bí quyết để mưu cầu sự an lạc trong tương lai và phát tâm quy y Phật, hành trì giáo pháp.

Chúng ta tôn kính Phật, vì tôn kính trí tuệ và những lời dạy của Ngài, vẫn và mãi luôn vượt qua sự giới hạn của thời gian để ngàn đời sau mãi ứng dụng và thực hành trong đời sống thực tại, hầu tìm lại sự an lạc và hạnh phúc của chính mình.

Đừng vội viết trang nhật ký cuối cùng

Một năm nữa gần trôi qua, chắc rằng quyển nhật ký của chúng ta cũng gần khép lại. Bạn sẽ viết gì vào đó để đánh dấu sự kết thúc của một năm qua.

Bao nhiêu thành công, thất bại; bao nhiêu nụ cười và bao nhiêu giọt nước mắt đã rơi; bao nhiêu tin mừng rồi lại bao nhiêu nỗi đau mà bạn đã đối diện?

Buồn rồi vui, vui rồi lại buồn. Đời là khổ, ở đâu, về đâu thì cũng vẫn là khổ.

Vậy bạn có muốn ghi vào trang cuối cùng của quyển nhật ký cuối năm của mình với chủ đề duy nhất một chữ: “Khổ”?

Xin đừng vội viết vào đó, hãy chờ một trang cuối cùng, để cùng tôi làm một việc, đó là ĐI, đi đến những nơi đang cần có chúng ta, cùng nhau biến cái khổ thành niềm vui để ban tặng cho những người đang rất khổ.

Đến lúc đó, bạn sẽ bắt đầu đọc lại toàn bộ quyển nhật ký một năm mà bạn đã chấp bút, đã bao lần bạn đã làm điều này, đã bao lần bạn đã cho người khác sự sẻ chia, niềm vui và đơn giản là một nụ cười hạnh phúc?

Thay vì bạn ngồi chờ người khác mang hạnh phúc, tin vui bất ngờ đến với bạn, thì hãy đứng lên để mang lại hạnh phúc và niềm vui bất ngờ cho người khác. Thì bạn sẽ có được gấp đôi.

Không gì khác, tôi tin rằng trang cuối cùng của quyển nhật ký để khép lại một năm sẽ là trang đẹp nhất đến từng nét chữ, từng dấu chấm phẩy... vì nó được viết từ một người đang hạnh phúc. Chủ đề sẽ không còn là khổ nữa mà đó sẽ là: Tại sao phải khổ?

Và bắt đầu trang mới của một năm mới sẽ được thay vào một chủ đề rất đẹp đó là: Hạnh phúc là đây.

Đều có một điểm chung

Dù trải qua biết bao thăng trầm trong cuộc sống, giữa thế thời thay đổi thì với tôi, hình ảnh cao đẹp của những bậc xuất gia trong chôn già-lam vẫn mãi là những hình ảnh đẹp nhất để ta hiểu và thương hơn thật nhiều.

Tất cả chúng ta đều đang đi trên con đường hoàn thiện để hướng đến những giá trị đạo đức cao đẹp, được sống và gần gũi với những vị xuất gia trẻ, đó là một hạnh phúc lớn giữa đời, để tôi vẫn luôn giữ mãi một trái tim tôn kính.

Vì các vị đó có được một cuộc đời, một hướng đi thật đẹp, cũng có những ước mơ như bao người, nhưng nó cao thượng hơn vì những ước mơ luôn hướng về lợi ích của muôn người.

Mỗi khi được các giáo sư hỏi về kế hoạch trong tương lai của các sư sau khi tốt nghiệp tại Đại học, ai cũng đều có chung một điểm là sau này trở về nước sẽ trở thành một vị thầy giảng dạy đạo lý, thiền học giúp mọi người tu hành hoặc có vị sau này hành thiện giúp đời.

Mỗi lúc nghe các vị trả lời như thế là lòng tôi lại mỉm cười hoan hỷ. Ôi! Những ước mơ thật cao thượng, thật đẹp chỉ có ở những người con xuất gia của Phật.

Còn bao nhiêu điều cao quý mà tôi đã cảm nhận được khi đã và đang sống chung với Tăng thân. Những người đang cùng đi chung một con đường của Phật.

Vì thế, nếu bạn là một người tiêu cực thì sẽ luôn thấy mọi thứ trên đời đều rất tiêu cực, dù bạn có cầm viên ngọc trên tay thì bạn cũng sẽ ráng tìm ra vết xước của nó mà quên đi nó đang tỏa hào quang.

Hãy sống trọn niềm tin với ba ngôi báu cao thượng giữa cuộc đời (Phật - Pháp - Tăng) thì bạn sẽ cảm nhận được hào quang của viên ngọc đang tỏa sáng, bằng không chúng ta sẽ bỏ cả cuộc đời đi tìm vết xước mà thôi.

Lớp học và những niềm vui

Một ngày Chủ nhật như bao ngày, sáng nay dậy thật sớm chuẩn bị mọi thứ để bắt đầu từ Trường Đại học Mahachulalongkornrajavidyalaya (MCU), một mình trên những chuyến xe buýt tại thủ đô Bangkok (Thái Lan).

Qua bao nhiêu chặng đường cũng đến được lớp học tiếng Anh của cộng đồng người Myanmar. Vừa đến, các học sinh đã quỳ bệt dưới nền để cúi đầu đánh lễ chư Tăng, một nét đẹp truyền thống của các nước Phật giáo Nam truyền.

Tôi bắt đầu sinh hoạt và hướng dẫn các thành viên trong lớp về đàm thoại tiếng Anh mà đa phần là công nhân và sinh viên người Myanmar theo học.

Họ hào hứng lắng nghe và trả lời một cách lưu loát, có những bạn rụt rè núp vào một góc bàn, vì sợ nhà sư kêu mình trả lời và đặt câu hỏi.

Tôi chợt cười thầm và cố gắng kêu các bạn đó trả lời.

Thật nhiều câu hỏi được đặt ra để hỏi về đất nước và con người Việt Nam. Điều đó làm tôi cảm thấy một niềm vui của người xa xứ lại chợt ùa về khi trả lời và giới thiệu cho các bạn những điều tốt đẹp nhất của quê hương mình và truyền thống văn hoá Phật giáo.

Buổi học kết thúc, các bạn cung kính cúi chào như một lời cảm ơn để tiễn sư về.

Rồi lại thế, một mình trên chuyến xe buýt rong ruổi đến mọi nẻo đường để trở lại trường mà cứ giữ mãi trong lòng một nụ cười thầm trên môi, vì nụ cười đó được xuất phát từ trái tim.

Cũng có những ước mơ

Người ta nói tuổi trẻ là tuổi đẹp nhất của đời người, để thực hiện và xây dựng những ước mơ, những hoài bão lớn lao của đời mình.

Ta đã từng mơ ước trở thành những người làm nên những điều vĩ đại cho chính mình, người thân và cho cả thế giới này.

Những ước mơ thật đẹp để ta sống và nỗ lực hết mình nhằm đạt được những mục đích mà ta đã đề ra, không phải uổng phí một thời tuổi trẻ - tạo nên sự nghiệp, danh dự, tiền tài và nhiều điều vĩ đại khác.

Có người hỏi tôi: Ước mơ của một tu sĩ trẻ là gì?

Ước mơ của tu sĩ trẻ thật bình dị khi ước mơ đó đã dành trọn cho mọi người. Mọi sự nỗ lực của một thời tuổi trẻ cũng chỉ để phụng sự cho đời ở mai sau, điều đó được gọi là “dẫn thân”.

Tôi đã chọn cho mình con đường để đi, nó mang ý nghĩa khác biệt với bao người, nhưng nó sẽ sống mãi trong tim người và đó chính là “ước mơ kỳ diệu” nhất mà tôi hằng mơ ước.

Tôi sẽ sống và dâng tặng cho đời những ước mơ tuyệt vời nhất. Đó chính là tình thương và sự giác ngộ.

Cùng đi với sự...

Ai cũng chỉ sống một đời rồi thôi!

Cái ý nghĩa tuy đơn giản mà quá đổi khó khăn để biết bao lần ta tự thốt lên: “Sao thời gian qua mau thế, biết vậy ta sẽ sống tốt hơn”.

Ta vẫn thường nhìn lại những gì đã qua để coi xem mình có gì và được gì giữa câu nói: “Chỉ một đời rồi thôi”.

Chỉ một, nhưng khó hiểu, vì ai rồi cũng phải ra đi, nơi mà chẳng ai biết nó ra sao, như thế nào, có gì đặc biệt.

Phật pháp đã cho ta biết bao điều kỳ diệu, để ta sống và làm mới lại chính mình. Để quay đầu lại những bến bờ được xây nên từ những kinh nghiệm “xương máu” của bao người.

Có những điều không thể, nhưng rồi cũng có thể đối với những ai đã từng nghe, từng học qua những giáo lý đời thường mà Đức Phật đã dạy: lòng từ bi, buông xả, sự nhẫn nhục... để đi lên và chuyển hóa tâm hồn.

Những chúa tể rừng xanh trở nên hiền lành, dễ thương đến không ngờ - chúng tự do và hòa đồng để sống với con người mà không chút lo sợ vì lòng từ bi đã chuyển hóa chúng trở về với bản tánh của muôn loài.

Không có gì là không thể, đôi lúc ta cũng dữ tợn như những chú cọp hoang nhưng nếu cảm nhận được một chút ánh sáng của từ bi thì ta cũng sẽ hiền như Bụt.

Ta đừng nghĩ ai ác, hung tàn và bất lương, vì họ chỉ chưa tìm ra được ánh sáng để mà đi. Cũng như những chú cọp rừng chưa tìm thấy lòng từ bi của nhà Phật. Do vậy, hãy tha thứ và cảm hóa những người quanh ta và chính ta bằng trái tim như thế.

Nhớ mãi: “Chỉ sống một đời rồi thôi”...

Tại sao phải chết?

Hãy cho tôi được chết! Một câu nói vô hồn, thiếu suy nghĩ của một bạn trẻ, chỉ vì sự yếu hèn, không dám chấp nhận hiện tại mà đã đánh mất đi tất cả tương lai. Rồi tự mình thấu hiểu ta đã lãng quên mọi sự vĩ đại được tạo nên không chỉ bằng sức mạnh, mà cần có sự bền chí.

Nghiệm lại câu nói của ông Vince Lombardi: “Vấn đề không phải là bạn đã vấp ngã bao nhiêu lần, mà vấn đề là liệu bạn có đứng dậy được sau những lần vấp ngã ấy không”.

Thế mới hiểu, một chút sai lầm, thiếu chánh niệm có thể giết cả một đời người, bạn trẻ đó hãy tự hỏi mình tại sao ta phải chết, từ đó hãy cho ta nghị lực để bắt đầu đứng dậy. Phía trước là những cám dỗ chông gai, sau lưng là những vực thẳm hố sâu, nhưng ta còn có hiện tại, một phút tịnh lòng để trở lại những giá trị cao đẹp mà ta đã lãng quên tự bao giờ.

“Không bao giờ từ bỏ, không bao giờ từ bỏ, không bao giờ và không bao giờ”... Ta đã từng thốt lên như thế khi nào chưa? Những câu nói tuy giản đơn nhưng nó là cả một lực đẩy phi thường để thúc giục ta tiếp tục vững bước trên những chặng đường kế tiếp, nắm chặt tay nhau, chúng ta sẽ là những chiến sĩ không bệnh đau, chứa đầy một sức mạnh phi thường, một ý chí sắt đá và một niềm tin cháy bỏng ở tương lai.

Nhớ nhé! Tại sao phải chết?

Hãy tin là như thế đi

Nhờ vào cuộc sống tự lập, từ ngày cất bước lên đường xuất gia tu học khi còn làm một chú tiểu ở chùa mà những lúc thấy khó khăn nhất là lúc thấy mình cần phải mạnh mẽ nhất, sống cho ngày mai nhiều nhất. Lúc đó sao bỗng thấy mọi thứ thật tuyệt vời.

Ta sẽ quên đi cái gì còn ngay trước mắt và đứng lên cái cần phải đi qua.

Cuộc sống là chặng đường đi đầy trạm đỗ, nơi dừng chân và cả những con đường cong vẹo khó đi. Nhưng nếu đi thì sẽ tới.

Ừ, thì bắt đầu cũng là kết thúc mà thôi, nên phải tự nhận ra điều đó để tự mình thấy an bình quá đỗi.

Sống vì niềm tin, vì lý tưởng, vì con đường mình đã chọn thì đã quá đủ, quá tuyệt vời giữa cuộc đời làm người con Phật.

Nhìn về phía trước thì đằng sau sẽ khuất bóng mà thôi!

Hãy tin là như thế đi, vì nó là chân lý của riêng mình.

Có chi để làm?

Xin trở về với hơi thở bình an, để tự nhìn lại ta trong cái ta chấp ngã.

Không đi đâu nữa, có chi để làm, loanh quanh mãi cứ hoài thôi! Vậy làm sao mới có được vô ngã.

Ta học bài học của chính ta, là bài học mà Đức Thích Ca đã từng đi và về đích.

Tự mình là người thầy cho chính mình trên con đường Giác ngộ.

Ngồi bên bảo tháp Ngọc Phật, trong những phút bình an nhất, con thấy mình thật nhỏ bé, ngây thơ, lắm lúc lại đại khờ.

Phật đã chỉ rõ con đường, nay con xin tiến bước...

Bước đi những bước đi chập chững đầu đời, đi để mà đi, rồi có ngày cũng sẽ tới đích.

Cùng sự thấp nển

Sư ơi, đây là chút tiền mà con, gia đình và các bạn con hùn lại để đóng góp cho chương trình từ thiện tặng quà cho bệnh nhân tâm thần sắp tới. Mong sư nhận tấm lòng của chúng con gửi đến những mảnh đời bất hạnh.

Tự nhiên, trong lòng tôi dâng trào một cảm xúc khó tả, chắc đó là sự xúc động, tiếng nói của cõi lòng trước những trái tim cao cả như thế!

Người ta bảo đó là thấp nển trong đêm tối.

Đúng rồi, vì chỉ có những ngọn nến nhỏ như thế mới đem lại ánh sáng dù nhỏ, nhưng có thể phá tan đi bóng đêm mịt mù. Chỉ có những trái tim nhỏ như thế mới tạo nên một xã hội tràn đầy tình thương và bác ái.

Việc làm của chúng ta nhỏ lắm, nhỏ đến mức mà chỉ có thể đem đến cho những mảnh đời khó khổ một nụ cười, một cảm giác hạnh phúc yêu đời, một lần được sẻ chia và thấy mình không lẻ loi, bất hạnh và còn gì thêm là những món quà cực nhỏ.

Nhưng bạn biết, nếu không có những điều nhỏ đó, thì họ sẽ không thể có được những nụ cười, những lần được hiểu, được thương và được chăm sóc, hay những món quà từ trái tim của bạn.

Bạn có thể làm được những điều thật lớn, vậy tại sao bạn không cùng chúng tôi cho đi những điều thật nhỏ. Nó dễ làm lắm, vì chất liệu để làm nên nó chính là trái tim và hành động của bạn.

Có một điều mà bạn có biết: “Vời những người chuẩn bị từ bỏ cuộc đời này để ra đi, điều đầu tiên mà họ có thể làm là nhìn lại quãng đường đời mà mình đã sống. Họ sẽ cảm thấy hạnh phúc và bằng lòng nhẹ nhàng buông bỏ mọi thứ để ra đi khi họ đã làm được mọi thứ cho cuộc đời. Nhưng họ cũng sẽ đau khổ, hối hận và oán giận để ra đi, vì họ chẳng làm được thứ gì cho bản thân, gia đình và cuộc đời”.

Cùng sư thấp nển bạn nhé!

Tại sao phải chán đời?

Có những lúc đứng giữa hai bên bờ, con người ta sẽ cảm thấy vô vọng, buồn chán, rồi tự hỏi tại sao ta lại hiện hữu trên cuộc đời này, để cam chịu mọi nỗi khổ niềm đau, trải nghiệm mọi cảm thọ của thân hện, hơn thua và lòng ích kỷ.

Đã có lúc con đò cứ mãi lơ lửng giữa dòng sông không bến đậu, phải chăng nó sợ hãi sự áp đặt không lối thoát, quanh quẩn mãi giữa bến bờ không bao giờ ra khỏi. Cũng thế, chúng ta cứ mãi sống trong những định luật của cuộc đời khi vẫn mãi đi trong tiến trình của sanh, già, bệnh, chết.

Người ta cảm thấy chán nản cuộc sống, vì họ muốn thoát khỏi những định luật khắc khe mà cuộc đời này mang lại như: sống để sinh tồn, sinh tồn rồi lại mất đi.

Ngẫm để tự mình tìm ra lẽ sống, sống là yêu thương, là lý tưởng, là niềm tin, chứ đâu phải là lo âu, từ chối và trốn chạy cuộc đời. Nơi ta đứng là điểm bắt đầu, phía xa khơi là đại dương vô tận không bến bờ.

Hãy đứng cảm lên và tự hứa với lòng, ta chấp nhận tất cả dù nó có ra sao, thì cũng chẳng sao! Khi ấy, chúng ta sẽ tự nhận ra một điều rằng: “Không phải sự thanh thản, bình an là lúc mình nhận được một thứ gì quý báu trên một dòng sông, mà là lúc bạn đã vứt bỏ một thứ gì đó”.

Sư ơi! Con khổ...

Biết bao dự định, hoài bão, ước mong mà chúng ta đã từng đề ra cho một tương lai tươi đẹp, ta hứa hẹn đủ điều, nào là năm nay sẽ thi đậu vào đại học, trả nợ, kiếm thật nhiều tiền cho cha mẹ bớt lo lắng, sửa lại căn nhà, kiếm việc làm mới để tăng thêm thu nhập, hay cố gắng nỗ lực để có được một gia đình hạnh phúc... Những định hướng tương lai như thế thì quá nhiều mà có mấy ai làm được?

Cố nhiên cũng đã có người làm được, cũng có người thất bại, hay lãng quên mọi thứ vì mệt mỏi và chán chường, muốn xóa đi tất cả.

Chúng ta đã nỗ lực và chiến đấu hết mình trong cuộc sinh tồn giữa thắng và bại. Giữa hiện tại để đi tìm tương lai, rồi chính tương lai lại đi tìm cái tương lai khác.

Cuộc chạy tìm kiếm ấy chẳng khác nào khi đói lại ước có một củ khoai, khi có củ khoai lại ước có một chén muối tiêu, có chén muối tiêu lại ước có thêm một nồi khoai thật lớn để ăn hết chén muối tiêu. Như thế mà ước hoài, ước mãi, không bao giờ thấy đủ.

Nếu ta biết cuộc sống là một “chiến trường” và mình là một chiến sĩ thì khi đó ta chỉ có biết tiến công về phía trước, một mất một còn, vinh quang - thất bại. Nhưng khi ta sợ hãi mà chạy ngược về thì chỉ có chết trong sự tủi nhục trong chính ta.

Vậy thì, chẳng còn sự lựa chọn nào khác, hãy lạc quan và nở một nụ cười thật tươi, để tiến về phía trước. Nơi đó có khổ đau nhưng cũng có phần nào của hạnh phúc.

Vì hạnh phúc vốn được tạo bằng chất liệu của khổ đau.

Are you happy?

Có một câu hỏi của một sư bạn đến từ Ấn Độ mà chúng tôi thường trêu nhau mỗi ngày, rồi cười òa:

- Are you happy? (Bạn có hạnh phúc không)

- Yes, I'm (Vâng)

- Why? (Tại sao)

- Because, I'm a Monk (Bởi vì, tôi là một nhà sư)

Câu nói đùa đơn giản mà chúng tôi thường gheo nhau mỗi khi đi cùng, vậy mà mang một ý nghĩa thiêng liêng, bình dị.

Tôi là nhà sư thì tôi phải hạnh phúc dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào.

Và chắc rằng bạn cũng thế.

Hãy tự hào và nói tôi là một Phật tử nên tôi luôn hạnh phúc.

Vì sự khổ đau, buồn phiền không thể ngự trị trong tôi mãi, đặc biệt khi tôi là nhà sư, là Phật tử.

- Nếu bạn chưa là Phật tử thì cũng hãy tự nhủ, tôi là một người trong ít người biết hạnh phúc là gì?

Đơn giản lắm đúng không?

Cũng cần có khổ đau

Tại sao những gia vị trong một bát canh luôn phải có một trong những thứ: đường, muối, bột ngọt, tiêu...? Vì nó sẽ làm cho bát canh của bạn trở nên đậm đà và hấp dẫn hơn.

Cũng thế, trong cuộc đời này, cũng cần có khổ đau và hạnh phúc, nước mắt và nụ cười, thành công và thất bại thì bạn và tôi mới cảm thấy cuộc đời này thêm phần thú vị, đậm đà hương vị của cuộc đời: chua-cay, mặn-ngọt. Nếu lúc nào cũng muốn hạnh phúc, thích sống trong bình yên và hạnh phúc thì rồi bạn sẽ cảm thấy chán và ngán lăm.

Hãy cười lên, và nói với lòng, tôi cần hạnh phúc nhưng tôi cũng cần có khổ đau để giúp tôi nỗ lực tiến bước, không ỷ lại vào bản thân mình.

Đừng bao giờ sợ thất bại, khổ đau và nước mắt, vì không có nó bạn sẽ cảm thấy cuộc đời này vô vị, cũng như bát canh mà chỉ toàn có đường thì ngọt và ngán lăm bạn nhé!

Và điều quan trọng nữa nó sẽ là chè chứ không phải là canh nữa.

Cuộc đời mà không có khổ đau thì chẳng khác nào nước biển mà không có vị mặn vậy!

Nỗ lực, hãy tự nói với mình như thế. Tôi đã nói, còn bạn?

Ta xin bước

T háng ngày qua lặng lẽ trôi, dấu chân trước vẫn tiếp tục luân phiên để tô đắp thêm cho những dấu chân sau, có rồi không - sự trở về của nội tại, người đã hiểu, đã biết và đã chấp nhận làm một người viễn xứ nơi cõi hồng trần, đánh thức nhân tâm của những tâm hồn ô trược.

Thời gian đã phủ lên người một nét già nua, sự gầy mòn của thể xác, nhưng chắc rằng tâm hồn và hạnh nguyện đời vẫn không bao giờ phai diệt, bước chân tuy đã chậm hơn, run và đầy nặng trĩu, bởi sự bào mòn của quá khứ.

Thời gian qua rồi thì không bao giờ quay lại, dù con người ta cố nắm bắt và kéo giữ lại cho mình những kỷ niệm đẹp, nhưng người Khất sĩ thì vẫn mãi âm thầm trôi chảy theo sự tuần hoàn của tạo hóa, sống để hiến dâng và gieo rắc hạnh nguyện cho thế trần, rồi lại trở về nơi tĩnh lặng, sự tịch lạc của người đã sống.

Vậy xin cho những dấu chân kia, dấu chân ta đã lưu lại cho đời sẽ hóa thành những bông hoa tươi đẹp, tỏa ngát hương thơm với vô vàn sắc thắm cuộc đời, thức tỉnh người trở về con đường tỉnh thức.

Dù đi đâu về đâu

T rên vạn nẻo đường đời, con người ta thường tự thấy mình nhỏ bé, lạc lõng và đơn cô. Cho đến khi không còn những ký ức, hoài niệm mà chỉ toàn là mong đợi thì dẫu có hiểu, có thương thì cũng chỉ là vô nghĩa.

Nhìn về một phương trời, rồi nhìn về với bốn tâm với biết bao tâm niệm tìm cầu, mơ ước cho đời, cho người và cho cả chính ta. Người ta nói mình buồn, mình khổ. Nhưng khổ hay buồn nó chỉ được khép nhẹ vào trong và biến mất. Vì chẳng nơi đâu chấp nhận nó và cho nó sống bên mình.

Nhớ: “Đừng đi qua thời gian mà không để lại dấu vết. Bao giờ ta cũng phải luôn luôn có một nơi nào để đến. Trí tuệ của con người trưởng thành trong tĩnh lặng, còn tính cách trưởng thành trong bão táp” (W.Got). Bạn có yêu đời không? Nếu có, xin đừng phung phí thời gian vì chất liệu của cuộc sống được làm bằng thời gian.

Bill Gates nói: “Cuộc sống không được chia thành những học kỳ. Bạn cũng chẳng có mùa hè để nghỉ ngơi và rất ít ông chủ nào quan tâm và giúp bạn tìm ra cơ hội này. Hãy tự làm điều mình muốn trong thời gian nhàn rỗi của bạn”.

Tình yêu là thế?

Nếu bạn nghĩ ngày mai bạn sẽ sống tốt hơn hôm nay thì tại sao bạn không làm điều đó ngay trong hôm nay. Vì ai biết được mình sẽ sống tới ngày mai!?

Tình yêu cũng thế, hãy sống và trao cho họ những điều tốt đẹp nhất mà bạn có thể làm, nếu bạn cho đó là hạnh phúc.

Người ta cần thì bạn hãy sẵn sàng cho bây giờ và lập tức. Đừng để khi họ chẳng còn ham thích thì cái cho của bạn cũng chỉ là vô nghĩa.

Khi có rồi thì người ta sẽ dễ dàng quên đi cái không. Và quên đi những điều mình đã có, trong đó bao gồm cả: tiền bạc, danh lợi và ước mơ thành hiện thực.

Nếu bạn suy nghĩ thật khó những gì tôi nói: “Thì hãy nhắm mắt và suy nghiệm lại những gì trong trái tim bạn muốn nói, nó là câu trả lời cho chính bạn”.

Hãy sống và yêu thương nhiều hơn nữa, để hôm nay sẽ là quá khứ cho ngày mai và tương lai cho quá khứ.

Đối với một người, bạn chẳng là gì cả, nhưng đối với mọi người bạn sẽ là tất cả. Nên đừng bao giờ tự ti, mặc cảm vào bản thân mình.

Hứa với lòng đứng dậy và đi tiếp.

Có một nguyên tắc rất cơ bản. Nếu bạn muốn có những người thân thật sự thì hãy nghĩ và làm việc gì đó cho họ và cho mọi người, bằng sức lực và sự quan tâm không vụ lợi của mình.

Chính sự quan tâm và hy sinh chân thành của bạn cho người khác, sẽ tạo ra những phép màu. Phép màu ấy không chỉ dành cho họ mà còn dành cho chính bạn.

Cùng đọc lại câu nói của Charles Schwab nhé: “Hãy luôn nhớ rằng bạn có hai cánh tay: một để tự giúp mình và một để giúp người khác. Một người có thể thành công trong hầu hết mọi việc nếu ta có một lòng nhiệt tình vô hạn”.

Buổi học cuối năm

Hôm nay, buổi học cuối cùng của năm.
Mọi người thì thầm:

- Sư Luật ơi! Đại diện lớp chúc Tết cô đi.
- Ừ, sư sẽ đại diện lớp.

Chúc Tết xong, cô bảo:

- Sư Luật có biết không, từ trước đến nay cô quý sư lắm.

- Dạ, sao vậy cô!

- Vì cô thấy sư có nhiều hoạt động ý nghĩa lắm.

- Sao cô biết...

Vì cô đã gởi tiền ủng hộ thăm lặn cho những hoạt động từ thiện của Nhân Sinh từ trước đến nay, gần một năm rồi đó sư.

Cả lớp ai cũng im lặng. Một mình đứng trong sự bất ngờ nhẹ, lòng hoan hỷ với nụ cười tươi.

- Sao sư không biết cô?

- Vì cô giấu sư đó! Thấy sư làm nhiều việc, cô vui lắm. Cố lên nhé sư... Buổi học cuối cùng rồi, hết được gặp sư, lên đường bình an sư nhé!

Im lặng và mỉm cười, thầm cảm ơn cô giáo thăm lặn thân thương đã cùng tôi gieo mầm yêu thương trên mọi nẻo đường thiện nguyện mà bấy lâu nay tôi không biết.

Cảm ơn cô, cảm ơn cuộc đời tươi đẹp.

Bão ơi, người thật là...

Sư Luật, chiều nay trường được nghỉ, sư nhé!

Vậy là tự hiểu, TPHCM đang nao lòng đợi chờ bão... Miền Trung quê tôi, tôi còn nhớ mãi một tuổi thơ sống trong lụt bão, của những tháng ngày cùng gia đình vượt qua cái rét run người.

- Sư à! Hồi đó mẹ sinh sư ra trong lúc mưa bão dữ dội, nước ngập lênh láng, sấm chớp bao vây. Nhưng may là sư vẫn chào đời trong sự vui mừng của cả nhà, vừa tránh bão vừa lo cho sư.

Năm nào đó, mẹ ôm tôi trong cơn mưa lạnh thấu tim để bơi đi tìm người cứu vớt. Hình ảnh đó sao mà quên được trong ký ức tuổi thơ. Cả gia đình tám thành viên, một mình mẹ, bảy người con ngồi trên chiếc xuồng quanh mâm cơm đạm bạc, ăn nhanh để được no mà chống chọi lại cái lạnh rét run người giữa biển trời sông nước.

Con út, nhỏ nhất nên được mẹ gửi nhờ người quen đưa đi tránh bão nơi an toàn, còn mẹ và cả nhà thì ở lại giữ đờ, ghe thuyền sợ bị lũ cuốn trôi. Trước thiên nhiên, con người thật bé nhỏ, như những chú kiến vật lộn trong vũng nước để tìm lại sự sống.

Xa quê hương từ thuở nhỏ, để xuất gia tu học, cũng từ đó tôi đã không còn thấy được những trận bão lũ ở quê nhà, mỗi lần hay tin quê mình có bão chỉ biết gọi về: - "Thí chủ" hả. Quê mình sao rồi. Đọc báo

hay tin quê mình có bão. Lo lắm.

- Không sao sư à, cả xóm đang tản cư tránh bão hết rồi. Sư đừng lo nhé! Để thời gian lo tu học tốt đi. Đừng lo cho thí chủ, thí chủ và cả nhà không sao đâu.

Nghe vậy, nhưng biết rằng, vì thương con, mà mẹ nói thế để con mình an lòng, không lo lắng.

Và... Chiều nay, lần đầu tiên tôi mới cảm nhận được cái cảm giác hồi bé thơ lại ùa về, cái cảm giác đứng chờ trông bão trong nỗi lo cho đồng bào, cho đất nước tôi. Người dân Sài Gòn chắc sẽ không có kinh nghiệm nhiều bằng người miền Trung trong việc tản cư, chống bão, tìm kiếm cứu nạn. Có gì xảy ra thì đau lòng quá đổi!

Sự thế vô thường biến chuyển, hãy hiểu để thấy yêu thương cuộc sống hiện tại, những phút an bình và hạnh phúc, để nỗ lực yêu đời, giúp người thì dù có ra sao cũng chẳng sao, khi ta đã tròn xong bổn phận.

Tâm sự của người “bên kia thế giới”

Bạch sư: “Con đã chết vào năm 1969, năm con 17 tuổi, làm lính trong thời chiến, con đã nương nhờ thân xác em con nay đã hơn 15 năm rồi. Giờ hữu duyên gặp được sư, con mừng lắm, thỉnh sư chỉ dẫn cho con con đường để con đi, từ khi qua đời đến nay con đau khổ lắm sư à”.

Nghe qua, mà lòng tôi chợt suy nghĩ thật nhiều điều về kiếp sống của con người đằng sau cõi chết, đó là một bức màn vô minh mà chẳng mấy ai tự tay mở ra bức màn đó.

Cái duyên là thế, đã bao lần tôi chứng kiến và trải nghiệm giữa thế giới thật với hư, người sống và đã chết. Để hướng dẫn họ buông bỏ thân xác tạm bợ, mượn nhờ để trở về con đường hướng thiện, hầu thoát khỏi sự chi phối của nghiệp lực đã tạo ra.

“Hơn 15 năm con đã nương thân tạm của em mình, vậy con đã được gì cho chính bản thân mình chưa? Hay chỉ làm khổ đau cho người thân, gia đình mình. Và con đường tương lai của con sẽ là gì, nếu cứ mãi nương nhờ thân xác của người khác, 15 năm đã là quá đủ khổ đau cho em mình rồi. 15 năm con đã sống trong cái giả tạm đắp trên cái giả tạm, buông bỏ đi để tự con nỗ lực tiến tu. “Sống thì tu phần xác, thác thì tu phần hồn” - buông bỏ nha con, hãy hướng về ánh sáng thì bóng tối sẽ khuất dần, hãy hướng về con đường giác ngộ thì nghiệp lực sẽ chuyển hóa thôi...”.

Pháp danh Huệ Hồi, nay sẽ là cái tên trong đạo mà sư đặt cho con. Huệ là trí tuệ, Hồi là hồi tâm chuyển ý, quay về nẻo thiện. Hãy nhất tâm nương nhờ oai lực của Tam bảo mà phát nguyện tu trì để sanh về cảnh giới an lành. Nghe lời sư con nha,

bằng không tự con đã khiến con khổ và mãi vòng xoay trong nghiệp lực, đời đời kiếp kiếp. Thôi, con hãy trả lại sự an bình và làm chủ của em con đi, đi đi con, sư sẽ luôn gia trì hộ niệm cho con”.

- Dạ, con xin đánh lễ sư và chào mọi người con đi đây.

Mỗi lần như thế, trong cõi lòng lại dấy lên những suy nghĩ lạ thường. Nếu con người ta biết được có sự tồn tại của thân trung ấm (thần thức) đằng sau cõi chết thì chắc sẽ sống tốt hơn ngay hiện tại, hành thiện và nỗ lực giúp đời, để mai này không phải hối tiếc, khổ đau và vòng xoay trong nghiệp lực, như biết bao hương linh mà tôi đã chứng kiến.

Có học Phật, thì con người ta mới trực ngộ bao điều về cuộc sống, giữa thế giới hữu hình, vô hình và sự thật của kiếp người. Đừng xem thường, đừng bỏ qua khi ta còn thân để tu, còn thân để học, để thực hành con đường Giác ngộ. Làm được vậy thì mai này không phải hối tiếc muộn màng.

Mời bạn ngồi xuống đây

Mời bạn ngồi xuống đây để cùng tôi cười tươi và thở nhẹ!

Bạn cảm thấy hạnh phúc chứ? Bạn đang trở về với chính bạn chứ? Buông thư toàn thân nhé!

Cười đi và nói với tâm hồn bạn rằng: “Tôi đang trở về, bây giờ và nơi đây”.

Ta vẫn còn sống, còn yêu thương và còn hạnh phúc.

Ta vẫn có nhau, trong từng ý niệm, hơi thở và nụ cười.

Khổ đau ới. Phiền não ới. Lo toan ới! Xin tạm biệt em nhé, để ta đón chào bình an và hỷ lạc đến bên ta. Mang cho ta những giá trị vượt thời gian và không gian.

Ồi! Ta còn đó, ở đây và bây giờ.

Kính Bụt. Con là người đang thực tập trên con đường mà người đã đi và về đích.

Đôi khi tự hỏi

Ai buộc ta phải khổ? Phải hận thù và hờn oán.

Rồi tự buông ngay trong tức thì. Bỗng thấy sao nhẹ lòng quá đổi.

Ta thấy những con dòi trong đồng phân thật là nhơ nhớp và ghê sợ, nhưng hàng chư Thiên, họ nhìn ta sống giữa cuộc đời này cũng chẳng khác gì những con dòi kia.

Rồi, thấy sao muốn buông nhẹ lòng giữa sự đối đãi của bao thứ muợn phiền.

Quan trọng nhất là đời ta sau khi mất sẽ về đâu, chứ không phải là đời nay ta có được gì?

Sao vui được, khi lòng đầy tham giận. Sao cười tươi khi nước mắt chứa nỗi ưu sầu.

Cũng thế, sao giải thoát được khi trong mình chứa đầy ác nghiệp.

Thôi, mấy chục năm một kiếp người. Nhanh lắm, như chớp mắt, như lông hồng.

Vậy, tự nhủ lòng nhé: buông được gì thì

buông, bỏ được gì thì bỏ, chứ mang càng nhiều thì đi càng khó.

Qua sa mạc mà còn vác đá nặng trên vai thì coi chừng chết ngay tại sa mạc vì đói, khát. Bỏ ngay tảng đá khỏi bờ vai, tự nhiên thấy nhẹ nhàng và thanh thản làm sao.

Ôi, kiếp người giả tạm, chỉ có thật tu mới tự tại an nhàn.

Có người hỏi? Tu nhiều sao đắc đạo không mấy ai.

Thì cũng giống như Việt Nam có hơn 88,78 triệu người nhưng chỉ có một Chủ tịch nước, một Thủ tướng và các vị Chủ tịch tỉnh, huyện thì theo cấp bậc, phước đức và tri thức của mỗi người mà có hành nghiệp khác nhau.

Tu hành cũng thế, tùy theo công hạnh, công phu của mỗi vị mà có sự thành tựu giáo pháp khác nhau.

Kính lễ những bậc Thánh giữa cuộc đời, hiện thân phàm để hóa độ chúng sanh. Xin nguyện học để tập buông, nguyện hành để thanh thản.

Tại sao khổ?

Vậy bạn chỉ muốn mình lúc nào cũng hạnh phúc, vui tươi hoài à!?

Cũng như có một người ăn một bát chè, họ thấy lạt và khó ăn, được người khác cho vào miếng đường thì vị ngọt được cải thiện, ngon hơn nên nghĩ rằng nếu cho nhiều đường vào bát thì sẽ còn ngon hơn nhiều.

Vì thế, họ bỏ vào rất nhiều đường cho đến khi ngập bát, nhưng ăn được vài muỗng thì thấy ngán và quá ngọt, không thể ăn được nữa.

Cũng thế, nếu bạn chỉ muốn mình lúc nào cũng hạnh phúc thì chắc cũng ngán như bát chè kia.

Đôi khi khổ đau và nước mắt, sẽ giúp ta cảm thấy yêu quý cuộc đời này hơn và thấy giá trị đích thực của hạnh phúc không phải là nhiều mà là vừa đủ.

Nghĩ thế chắc sẽ vui đi phần nào những nỗi khổ niềm đau rồi phải không?

Bạch thầy Di Lặc

Những khi con được nhìn thấy thầy - lúc nào cũng nở nụ cười với con, cho dù con có nói gì, thưa gì với thầy, thầy cũng chỉ mỉm cười và im lặng.

Kính bạch thầy Di Lặc. Trong cuộc sống của con giữa cõi hồng trần, có lúc con như muốn dừng chân và chấp nhận bất lực với số phận. Con chỉ biết khóc, và khóc thật nhiều để quên đi tất cả mọi buồn phiền, lo lắng cũng như mọi khó khăn mà con phải gánh chịu. Con cảm thấy mình lạc lõng cô đơn giữa bến bờ vô tận không lối về. Con mệt mỏi, than thở và tự trách mình tại sao con không đủ nghị lực để vượt qua.

Nhưng những khi con được nhìn thấy thầy lúc nào cũng nở nụ cười với con, cho dù con có nói gì, thưa gì với thầy, thầy cũng chỉ mỉm cười và im lặng. Sự im lặng của thầy đôi lúc đã làm con không hiểu, và đôi lần vụng dại con đã trách thầy, là tại sao thầy lại vô tình với con như thế. Rồi con mãi trốn chạy và kiếm tìm một nơi nào

khác để con nương tựa... Nhưng con đã thất bại thầy à!

Một sự thất bại vô cùng, khi con đã lầm đường lạc lối, chạy chơi trong huyền giả của cõi trần, mà con tưởng là hạnh phúc an lạc. Con như một gã cùng tử, đã có viên ngọc quý trong người mà không biết đem ra sử dụng, để rồi cứ đi hết chốn này đến nơi khác, để khóc lóc, thở than cầu người cứu giúp.

Giờ đây ngồi lại dưới chân thầy, con mới cảm thấy sự hối tiếc tràn trề, biết làm gì đây để mong thầy tha thứ. Hay con chỉ biết nhìn lên gương mặt thầy, để nhìn thầy cười và cười một cách tự tại với con. Thầy không rầy la, quở phạt, bởi vì lòng từ bi rộng lớn, thầy đã dung chứa tất cả mọi phiền não, lỗi lầm... mà con đã tạo nên.

Kính bạch thầy Di Lạc. Thầy có biết không, con đã ứng dụng, thực hành giáo lý mà thầy Bổn sư Thích Ca Mâu Ni đã truyền dạy. Mỗi ngày con phải biết mỉm cười, và cảm nhận niềm hạnh phúc khi con còn hiện hữu trên cõi đời này, dù con biết, có một ngày mai nào đó con sẽ rời bỏ mọi thứ, tiền tài, danh lợi, vật chất xa hoa để trở về với cát bụi. Rồi để con tự quán chiếu

với chính mình, cần phải trải rộng tâm hồn mình ra, thương yêu và giúp đỡ những mảnh đời bất hạnh còn sống quanh con.

Họ đang sống trong nỗi đớn đau của thân xác và cả tâm hồn, mà con thì đã vô tình quên đi, để sống trong sự vị kỷ cá nhân. Nhờ nụ cười của thầy, trái tim rộng lớn, sự vị tha của thầy, mà con được sống lại những tháng ngày hạnh phúc.

Nhưng thầy ơi, vì sao những khi con tập cười như thầy, thì mọi người lại cho rằng con còn quá trẻ con, phải cứng rắn lên, không nên hành động và giao tiếp mà lúc nào cũng cười như một đứa bé! Con đã ứng dụng lời thầy dạy sai rồi, đúng không thầy? Con đã ngồi lại một mình, để suy nghiệm lại bản thân. Con tập hít thở thật sâu và nở một nụ cười thật tươi.

Dù con biết con sẽ phải đối diện với những khó khăn trước mắt, con đã chấp nhận và tự an ủi với lòng: - Con phải tập sống an lạc mỗi ngày, cho dù như thế nào đi nữa, thì con mãi có thầy bên cạnh để con được nhìn thầy mà nói lên rằng “Bạch thầy, con là người còn có nhiều điểm phúc trên cõi đời này!”, để con thấy thầy cười vì

sự ngây dại của con...

Kính bạch thầy Di Lạc. Con biết con đường phía trước là cả một chặng đường đầy chông gai và thử thách. Nhưng để có cầu vồng xuất hiện thì cần phải có một trận mưa to và không còn cách nào khác, chính những chướng ngại sẽ làm cho con trở nên mạnh mẽ hơn, từ đó biết sống tốt hơn. Con biết con muốn trở nên vững chãi hơn thì con phải học hỏi và đứng dậy từ những khó khăn.

Con chắc chắn rằng nếu con chưa hề phạm phải sai lầm thì con sẽ không bao giờ khám phá được bất cứ điều gì. Và nếu con không biết ngồi lại để nhìn thầy cười, mà quán chiếu lại chính mình, thì con sẽ không bao giờ học được bài học của cuộc đời, trong đó chứa đầy nụ cười và nước mắt.

Thầy ơi! Con đã hiểu, và con sẽ sống lại với chính con, dù ngày mai con có ra sao, mà có ra sao cũng chẳng sao, đúng không thầy. Vậy ngay bây giờ và nơi đây, con sẽ tập mỉm cười theo thầy, từ đây và mãi mãi thầy nhỉ...

*Nam mô Đương Lai Hạ Sanh Di Lạc
Tôn Phật...*

Kính lạy Đức Bồ-tát Lắng Nghe

Lắng đọng cõi lòng để tưởng niệm về Ngài trong ý niệm cung kính, thiết tha. Hạnh nguyện của Bồ-tát đã vì chúng con (những chúng sinh u mê) mà ở lại cõi Ta-bà hóa độ, vậy mà chúng con cứ mãi như một viên sỏi vô tri - lăn lóc bên lề đường, mặt tình cho mưa gió, cát bụi cứ mãi vùi dập và đưa đẩy về những phương trời vô vọng.

Con muốn được là hoa, để tô điểm cho cuộc đời, để nở rộ sắc hương, dù biết rằng ngày mai nó sẽ héo úa và rơi rụng. Một lần được hy sinh, được cống hiến và học theo đức hạnh của Đức Bồ-tát Lắng Nghe, còn hơn cả đời cứ mãi thờ ơ, buồn khổ, hẹp hòi và sống với những tháng ngày ích kỷ như một viên sỏi vô tri bên lề đường.

Phải chăng, con đã khép lại cánh cửa của tâm hồn, con sợ hãi, hốt hoảng, lo lắng về mọi chuyện buồn vui giữa cuộc đời. Con sợ mất mọi thứ: tiền tài, danh lợi, vật chất... trong khi Bồ-tát đã chỉ dạy tất cả chỉ là mật ngọt trên lưỡi dao.

Biết là thế, nhưng sao con cứ mãi tìm kiếm, ném thứ... để rồi bị lưỡi dao cứa vào lưỡi đau đớn. Con xin thành tâm cúi lễ, sám hối với Ngài, bằng tấm lòng thiết tha nhất!

Kính lạy Đức Bồ-tát Quán Thế Âm. Ngược nhìn Ngài, nét đẹp từ hòa, nụ cười khả ái... Ngài đã dạy cho chúng con phải biết nhẫn nhục, chịu đựng, và chấp nhận đau thương trong muôn trùng sanh diệt.

Quán niệm về Ngài, câu thánh hiệu thiêng liêng, với vô vàn tôn kính... và nhớ là Ngài đã dạy cho chúng con phải biết trở về với tỉnh thức, chân tâm và quên đi mọi sầu khổ giữa thế trần, bởi tất cả chỉ là huyễn mộng!

Đảnh lễ Ngài, dâng từ bi vô lượng, bậc thầy lắng nghe... Ngài đã dạy cho chúng con phải biết yêu thương, san sẻ tình người, và nở một nụ cười bao dung, tha thứ.

Gần bên Ngài, bậc Bồ-tát vĩ đại của nhân-thiên... Ngài đã dạy cho chúng con cần phải vươn mình đứng dậy từ những vấp ngã, học từ thất bại, và chẳng ngại khó khăn để tiến bước.

Kính lạy Đức Bồ-tát Quán Thế Âm. Sau những khi con say mê trong ngũ dục của thế gian (tài-sắc-danh-thực-thù)... con lại quên đi hình ảnh cao quý của Ngài. Bởi vì, chúng con quá hèn yếu, bạc nhược để cho những ham thích đời thường kéo lôi.

Chúng con như một người đi trong sa mạc rộng lớn đã bỏ cuộc trong chuyến hành trình vì đói khát, mặc tình cho cát gió phủ lấp toàn thân. Và chúng con không đủ nghị lực để đi tiếp khi gần phía trước là một dòng suối mát, đầy đủ hoa tươi và trái ngọt.

Những lúc đứng trước Ngài, tâm thành cung kính chấp hai tay, để dâng lên những nguyện cầu tha thiết, những tâm sự đời thường hay những lời than thở đau thương..., dù con có nói bao nhiêu đi nữa, Ngài cũng chỉ im lặng, nở một nụ cười khả ái, bất diệt, rưới cho con những giọt nước cam lồ tươi nhuận bằng chính

công hạnh “lắng nghe, cứu khổ” của mình. Khi ấy, Ngài đã thuyết cho con bài pháp - phải tự nghiệm lại mình: “Tại sao con lại cứ mãi khổ đau, thù oán, trách móc sự đời mà không nở một nụ cười trong im lặng để quên đi mọi thứ, quán sát nhân quả để chấp nhận và tiến bước.

Con lắng nghe và cảm nhận chỉ khi có khổ đau mới nhận diện được đầy đủ giá trị của hạnh phúc, có thất bại mới thấy thành công là điều đáng quý, có sanh-già-bệnh-chết của kiếp người thì mới chột tỉnh cơn mê giữa chốn hồng trần mà quay về bến giác...

Kính lạy Đức Bồ-tát Quán Thế Âm. Có lúc con muốn đêm sẽ dài hơn ngày để dừng lại sự tất bật, bon chen, hơn thua từng miếng ăn, lời nói, trong bọn bề lợi danh.

Có lúc con muốn ngày sẽ dài hơn đêm để không phải lặng nhìn những số phận đau thương nằm ngủ giữa lề đường trong cơn đói rét.

Có lúc con muốn ngày sẽ bằng đêm để con được có thêm thời gian mà truyền tải thông điệp yêu thương, giá trị tình người cho những mảnh đời bất hạnh, những con người còn lắm tham-sân-si.

Nhưng, quy luật tuần hoàn tạo hóa, mãi là như thế và không bao giờ thay đổi, khi chính con một ngày nào đó cũng phải tự an ủi mình trong những cơn đau nhói tim khi bệnh tật, phải mất mờ tai điếc lúc tuổi già với chuỗi thời gian ngồi lặng thình bên một góc nhà lạnh lẽo. Và đến lúc sẽ có một giấc ngủ dài để từ giã cuộc đời này mà ra đi mãi mãi.

Vậy, con phải làm gì khi có thể, cho cuộc đời này? Câu hỏi để con thức tỉnh và biết mình sẽ làm gì, khi thời gian và tuổi trẻ trôi qua thật mau. Rằng, con hiểu là con không nên mơ ước hảo huyền, không sống với quá khứ dù là êm dịu hay đau thương, cũng không mộng tưởng, lao chen về phía tương lai xa tít mù. Con nguyện sẽ an trú ngay đây, trong hiện tại mầu nhiệm và thiêng liêng - hiện tại chứa đựng chất liệu của giải thoát, an vui mà con đã từng bỏ quên, từng loanh quanh đi hết kiếp này tới kiếp khác để bây giờ vẫn còn lẩn quẩn tử-sanh, chưa biết về chốn nào...

Xin cúi lạy trước tôn dung Ngài, sám hối và nguyện như thế. Nam mô Bồ-tát Quán Thế Âm...

Sư ơi! Con muốn xuất gia

Gần đây, tôi thường xuyên nhận được những dòng tin nhắn, những chia sẻ chân tình của rất nhiều bạn trẻ than trách về đời mình và muốn tìm đến con đường xuất gia.

Những dòng tin nhắn đại loại như: Sư ơi! Con đang gặp rất nhiều khó khăn trước mắt, con cảm thấy chán nản và bất lực trước hiện tại, giữa gia đình và xã hội. Giờ này con chỉ muốn xuất gia đi tu để tìm sự bình an.

Hồi đáp: - Xuất gia không có nghĩa là sự trốn chạy cuộc đời, không có nghĩa là từ bỏ cuộc sống hiện tại và lẩn trốn mọi ràng buộc. Mà xuất gia cũng có nghĩa là bắt đầu cho một chặng đường mới càng nhiều thử thách và khó khăn hơn nữa.

Nếu bạn không yêu đời, không nhìn đời bằng cặp mắt của tình thương và hiểu biết, không dám chấp nhận khó khăn để vượt qua khó khăn trong hiện tại, thì xin đừng có ý niệm xuất gia. Vì đời sống tu hành càng gặp nhiều khó khăn và chông gai hơn bạn nghĩ, nếu dễ thì ai cũng đi tu hết rồi và nếu dễ thì chẳng ai mà trở lại đời để làm gì, bạn nhé!

Hãy suy xét cho kỹ, trước khi đưa ra quyết định cho cuộc đời mình, bằng không, khi đứng lại giữa dòng thì sẽ bị nước cuốn trôi.

Tại sao vậy sư?

Có nhiều người hỏi, tại sao trong những chương trình từ thiện, sư đều tổ chức ngồi thiền?

Vì với tôi, thiền là sự trở về bình an nhất. Sự dừng nghỉ của tâm hồn để tiếp thêm năng lượng mà đi tiếp. Như một âm nước đang sôi, khi nhìn vào trong bạn sẽ không bao giờ thấy được bóng mình trên mặt nước, nhưng đến khi nó nguội lạnh thì nhìn vào mặt nước, tức thì bạn sẽ thấy hình ảnh của mình xuất hiện.

Thiền là thế, sự lắng đọng của những dòng suy nghĩ đời thường, sự chuyển hóa những phiền não vu vơ, sự bắt đầu cho một con người mới và sự trở lại của một tâm trí đầy minh mẫn.

Hãy xem thiền thật bình dị, nhẹ nhàng, thì bạn mới cảm nhận được hết những phút giây tuyệt diệu của dòng tâm thức. Còn nếu, nghĩ nó rất cao xa, bí hiểm thì bạn sẽ không bao giờ bước vào trong cánh cửa của sự bình an.

Hãy giúp cho dòng tâm thức của bạn

được dừng nghỉ, hãy thương chính con người bạn, đừng mãi để nó hoạt động như một cỗ máy di động để phục vụ cho mọi thứ đời thường.

Hãy bỏ ngoài mọi pháp môn, mọi rào cản của truyền thống để xem thiên là sự sống, là hơi thở, là phút mỉm cười bình dị. Vì tất cả các pháp vốn là Phật pháp, không có thấp-cao, hay-dở, tốt-xấu.

Khi bạn thấy mình thật tự tại giữa đời, thoát ra ngoài những phiền lụy thế nhân và luôn tràn đầy niềm hoan hỷ trong tâm hồn, thì lúc đó bạn đã từ từ bước vào bên trong cánh cửa của Niết-bàn. Bằng không, thì bạn chỉ mãi là một lữ khách lỡ đường, hay một người canh cửa không công.

Ngồi thẳng, hít đều, miệng cười tươi, tâm buông nhẹ, mắt nhìn đời, thân an trụ thì còn hạnh phúc gì hơn thế.

Hãy để cho cỗ máy tứ đại (thân xác) của bạn được dừng nghỉ nhé, thương mình một chút thôi để rồi đi tiếp... Và nhân sinh cũng không ngoài mục đích giúp mình - giúp người, thương ta - thương cả cuộc đời.

Có bình an rồi mới đem bình an cho người.

Kẻ mong lìa bỏ trần ai

- *Kẻ mong lìa bỏ trần ai / Mà còn phiền
giận thật ngoài chữ tu.*

Quả thật, đối với người học Phật, nếu biết rõ thế sự thăng trầm, luôn đổi thay biến chuyển, hư hoại. Tâm con người mãi diễn biến theo những cảm xúc đời thường, buồn, vui, giận, ghét. Thì cuộc sống ta dường như cảm thấy tự tại bình an hơn khi phải đối diện với mọi khổ đau, khó khăn trước mắt.

Nếu đã học Phật rồi mà còn lắm khổ đau, giận hờn... thì chẳng khác nào một chúng sanh bình thường yếu kém, giống như cái vá trong bát canh, không bao giờ nếm được hương vị của canh. Cũng như thế, ta đã học Phật thì phải tập hạnh theo Phật - nhìn mọi thứ thật bình dị, chuyển hóa và mỉm cười với nó.

*Mặc ai danh lợi bôn xu / Con nguyện
giữ hạnh người tu thoát trần.* Nương mình trong chánh pháp, để thấy mình là người hạnh phúc nhất giữa những kiếp người sanh diệt.

Tôi luôn tự nhắc mình, điều đáng sợ nhất là khi lỡ làm người khác buồn, dù vô tình hay cố ý - chỉ trong một lời nói, ánh mắt và hành động để luôn tự đặt mình vào trong những khuôn phép giữa đời, mà sống tốt hơn.

Khi khó khăn thì tự tìm niềm vui trong khó khăn, khi khởi niệm giận hờn một ai thì tự thức tỉnh chính mình, để niệm bất thiện tan biến mà thay vào đó là ý niệm lành, tương điều lành để nói lời lành và chuyển tâm hồn mình trở thành lành thiện.

Chúng ta như những cành hoa trong vườn đời. Có những loài hoa thơm ngát mùi hương, ai cũng thích ngắm nhìn và trân quý nhưng cũng không ít loài hoa dại chẳng ai để ý đến và héo tàn theo năm tháng. Cũng thế, hãy nỗ lực cho hôm nay để chuẩn bị cho ngày mai.

Cố lên... Chúng ta sẽ không bao giờ cảm thấy đơn độc vì bên ta còn có ta, còn có nụ cười của ta và hạnh phúc quanh ta. Luôn tìm niềm vui trong bất hạnh, thì sẽ mãi có niềm vui bất diệt.

Sao lại thế?

Đừng vội xem thường những việc làm thiện giúp đời. Khi bạn lâm vào cảnh khó khổ, từ một người có đầy đủ vật chất do thiên tai, bệnh tật mà trở thành người nghèo túng thì lúc đó bạn mới cảm nhận được hết giá trị của tình người và hai chữ từ thiện cũng như hành động của những người thiện nguyện.

Đừng xem nó là phước như thiên, vì nếu bạn không có phước đức thì đừng bao giờ mong đến việc thành tựu trong giáo pháp, dù thiên hay tịnh. Phước đức là nền tảng đầu tiên mà chúng ta cần phải có trên con đường tu học, hãy xây nền rồi mới xây nhà.

Nếu không hành động thì thôi, xin đừng nói điều gì để tổn hại đến tâm từ của mình. Họ đói hãy cho họ ăn, còn hơn mãi cầu nguyện cho họ được no trong khi họ rất đói. Người con Phật cũng thế, chỉ khi bạn đem giáo pháp đến cho họ, chứ đừng ngồi chờ họ tìm tới mình.

Nếu nói từ thiện “là việc rảnh rỗi” vô ích, thì việc ngồi xem một bộ phim tình cảm, ăn uống những bữa tiệc linh đình, đi ca hát rượu chè mua vui... là có ích sao. Khi biết bao người đang ngồi chờ chúng ta mang nụ cười và tình người san sẻ mà mình đứng đưng thì có ích gì.

Mài đá sẽ không bao giờ thành gương, nấu cát sẽ không bao giờ thành cơm. Cũng thế, bạn phải tự mình nỗ lực, dần thân và chịu đựng gian khổ để hướng đến mục đích thiêng liêng, chứ đừng ngồi chờ ở đó mãi thôi.

Tình huynh đệ

Chỉ có tình huynh đệ đồng môn là động lực lớn nhất để đưa ta đi tiếp những chặng đường tương lai. Nhận được những dòng thơ của một sư huynh gửi đọc mà lòng thấy thương, kính vô hạn.

Tình huynh đệ, xin vượt ngàn sóng gió

Tâm sự này, tôi chỉ có lời thơ:

Hãy cố lên, hỡi người em tu sĩ

Đừng bao giờ, trở lại mái tóc xưa.

Ngày con đi, mẹ khóc tiễn đưa

Giờ tạm biệt, con lên đường học đạo

Rồi từ đó, lòng con như hải đảo

Sống xa xôi, giữa vạn trùng khơi

Nay khó khăn, huynh đệ cùng cố gắng

Hãy cố lên, rồi giọt đắng sẽ vơi.

Cảm ơn huynh, những dòng thơ đẹp...
đã cho đệ những cảm xúc ngọt ngào!

Cái Tết của một thời làm Tiểu

*N*hững ký ức lại ùa về... Đưa lên nhấp một tách trà nóng: - Huynh ơi! Tết rồi. Ừ, Tết rồi, đúng thật cái Tết trôi qua trong cửa thiền thật là bình dị và thơ ngây, nó như một luồng gió mát nhưng đầy ấm áp thổi qua rồi vụt mất.

Đó là những gì mà những người xuất gia như Tiểu đã và đang đón Tết với những gì bình dị nhất.

Có lúc Tiểu đã từng bật khóc bởi những điều bình dị ấy. Nó đến bên Tiểu trong sự buồn tẻ và cô đơn, vì năm ấy Tiểu đã không được về thăm mẹ.

Tiểu còn nhớ khi ấy Tiểu như bao đứa trẻ khác luôn háo hức mong đợi đến ngày Tết để được thầy may cho bộ đồ lam mới rồi mặc về khoe với mẹ.

Đêm giao thừa mọi người ai cũng tập nập lên chùa lễ Phật đầu năm, đánh tiếng chuông mà lòng Tiểu buồn rười rượi, cố nén đi dòng nước mắt vì Tiểu biết đây là ngày đầu năm mới, Tiểu không được khóc. Nhưng sao Tiểu lại thiếu nghị lực đến nỗi nước mắt lại cứ tuôn trào trong thâm lặng khi nhìn mọi người ấm áp trong tình thương của gia đình, những trẻ đồng trang lứa đang quăn quýt cười nói bên cha mẹ.

Nhìn lại mình thì sao quá lạc lõng cô đơn, cả không gian thật vô vàn buồn tẻ, chẳng biết tìm mẹ nơi đâu, mặc bộ đồ lam trên người mà chẳng biết khoe cùng ai, hay tự an ủi với lòng mình rồi rưng rưng

nước mắt, không biết nơi quê hương ấy, mẹ có còn nhớ đến Tiểu nhỏ thân thương này đang đánh từng tiếng chuông cho mọi người mà lặng thầm rơi lệ?

Tiểu nghĩ, mẹ còn phải lo cho gia đình, lo cho ba ngày Tết thì thời gian đâu mà nhớ đến Tiểu.

Người ta nói mùa xuân là một mùa ấm áp và yêu thương, nhưng tại sao đối với Tiểu trong lúc này lại quá lạnh lẽo và cô liêu như đang bị một mùa đông lạnh giá phủ kín cả tâm hồn giữa một tuổi thơ ngây dại.

Chắc gió đông đó chính là nỗi nhớ thương và sự mong chờ được gặp người mẹ hiền đã ấp ủ từ lâu nhưng tất cả vỡ tan trong phút chốc, với sự nuôi tiếc.

Đệ đừng khóc nữa! Đó là tiếng nói thân thương của một sư huynh hiền lành, khả kính đã đến bên Tiểu như mùa xuân đầy ấm áp đầu tiên mà Tiểu phần nào cảm nhận được, sự sẻ chia, niềm xót thương hay sự đồng cảm mà Tiểu đang cần phải có và thèm khát được đón nhận để sưởi ấm cõi lòng vốn cô quạnh.

Cầm tách trà nóng từ tay huynh trao mà Tiểu đã không tìm được niềm cảm xúc rồi thốt lên rằng: - Huynh ơi, Tết rồi đúng không huynh?

- Ừ, Tết rồi.

Sự nhẹ nhàng và bình dị ấy lại tiếp tục diễn ra thật êm ả và nên thơ, không tất bật, bon chen, hay đầy hối hả vui tươi mà Tiểu đang mong đợi.

Huynh à! Cái Tết của người tu sao buồn và cô đơn đến thế!?

Ừ, người tu đón Tết là như thế, diễn ra trong sự êm ả và tĩnh mịch rồi vụt qua trong sự tĩnh mịch và êm ả.

Đối với người đời, Tết là một niềm phấn khởi, niềm hạnh phúc, sự vui tươi khi đón mừng một năm mới, được thêm một tuổi mới với biết bao mơ ước cho mình sẽ có một cuộc sống mới tốt đẹp hơn.

Còn ta sẽ không phấn khởi hay mơ ước gì cả, đến rồi đi - sự tuần hoàn của tạo hóa mà chỉ cảm nhận sự ấm áp của mùa xuân chỉ vồn vện trong tách trà nóng và sự tĩnh mịch của tâm hồn - đó là ta đã đón nhận một mùa xuân ấm áp, đầy ý nghĩa và hạnh

phúc nhất rồi.

Nay Tiểu đã trưởng thành, được đắp trên mình tấm y vàng Khất sĩ thì Tiểu càng thâm thía hơn những câu nói bình dị nhưng chứa đầy những triết lý sống thanh cao của những người đã thoát ra khỏi sự hối hả và ràng buộc của thế gian, luôn nhìn đời với những điều bình dị nhất.

Giờ đây sư huynh ấy đã đi về một phương trời nào đó, nhưng đối với Tiểu đó là bài học, kinh nghiệm sống đầy quý báu được giữ mãi trong tâm hồn, may mắn.

oOo

Mẹ à, Tiểu đã hiểu rồi, Tết này Tiểu sẽ không khóc nữa đâu và xin cảm ơn mùa xuân đã cho Tiểu cảm nhận được hạnh phúc tuyệt vời mà Tiểu đang có. Bình dị, êm ả, nhẹ nhàng và thanh thoát - đó là những gì mà Tiểu cần phải có để tiếp tục đón nhận một mùa xuân ấm áp lại sắp trở về trong Tiểu...

Sống an lạc - chết siêu thoát

Lắng lòng nghe một câu nói bất hủ của Đức Đạt Lai Lạt Ma (thứ 14): “Sống an lạc, chết siêu thoát”. Quả thật như thế, có ai tự hỏi, liệu cuộc sống của tôi đã bao nhiêu ngày an lạc và bao nhiêu ngày khổ đau? Cái đó thì chắc chính tôi là người biết rõ nhất và tự mình tỉnh thức trước sự vô thường, giả hợp của kiếp người - đôi khi không phải là sự giác ngộ, mà chính là sự sợ hãi với chính mình, tôi sợ thật nhiều điều, về cái chết, và cảnh giới đằng sau cõi chết, những điều tưởng chừng như vô cùng đơn giản mà người học Phật nào như tôi cũng đều biết rõ.

Nếu không một lần khuấy động thì chắc mặt hồ không bao giờ có gợn sóng, nếu không một lần lắng nghe tâm tình của một người nào đó thì sẽ không bao giờ hiểu hết về họ. Và nếu không một lần chứng kiến, hay tin một ai đó đã lìa bỏ cõi đời, thì chắc bạn sẽ quên lãng đi sự vô thường đang chi phối bạn từng phút giây, và nó sẽ vô tình cướp đi mạng sống của bạn bất kỳ lúc nào...

Phi thường

*Hãy sống rất bình thường
Làm những việc tầm thường
Tu trong cảnh vô thường
Nhưng đi giữa chơn thường
Thích những điều khác thường
Nhưng thuận theo lẽ thường
Thì kết quả phi thường.*

*Hạ mình xuống mới thấy mình nhỏ bé
làm sao...*

*Ta chẳng là bao giữa biển trời sanh tử
Học cách khiêm từ, mới thấy mình trong
tất cả*

*Còn ai có ngã, thì đã “ngã” tự bao giờ
Ta to lớn, vĩ đại và hơn người...
thì ta sẽ sống đời biệt lập*

*Hạt cát nhỏ, to cũng nhỏ...
ngọn núi to nhưng ta là hạt cát nhỏ
Càng tu thấy mình càng thấp bé nhỏ nhoi
và ngu dốt*

*Càng học thấy mình càng thua kém và
đại khờ*

Ai đi tìm điều vĩ đại thì xin hãy dừng lại bây giờ và nơi đây. Vì nó đã ngự trị trong bạn từ bao giờ.

Nói những điều mình biết, nhưng thà giả điếc còn để biết nhiều điều.

Liều thuốc đặc trị cho tâm hồn

Khi đã không hiểu thấu được giá trị của cuộc sống, thì ta rất dễ xem thường và coi nó như một trách nhiệm, nếu thấy chán nản là liền chối bỏ bằng cách tự kết liễu đời mình để mong cầu sự giải thoát.

Tại sao phải tìm đến cái chết?

Thông tin 3 nữ sinh lớp 7 học khá giỏi ở Trường THCS Phan Chu Trinh, tỉnh Đắk Nông “chết cùng nhau” đã trở thành một đề tài đáng quan tâm của cộng đồng xã hội ngày nay, khi ta cứ mãi miết chạy theo vật chất, vẩn minh mà lãng quên đi việc giáo dục lối sống cho người trẻ hiện nay.

Tìm hiểu nguyên nhân qua cuộc thăm dò của báo *Tuổi Trẻ* về việc này thì hầu hết độc giả đều cho rằng nguyên nhân vì gia đình thiếu quan tâm, chia sẻ, đồng cảm với số phiếu là 3.667 trong tổng số 5.518 phiếu (28-3-2012). Điều đó cũng nói lên được tầm quan trọng của gia đình đối với việc định hướng cho giới trẻ về lối sống, phương cách sống và nhất là giá trị của cuộc sống hiện thực như thế nào.

Chán nản, buồn đời, sự trói buộc

“Chỉ khi nào mình gặp chuyện buồn, mình mới có cơ hội ra đi mà thôi” - đọc một dòng trong nhật ký của em Hạnh, dường như em đang sống trong nỗi thất vọng, bế tắc và muốn tìm cách thoát ra khỏi, chỉ có nỗi buồn mới là động lực để khiến em lìa bỏ cuộc sống hiện tại này.

Tôi có một người bạn tên Tâm, những lúc căng thẳng và buồn bã là anh đóng kín cửa phòng, ở trong đó cả ngày, và đã nhiều lần tìm đến cái chết bằng cách tự treo cổ, uống thuốc ngủ quá liều, dùng dao để cắt mạch máu của mình... (thói thường, ngay trong lúc buồn khổ thì điều đầu tiên người ta sẽ làm là tìm cách trốn tránh hiện tại, mong ước sanh về một thế giới nào khác hơn cho thoát khổ).

Những lần tự tử anh đều thất bại và phải nhập viện vài ngày, qua những lần trò chuyện thì được anh chia sẻ: “Không được sự quan tâm của ba mẹ, gia đình không hòa thuận... nên con bỏ lên thành phố lập nghiệp, làm việc tại một công ty du lịch, mỗi lần cãi vã với sếp, căng thẳng, buồn bã là đi chơi với bạn bè, la cà ở những quán xá để vui chơi, khi trở về phòng trọ một mình, cảm thấy vô cùng cô đơn, lạc lõng, tủi thân, nhớ thương cha mẹ và gia đình nhưng không dám trở về, vì chẳng làm được gì, sợ mất mặt với bố mẹ. Những lần như thế, con chỉ muốn chết để thoát khỏi cuộc sống hiện tại của mình”.

Đúng thật, gia đình là yếu tố cực kỳ

quan trọng, nó là nơi nuôi dưỡng và ấp ủ chúng ta, mỗi khi ta thất bại, buồn chán để có điểm nương tựa tinh thần. Thiếu sự quan tâm, chia sẻ của gia đình cũng như những con đò mà thiếu đi bến đỗ, chúng ta sẽ cảm thấy vô cùng lạc lõng, đơn độc, rồi hậu quả là làm một điều gì đó tệ hại hay tìm đến cái chết...

Liều thuốc đặc trị cho tâm hồn

Bạn Tâm sau khi được tìm hiểu về giáo lý nhà Phật, bạn đã biết áp dụng tinh thần từ bi, yêu thương sự sống, thực tập thiền quán vào đời sống. Sau một thời gian, Tâm đã trở thành một Phật tử, tích cực tham gia vào những công tác thiện nguyện, mang niềm vui đến cho những người còn nghèo khó. Cuộc sống của bạn dường như thay đổi hoàn toàn, trong lối nghĩ và cách sống.

Bạn Tâm vui mừng bộc bạch với tôi, sau mỗi lần gặp mặt: “Thưa sư, con cảm thấy thời gian thật đáng quý, mỗi ngày con đều thực tập thiền quán và cảm nhận cuộc sống này thật vô cùng ý nghĩa! Nghĩ lại thật tiếc, tại sao con không biết Phật pháp sớm hơn để quá lãng phí thời gian cho những việc làm vô bổ, sống hoài, sống phí”. Quả thật,

Phật pháp thật nhiệm mầu, có thể chuyển hóa một con người từ hèn yếu, bạc nhược, luôn là gánh nặng cho người khác, giờ đã trở thành một con người đạo đức, sống có lý tưởng, và đem lại hạnh phúc cho nhiều người.

Chiêm nghiệm lại tôi mới thấy, trong cuộc đời này có một thứ mà ta chỉ gặp và sống với nó một lần ngay lúc ấy. Đó là thời gian, là tuổi trẻ, vì nó sẽ đi qua và không bao giờ trở lại, vậy tại sao ta lại không sử dụng thời gian một cách đúng nghĩa, nhất là khi mình đã biết Phật pháp, hiểu rõ ý nghĩa của câu nói “Thân này khó được, Phật pháp khó nghe”!

Khi không còn gì để luyện tiếc

Chợt nhớ lại hai câu kệ “Mặc ai danh lợi bôn xu / Con nguyên giữ hạnh người tu thoát trần”. Rồi tự mình nghiệm lại, quả thật nếu mình không còn gì để tham chấp, luyện tiếc thì cái chết xem nhẹ tựa lông hồng.

Vậy điều gì làm bạn khổ thì hãy buông điều đó ra, tức bạn sẽ hết khổ. Nếu cái chết là khổ nhất thì hãy tập buông, và đừng sợ hãi nó. Đến và đi, như thay áo mới, từ đó, sự bình an sẽ hiện hữu trong tâm hồn mình.

Này nhé, nếu bạn và tôi còn chưa tập buông thư và chấp nhận mọi thứ thì sẽ khổ từ kiếp này cho đến vị lai sau. Xin hãy tập cười cùng tôi trong mọi hoàn cảnh, đó là “*Sống an lạc - Chết siêu thoát*” vậy.

Giọt nước mắt đã rơi

Con ơi, tỉnh dậy đi con, sao con lại bỏ mẹ mà ra đi. Con ơi! “Lá già còn ở trên cây/
Lá xanh rụng xuống trời hay chẳng trời” ...

Đó là tiếng nói trong nghẹn ngào của một người mẹ già, gào khóc để thương tiếc người con trai của mình đã chết.

Mình ơi! Cha ơi! Những tiếng gào khóc của vợ, của con trong nỗi tiếc thương lại cứ mãi vang lên hòa vào tiếng cầu kinh đưa tiễn.

Lòng tôi lại chợt dấy lên biết bao cảm xúc nghẹn ngào, thương cảm giữa kiếp sống con người sanh ly tử biệt. Không biết, đã bao nhiêu lần tôi chứng kiến cảnh thương cảm biệt ly giữa sanh tử rồi tôi lại chợt lặng thầm nuốt lệ vào trong.

Tôi hiểu, đâu còn nỗi đau nào hơn khi người thân mình từ bỏ mình ra đi mãi mãi. Rồi tôi lại nhắm mắt và đem hết lòng thành của mình để cầu nguyện.

Quả thật, giữa vô thường sanh diệt, sống nay chết mai, sẽ có ngày chính tôi

nằm dài trên đất và một mình giữa đám mồ hoang lạnh! Đó như một định luật giữa kiếp sống đoạn trường của nhân thế, không ai có thể chối bỏ được.

Vậy thời gian trên cuộc đời tôi và bạn, có bao lâu và bao nhiêu ngày nữa để yêu thương và hy sinh cho người khác?

Ngày mai cũng là ngày cuối cùng của năm, ai cũng vui tươi chuẩn bị đón chào năm mới. Vì hiểu và thương cho nỗi đau mà gia đình họ đã và đang gánh chịu, tôi gác lại những niềm vui của riêng mình đến đưa tiễn người đã mất về nơi an nghỉ cuối cùng. Đó cũng chính là chút tình của đạo, cái nghĩa của người với người.

Xin hãy nhìn và nhận rõ những gì chung quanh bạn để bạn cần phải nỗ lực và sống tốt hơn nữa giữa những tháng ngày còn hiện hữu trên cuộc đời. Thời gian sống không đủ để thương yêu người khác, không đủ để tri ân và đền ơn những người đã luôn bên bạn và giúp đỡ bạn thì thời gian đâu để giận hờn, trách móc và hờn oán lẫn nhau.

Mai này còn đem theo được gì?

Bạn sợ dừng lại và chuyển đổi à?

Vì bạn đã hèn yếu trước những thị phi của cuộc đời...

“Cây càng cao thì gió càng mạnh”, cũng thế, nếu bạn chỉ thích lo cho mình, lo cho gia đình mình và lo cho những gì thuộc về mình thì ai mà thèm để mắt tới bạn. Nói bạn làm gì cho mệt và đặc biệt ai mà muốn ganh ghét, châm biếm, hay cười chê bạn, vì để làm gì, khi bạn không có gì để họ phải làm thế.

Còn nếu bạn đã quyết làm điều ít người làm, thích sống vì người khác, thích hy sinh những khi có thể hoặc thích cười những khi bạn thấy an. Và đặc biệt khi bạn thích làm những điều khó làm thì đó chính là mục tiêu để người khác nhìn vào và sẵn sàng nói bất cứ điều gì để bạn buồn, lo âu, sầu muộn. Vì sao, vì họ thích thế, vì họ không làm được như bạn đấy.

À, họ muốn bạn phải buồn khi nghe họ cười chê, châm biếm, vậy bạn mà buồn là họ đã đạt được mục đích của mình rồi đấy, còn bạn chỉ biết lắng nghe, mỉm cười và chấp nhận hoặc quán niệm rằng: “Âu cũng là lẽ thường tình của sự đời”.

Lắng nghe và thấu hiểu - thì bạn sẽ cùng tôi cười một nụ cười thật tươi và nói với họ rằng: “Cảm ơn bạn, nhưng tôi sẽ không buồn như bạn muốn đâu, vì tôi chẳng thích buồn, mà không biết buồn để được gì”. Khi ấy bạn đã thành công và niềm hạnh phúc sẽ trở lại bên bạn, ngay hiện tại và ở đó trong tâm hồn bạn rồi đấy.

Lắng nghe nhé, châm biếm, cười chê, biếm họa, nói xấu, nghĩ sai về bạn - à, cũng là lẽ thường tình thôi! Hãy đi và đi tiếp nếu bạn có đủ niềm tin và lòng nhiệt huyết để chứng minh cho họ thấy, bạn là người sống có mục đích cao thượng.

Dừng lại vì những chuyện không đâu là kẻ hèn nhất đấy. Ra tới trận rồi thì phải tiến lên, bằng lùi lại bạn cũng sẽ bị giết chết.

Đừng bao giờ từ bỏ, nếu bạn đã đặt niềm tin và mục đích đời mình vào đó.

Em ơi,
đừng khóc nữa

“Mình đi ngoài đường, lội trong đêm tối mà ước ao ai đó hỏi mình một tiếng, chìa bàn tay ra giúp mình thì hạnh phúc biết nhường nào”. Quả thật là như thế, cuộc đời này có mấy ai dám chìa bàn tay của mình để nâng đỡ một ai đó đang lâm vào ngõ cụt, bế tắc.

Sự vô cảm của con người đã tiến triển hơn lòng từ, nếu ta không biết dừng lại và suy nghiệm, hít thở đều để sưởi ấm lại con tim. Hai đứa bé trong bức ảnh cùng

câu thoại trên, tôi đã nhìn một cách chăm chú, tôi nhìn sâu thẳm vào trong đôi mắt sợ hãi, cô đơn và tuyệt vọng, đứa lớn ôm em mình trên tay với ánh mắt chứa chan giọt lệ, khóc cho số phận hay khóc cho tình đời đen bạc!?

Tôi đã từng sợ hãi và cô đơn, tuyệt vọng, rồi tôi sẽ làm gì trong lúc đó. Mím cười để hít thở, hay tôi chỉ im lặng để thời gian trôi qua thật mau, nó cuốn đi những quá khứ đau buồn mà tôi đang cảm thọ.

Ngày mai mở mắt ra phải chăng những nỗi buồn đó sẽ trôi qua như một cơn gió nhẹ, rồi nó sẽ để lại cho tôi một niềm hoan hỷ nào đó. Tôi đã tự nhủ với mình, tôi cô đơn, tôi buồn, và tôi sẽ khóc, để tôi quên đi tất cả. Nhưng rồi tôi đã thất bại, tôi đại khờ, tôi trốn tránh sự thật. Đúng rồi, tôi là như thế và mãi như thế, nếu tôi chưa một lần tỉnh thức và mỉm cười.

Lắng lòng nghe, tiếng chuông trong một cái thất nhỏ của một người bạn đạo chân thành, trước mặt tôi là cốc trà nóng, trong đêm thì thầm hai tiếng nói, một nụ cười và tình thương đạo mầu đã lan khắp.

Để rồi chúng tôi đang tưởng và đang

mơ về những việc làm tương lai, hay quay lại những dòng suy tưởng của quá khứ, buồn đau và hạnh phúc, để sẻ chia và cảm nhận. Đúng là chúng tôi rất an lạc và đang mỉm cười.

Sư ơi, nghe chuông nhé! Ừ, nghe chuông.

Tiếng nói của người bạn đạo chân tình đã thức tỉnh tôi, phải trở lại những gì ở hiện tại, đừng lục soát những gì của quá khứ, hãy tỉnh, nghe chuông và dùng trà.

Dừng lại như tôi bạn nhé! Nếu bạn biết dừng lại thì hình ảnh hai đứa bé trong bức hình chính là một bài pháp sống để bạn tự mình thức tỉnh, ánh mắt của đứa em là một nguồn pháp lạc để bạn trở về. Bạn đừng cầu, đừng mong, và mơ ước gì hết, hãy san lấp những hố thẳm, hãy trải mình với những lo âu, hãy mỉm cười những khi bạn thích thì cuộc sống này, hình ảnh kia và chung quanh bạn sẽ toàn là pháp lữ.

Cảm ơn người bạn đạo chân thành đã cho tôi được sống lại những gì tôi đã có...

Và... hai em trong bức ảnh kia ơi, xin đừng khóc nữa.

Đừng buông tay

Nắm cánh tay, với hai hàng nước mắt rơi, bà như muốn nói lên một lời nói chân thành từ con tim, của một cụ già cô đơn, đang đến dần với cái chết.

Hình như sư đã khóc, giọt nước mắt chạy ngược vào trong, vì sư biết, bà đang rất cô đơn và buồn tủi. Những đêm buồn không con cháu, người thân bên cạnh, rồi những lúc đau bệnh không người chăm sóc.

Xin đừng buông tay..., nét mặt và giọt nước mắt chảy dài trên má, bà như đang vô vọng, bất lực trước số phận của một kiếp người.

Bà ơi! Hãy xem từng ngày trôi qua, là một ngày hạnh phúc. Hãy quên đi quá khứ đau thương giữa kiếp sống đoạn trường khổ lụy. Hãy tin vào sự và mọi người sẽ mãi luôn bên cạnh và hướng tâm để cầu nguyện cho bà được bình an.

1 ngày, 2 ngày..., sự biết bà sẽ lìa bỏ cuộc đời này mà ra đi, nên bà hãy quên đi tất cả những chuyện buồn vui, khổ sầu trên nhân thế, mà chuyên lòng hướng thiện, niệm lành để trở về nơi bình an.

Mong những ai còn trẻ, còn nghị lực và tuổi thanh xuân hãy biết sống và hy sinh vì mọi người, hãy thương và yêu cuộc đời; hãy đi và đến với những bóng đêm cuộc đời để xoa dịu đi biết bao nỗi đau thương, buồn tủi của những kiếp người. Vì chúng ta, ai rồi cũng như bà - đó là định luật mà không ai có thể chối bỏ được.

Vậy hãy bước đi, từng bước chân thiện nguyện của tuổi trẻ khi bạn còn có thể, để mai này bạn sẽ không bao giờ hối hận.

Nếu bạn muốn an lạc nội tâm

Vậy, không gì bằng thiền tập, vì khi bạn sống trong thiền là sống lại với nội tâm mình, quán chiếu vạn pháp, buông bỏ phiền não, nở một nụ cười và trở về với bình an.

Khi bạn thiền tức là bạn đang: giữ thân trong sạch - hạnh phúc biết bao, giữ khẩu trong sạch - hạnh phúc biết bao, giữ ý trong sạch - hạnh phúc biết bao. Thân - khẩu - ý: trọn lành, xa lìa tội lỗi, gần cành hoa sen.

Quán niệm: thở vô dài, tôi biết tôi thở vô dài. Thở ra dài, tôi biết tôi thở ra dài. Thở vô ngắn, tôi biết tôi thở vô ngắn. Thở ra ngắn, tôi biết tôi thở ra ngắn.

Cảm giác toàn thân (hơi thở), tôi thở vô - Cảm giác cả toàn thân, tôi thở ra.

An tịnh thân hành, tôi thở vô - An tịnh thân hành, tôi thở ra.

Đức Phật đã khẳng định

Ngài khẳng định mọi chúng sanh đều có quyền bình đẳng và có thể đạt đến quả vị Giác ngộ - thành Phật như Ngài.

Nếu biết tu tập và thực hành theo con đường mà Ngài đã đi qua, cho đến khi nhân duyên hội đủ, quả vị chín muồi tức thì Giác ngộ.

Vậy con người chính là trọng tâm của vũ trụ - là nấc thang quan trọng để đạt đến quả vị Phật. Nhưng có một số ý kiến cho rằng “sự thành đạo của Thế Tôn là một điều tất nhiên vì Thế Tôn sinh ra đời mục đích là để thành Phật và cứu độ chúng sanh. Nhưng thử nghĩ sự thành đạo của Thế Tôn chỉ dựa trên một cơ sở có hệ thống như vậy thì tại sao Ngài còn phải khổ công tìm thầy học đạo với các đạo sĩ như đạo sĩ Alara Kalama và đạo sĩ Uddaka Ramaputta (Uất Đầu Lam Phát) mà vẫn chưa tìm ra con đường cứu cánh của sanh tử. Kế đó là 6 năm tu tập khổ hạnh với năm anh em ông Kiều Trần Như, có khi Ngài phải ngắt xiêu trong lúc ngồi thiền dưới cội cây hay lúc đang đi kinh hành. Sau khi Ngài từ bỏ lối tu khổ hạnh với 49 ngày thiền quán Ngài mới thành tựu đạo quả.

Trải qua một quá trình đầy cam go và gian khổ thì đạo quả mới viên tròn, nếu như Đức Thế tôn thị hiện đã là một vị Phật chứng quả và cứu độ chúng sanh thì điều đó chẳng có gì đặc biệt và tất nhiên không tôn xưng Ngài là Phật, mà chỉ gọi Ngài là Thánh xuất trần. Vậy, điều đó cho thấy Thế Tôn là một con người thật, Ngài cũng khổ

công đi tìm chơn lý - con đường giải thoát Niết-bàn chứ không phải là một vị Thánh với đủ phép thuật thần thông biến hóa. Sự thành đạo của Thế Tôn là cả một quá trình công hạnh, đạo lực kiên cường, chứa đầy những ý pháp sinh động và để cho chúng sanh lấy đó làm tấm gương, vững niềm tin rằng, mọi chúng sanh đều có thể thành tựu quả vị như Ngài.

Có thể nói Thế Tôn được tôn xưng như một bậc thầy của trời người, vì cả cuộc đời Ngài từ thị hiện, thành đạo và hoằng hóa cho đến Niết-bàn tịch diệt đều hướng đến mục đích là làm sao cứu vớt chúng sanh ra khỏi khổ đau của kiếp người sanh diệt.

Do vậy, Thế Tôn là một ánh quang minh để soi rọi cho tất cả chúng sanh còn đang mãi trôi lăn trong kiếp đời ô trược tối tăm, tìm ra ánh sáng xa lìa khổ đau để cùng nhau quay về quy y và nương tựa đấng Cha lành của nhân loại.

Chạy mãi, đi mãi...

Mỗi người có một hạnh nguyện, một lý tưởng và một con đường về đích. Mỗi người có một trái tim, một tình yêu và một ánh mắt biết nói.

Tuổi trẻ là quãng thời gian đẹp nhất của một kiếp người. Vì chỉ có một cuộc đời để sống và yêu thương. Hãy sử dụng đúng mục đích, giá trị cao đẹp của nó.

Lắng nghe nhiều tâm sự của những người lớn tuổi, thường thì họ chỉ tiếc cho tuổi trẻ của mình tại sao lại sống quá ích kỷ, chỉ lo cho bản thân, hay lao vào những trò chơi vô bổ. Đến khi tuổi già thì chỉ biết nhìn lại mà hối tiếc.

Rồi chợt, tự hứa với lòng: hãy đem sức trẻ ra để học thật giỏi, làm thật tốt. Nếu chỉ học mà không hành thì cũng khổ, nếu hành mà không học thì lỗ cho bản thân. Làm việc và học tập phải có nhau, vì trong làm sẽ được học và học thì phải làm.

Đừng bỏ qua một thời son trẻ của mình một cách lãng phí, vô duyên cho những chuyện buồn vui, giận hờn..., than trách những cái không đâu vào đâu. Nhất là tình yêu nhỏ bé, hãy biến nó lớn lên trên khái niệm của ta thì khi ấy, bạn sẽ không bị người khác làm khổ nữa. Nếu bạn bị người khác lãng quên thì hãy nói với lòng rằng, đến và đi. Vâng, tôi xin chấp nhận.

Tôi tin, làm được vậy, bạn sẽ thấy bình an vô cùng, đó còn là niềm vui của những người thích cười dù đang đau khổ.

Ta còn gì đâu?

Có biết bao nhiêu cảnh trạng cứ mãi diễn ra một cách thuần thực, họ cứ mãi chạy theo những thứ không thật để rồi tự mình chuốc khổ, mà họ quên rằng: “Đồng tiền không phải là tất cả, danh lợi không phải là yếu tố quyết định sự thành đạt, và tình yêu nam nữ không phải là hạnh phúc miên viễn”.

Khi chung quanh ta còn quá nhiều điều đáng quý, nên đừng quên lãng, hãy hiểu và sống với nó.

Một chút tình người trong cơn nghèo đói, lắng nghe và sẻ chia với những ai đang cần ta giúp đỡ, thấu hiểu và thương yêu những khi ta nóng giận hay thù ghét một ai đó. Chính đó là những gì ta còn để lại giữa cuộc đời đầy ảo mộng này...

Sao nữ đánh mẹ?

Sáng sớm một ngày cuối tháng 9-2011, tôi đang đứng ở một góc nhà chờ ở Bến xe Miền Đông để chuẩn bị về quê thì một hình ảnh đập vào mắt và làm tôi nhớ mãi.

Một phụ nữ độ khoảng 35 tuổi, đứng la mắng một cụ bà một cách thậm tệ, với những ngôn ngữ đầy thô thiển, một hồi thì người phụ nữ chạy đến thẳng tay đánh vào mặt cụ bà, cụ bà không có hành động chống cự nào hết mà chỉ âm thầm lau nước mắt.

Một hồi lâu cụ nói: “Con ơi! Đừng đánh mẹ nữa, mẹ sẽ cố gắng đi kiếm tiền về lo cho con mà”, nói xong thì có một người đàn ông cao to đi đến và tiếp tục la mắng và tỏ vẻ hung hăng trước mặt cụ bà. Cụ bà vác trên vai cái bọc nilong trắng và tiến thẳng ra ngoài cổng bến xe.

Do quá bất ngờ trước tình cảnh đó, tôi tò mò chạy theo cụ để tìm hiểu nguyên nhân vì sao cụ bà lại bị đối xử như thế, tôi hỏi mãi nhưng lúc đầu cụ không nói gì hết. Một hồi lâu, do tôi nài nỉ quá cụ mới tâm sự cho tôi biết, người phụ nữ đánh cụ chính là người con ruột của mình, và người đàn ông kia là người con rể. Do không có chí hướng làm ăn, thích hưởng thụ, đam mê cờ bạc, thiếu nợ các đầu mối tại bến xe, nên họ chỉ biết sống bám víu trên nỗi cơ cực của cụ bà 81 tuổi, mà người đó chính là mẹ ruột của mình.

Mỗi ngày cụ phải kiếm cho được 50.000 đồng từ việc đi lượm bọc nilong và bán vé số trong bến xe, để “nộp” lại cho vợ chồng con gái. Nếu ngày nào không đủ tiền thì cụ phải bị đánh và bỏ đói trong ngày hôm đó.

Thấy vậy, tôi tặng 50.000 đồng để cụ

mua đồ ăn sáng cho đỡ đói, nhưng hành động của cụ đã làm tôi cảm thấy xúc động vô cùng: cụ lấy 50.000 đồng đó rồi đi vào lại trong bến xe để đưa cho cô con gái có tiền trả góp cho người ta.

Thêm một lần nữa tôi ngộ ra tình yêu của mẹ thật rộng lớn vô biên, hy sinh tất cả mọi thứ, dù đang rất đói nhưng cụ vẫn chấp nhận để con mình được ấm no. Vậy mà trong cuộc sống này sao còn quá nhiều người con lại bất hiếu, vô tình với cha mẹ như thế. Chỉ vì sự hưởng thụ cá nhân mà lại nở sống trên nỗi cơ cực của người mẹ già tội nghiệp.

Nghĩ tới lời Phật dạy về nhân quả, nghiệp báo, tôi thấy thương cho những con người mình vừa gặp. Có thể bà cụ kia từng bất hiếu với cha mẹ? Hay cũng có thể những người con kia không hề biết nhân quả nên đã tạo tội bất hiếu - một trong năm tội nặng (ngũ nghịch). Nhưng, dù là gì thì trong trùng trùng duyên khởi kia, những con người ấy đã tiếp tục vắn xoay hạt giống luân hồi, khổ đau!

4.000 đồng đi xe buýt

Những bước chân đi, đi mãi và đi để mà đi...

Từng bước đi, tôi lặng lẽ một mình nhìn quanh mọi cảnh vật để quán chiếu và mỉm cười. Cười thật tươi, tự nhiên thấy mình thật hạnh phúc và bình an quá đỗi.

Tại sao tôi hạnh phúc và bình an? Vì tôi có được một đôi mắt sáng để nhìn cảnh vật quanh tôi, trong khi đó còn biết bao người đang phải chịu cảnh mù lòa, họ đang sống trong bóng tối bao trùm, không bao giờ tìm được ánh sáng.

Tại sao tôi hạnh phúc? Vì tôi cảm thấy mỗi chân quá đổi - từ chùa khi đến trường và từ trường đến trường..., rồi lại từ trường về chùa. Trong khi đó có biết bao người đã không có chân để mà đi, hoặc phải chịu ngày đêm đón đau của bệnh phong, chờ cho những đốt xương chân rơi rụng trước mặt mình.

Nghĩ thế, để tôi thấy mình hạnh phúc và bình an vô cùng. Mỗi ngày tôi tự tìm cho mình một niềm vui, dù tôi đang khóc thì trong nước mắt lúc đó cũng chứa cả nụ cười và hạnh phúc.

Chợt nhớ đến câu nói: “Người có sức chịu đựng phi thường mới làm được việc phi thường” ..., nên tôi quyết định đi bộ, để lại 4.000 đồng tiền xe buýt.

Chuyến tiên trạm

*N*hững niềm vui bình dị, những hạnh phúc đời thường...

- Sư huynh ơi, sao cuộc đời này còn quá nhiều những mảnh đời bất hạnh đến thế?

- Ừ, đệ à, đã là cuộc sống thì phải thế thôi. Cái khổ của sanh, lão, bệnh, tử cứ mãi luân phiên tiếp nối nhau, hết kiếp này đến kiếp khác.

- Dạ, mà huynh này, cuộc hành trình ngày hôm nay, đệ đã có thêm thật nhiều cảm xúc về cuộc đời. Góc khuất của xã hội và bóng tối của những áng mây hồng - nó vẫn mãi hiện hữu giữa cuộc đời, quanh ta huynh nhỉ.

- Ừ, đệ à, cố lên nhé, hãy làm hết mình, vì hạnh phúc của số đông, đó chính là mục đích của người xuất gia học Phật.

- Dạ, đệ sẽ mãi nhớ. Nhớ hoài luôn, và sẽ mãi nỗ lực và nỗ lực mãi luôn.

- Ừ, đệ giỏi lắm (*Nhìn nhau mà cười*).

Trên chiếc xe, hai huynh đệ cứ mãi hỏi đường, tự an ủi nhau mà tiến về phía trước với một bóng đêm mịt mù.

- Huynh ơi! Phía trước tối và vắng quá huynh.

- Ừ, đệ, cố lên, chúng ta sẽ tới đích thôi mà.

- Dạ, mà nè huynh, có khi nào lạc đường không, sao mà xa vậy.

- Ừ, để hỏi thử. Chết đúng rồi, lạc đường rồi.

- Đệ nói mà, thôi tiếp tục đi nhé huynh, hành trình của những người thích sống vì mọi người huynh nghen.

- Ừ, đệ thì lúc nào cũng tự an ủi mình hết.

- Dạ, đệ thích vậy đó huynh.

Vì tính của đệ là luôn tự tìm cho mình niềm vui và hạnh phúc bình dị nhất để có được những nụ cười trên môi.

Mưa đừng rơi

*M*ưa... mưa... mưa, xin mưa hãy ngừng rơi...

Y sư đã ướt đầm, lạnh và run. “Luật ơi, cố lên nhé, hãy bước tới”. Những ý niệm đó cứ luân phiên diễn ra trong những chiều mưa lặng lẽ một mình đi bộ trên những con đường thành phố sau buổi học tại trường trở về tịnh xá.

Tự mình suy niệm, để tự nhủ lòng phải nỗ lực bước đi, rồi chợt nhớ đến một câu nói để tự an ủi với lòng mình: “Người có sức chịu đựng phi thường, mới làm được việc phi thường”. Nghĩ thế thôi để tự mỉm cười với lòng mình, phải cố lên, bước đi và mãi bước đi.

Mưa ơi, ta sẽ hòa vào em. Ta đang rất lạnh, lạnh lắm. Chiếc y trên người ta đã ướt đầm mỗi khi chiều mưa trên đường về, ta sẽ mãi lặng lẽ cùng em, từng bước đi chánh niệm, trong tỉnh thức.

Sự bình an, niềm hoan hỷ sẽ xuất hiện trong tâm hồn nếu bạn và tôi luôn suy nghiệm về những giá trị cao thượng nhất, dù trong hoàn cảnh nào, khó khăn hay thử thách.

Hãy cố lên và bước đi để mỉm cười với lòng nhé! Mưa à, sự không sợ em đâu, lặng lẽ và mãi bước.

Về chùa

Về lại mái chùa thân thương, với những niềm vui bình dị.

Sư Luật về, các chú Tiểu hô to và chạy quanh quần quýt bên mình. Huệ Đức bảo: “Quà của con đâu sư, nghe mấy sư huynh lớn nói sư Luật mới đi Thái Lan về, hi hi, có quà Thái huynh đệ ơi!”.

- Thái gì mà Thái. Sư đi học chứ phải đi du ngoạn đâu mà đòi cho nhiều quà, nhưng cũng có chút chút, hi hi.

- Nè, xe dừng ở Long Khánh mua cho tụi con một bọc chôm chôm nhãn, ngon lắm, chia nhau ra ăn nhé, hi hi. Sư phụ đâu các con?

- Sáng nay sư phụ đi cúng rồi...

- Sư Luật ơi, sư phụ về rồi kìa...

Mừng vui lẫn lộn, khi được vấn an sức khỏe người cha thứ hai của mình sau thời gian xa cách, người mà mình vô vàn cung kính và tri ân.

- Bạch sư phụ, con mới về!

- Con khỏe chứ con.

- Dạ, khỏe.

- Học hành sao rồi?

- Dạ, cũng tạm tạm bạch sư phụ. Con thành kính đánh lễ sư phụ, à, con có chút quà kính biểu sư phụ.

- Thấy con khỏe là sư phụ vui rồi, tiền đâu mà mua quà cáp.

Nghe những câu nói thâm tình của thầy dành cho, tôi như đón nhận một niềm hoan hỷ vô cùng to lớn, đó chính là tình thương vô cùng quý báu mà thầy đã ban tặng.

Thầy ơi! Con thật vui và hạnh phúc với những gì con đang có, niềm vui đó chính là lòng bao dung và nụ cười từ ái của thầy đã dành cho con.

Tối về... Ôi! Sắp tới Vu lan rồi à, khi được ngồi lắng lòng tụng vang bài kinh *Báo hiếu phụ mẫu trọng ân* với vô vàn cảm xúc. Lâu lắm rồi mới được ngồi lắng đọng tâm hồn trong âm điệu, lời kinh của đại chúng, ngược nhìn Phật mà tự nhủ: “Con hạnh phúc lắm Phật ơi! Cuộc sống tu sĩ thật bình an, tự tại; con sẽ trở về với hơi thở, nụ cười để cảm nhận những niềm vui bình dị, những hạnh phúc đời thường mà con đã vô tình lãng quên.

Ai bảo đi tu là khổ... Đừng bao giờ lãng quên những niềm vui giản đơn quanh bạn, mà chạy tìm những hạnh phúc xa vời, bạn sẽ thất bại đấy, vì hạnh phúc trước mắt hãy nắm bắt nó lại và cảm nhận. Đời tu sĩ cũng thế, hạnh phúc hơn bao người, vì hạnh phúc đó xuất phát từ tâm hồn cao thượng, sự hy sinh và nụ cười khả ái. Vậy, chắc đi tu là con đường chỉ toàn là hoa tươi cỏ lạ.

Đúng đó, hãy xem là vậy, nếu bạn luôn biết dừng lại những suy nghĩ ở tương lai, những niềm đau trong quá khứ và sống với hiện tại.

Hạnh phúc giản đơn, đơn giản là thế đấy.

Con đường khát thực

Sáng nay, trên con đường trì bình khát thực, hình ảnh người Phật tử quỳ rạp dưới đường để dâng lên cúng dường (tại Thái Lan) đã trở nên quen thuộc đối với tôi, nhưng không hiểu sao, hình ảnh một cụ già lụm khụm quỳ dưới chân tôi - bà đội trên đầu một chén cơm trắng dâng lên cúng dường và tiếp đến là hình ảnh của một thanh niên nhìn tôi cười với ánh mắt thân thiện, cúi đầu chào đầy cung kính làm tôi xúc động.

Tôi chỉ biết đứng nhìn và thầm cầu nguyện cho những tâm lành Bồ-tát này mãi đơm hoa kết trái và sẽ trở được những quả lành, thơm ngọt, đời này đời sau và mãi mãi về sau tâm họ được thanh khiết như hoa sen, trong sạch như nước suối đầu nguồn thơm mát.

Chính sự cung kính là mẹ của các công đức, công đức được phát sanh bởi sự cung kính ấy. Giữa muôn trùng sóng vỗ, biển đời lai láng, tôi tin họ sẽ có được lối đi thánh thiện, vì sẵn trong họ đã có được ngọn đuốc mang tên “niềm tin” bừng sáng, soi đường cho họ phá tan đi màn vô minh (ích kỷ, tham-sân, ngã mạn), từ đó thoát ra khỏi vòng xoay của luân hồi sanh tử.

Một thời làm Tiểu

Nơi tôi xuất gia là một mái chùa lá nghèo dưới chân núi, với gần 40 chú Tiểu đang tu học.

Mới mờ mờ sáng, khi tiếng keng báo thức vang lên, báo hiệu tới giờ công phu tu tập cho một ngày mới, tôi và các chú ai cũng gượng gạo, cố nán một chút nữa để ngủ thêm. Nhưng rồi cũng phải lò mò ngồi dậy, để lấy chiếc áo giới mặc vào, tiến về chánh điện. Nhiều chú ngủ gà ngủ gật (vì tuổi nhỏ ham ăn, ham ngủ), mong sao cho hết thời kinh, để được chạy ùa vào giường mà ngủ tiếp. Tôi cũng không ngoại lệ.

Nhưng lại kịp nghĩ: tụng kinh, bái sám là nhiệm vụ của người xuất gia mà, dù ham ngủ thế nào cũng quyết nén lại, để tâm cầu nguyện cho chúng sanh.

Buổi ăn sáng, tôi chuẩn bị cho mình một cái chén và đôi đũa, để sau thời kinh cầu nguyện là tôi bắt đầu “thể hiện bản lĩnh” của mình giữa các chú, cố gắng ăn thật no, khỏi lo bị đói vì đi học cả buổi.

Đôi lúc, sau giờ tan học, nhìn chúng bạn cùng lớp rủ nhau ra quán ăn đủ thứ, nào là bún bò, bánh mì ốp-la, cơm sườn... tôi đứng một bên mà thèm. Ý nghĩ ấy vụt qua và tôi đã thâm ý thức được rằng: “Tôi là người xuất gia, không nên sát sinh hại vật, phải yêu thương muôn loài, luôn tỉnh thức trong những cử chỉ hành động của mình, xem thử việc làm đó có tổn hại cho chúng sanh hay không”, đó cũng là lời thầy tôi dạy.

Đi học về là chúng tôi ùa nhau chạy lên chiếc xe cũ kỹ của chùa đến rước. Chú nào cũng háo hức, cười nói hớn hở, kể cho nhau nghe đủ thứ chuyện trên lớp, vì chắc vui nhất là khi tan trường được về chùa để ăn trưa. Học cả buổi mà chẳng có

gì vào bụng, ngoài những bọc trà đá bán ở công trường.

Có lần khi xe hư máy giữa đường, một chiếc xe tải suýt lao vào xe của chúng tôi. Máy chú ai cũng hoảng hốt và la lớn, tôi cũng sợ và cố la thật to. Nhưng may là nó thắng kịp, nếu không thì tôi và các chú đã bị ép như chuối rán.

Đời làm Tiểu vui lắm, với những kỷ niệm khó có thể nào quên được. Mỗi khi đêm đến thì tôi thường nằm trên chiếc giường xếp đôi, một chú nằm ở trên, một chú thì nằm phía dưới. Đôi khi tôi khóc một mình vì nhớ mẹ, nhớ nhà. Lại có đêm, ngay giữa khuya tôi đang say ngủ, thì nước ở đâu ùn ùn chảy xuống, rơi vào mặt, ướt cả mình. Tỉnh dậy mới phát hiện là chú ở trên đang nằm mơ và đái dầm. Tôi chỉ biết mỉm cười và im lặng, tranh thủ phụ với chú “thủ tiêu hiện trường” để thầy không biết.

Mỗi năm mẹ tôi vào thăm - thường là những dịp lễ của chùa. Mỗi lần tiễn mẹ ra về, tôi đều cố nén nước mắt, mỉm cười với mẹ để mẹ được vui, không phải bận tâm vì tôi. Tôi cố nén nước mắt vì tôi biết tôi đã là người xuất gia, không được luyện ái với gia

đình nữa. Ngày đó thơ ngây nhưng cũng nghĩ được vậy.

Thời gian trôi... và do một nhân duyên tôi không còn ở mái chùa lá đó nữa. Tôi chuyển về ngôi tịnh xá Ngọc Minh ở Bình Thuận, do Đại đức Thích Giác Hiếu trụ trì. Thầy đã nhận tôi làm đệ tử và thể phát cho tôi. Từ đó thầy là người thầy thứ hai của tôi. Được sự thương yêu và tận tình dạy bảo của thầy, tôi đã lớn khôn và trở thành một vị sư, theo truyền thống Khất sĩ.

Chính sự trang nghiêm và đạo hạnh của thầy đã làm tấm gương cao quý cho tôi và mọi người noi theo, kính phục. Tôi biết cả cuộc đời của thầy luôn sống vì Phật pháp. Tôi đã từng nghe thầy thổ lộ: “Ước mơ của thầy là mong sao cho các con được trưởng thành, để tiếp nối mạng mạch Phật pháp. Vì chỉ có Phật pháp mới giúp con người ta biết sống vì nhau, biết hy sinh hạnh phúc cho nhau, và cõi đời này mới bớt khổ”.

Những lời tâm tình đầy cao quý của thầy, đã làm cho tôi cảm thấy như đón nhận một niềm hạnh phúc vô biên mà thầy đã truyền trao và thắp sáng niềm tin Phật pháp cho tôi và tất cả mọi người.

II. Trên bước đường học đạo

Tôi có may mắn được cùng các bạn trong CLB Nhân Sinh dần thân vào cuộc sống, góp một phần nhỏ bé của mình và làm cầu nối sẻ chia với những bất hạnh còn đâu đó trong cuộc sống nơi cõi Ta-bà này. Những chuyến đi, với những gương mặt người lạ quen tôi gặp, tôi đã ghi lại và thấy lòng mình rộng mở vì ai cũng là thầy của mình, có thể dạy cho mình một bài học thật hay...

Dấu mốc một kiếp người

Bạn đã nghe tôi nói nhiều về thời gian, sự chết chóc và toàn là khổ đau. Điều đó, chắc hẳn trong mỗi chúng ta ai cũng biết, tôi chỉ muốn nhắc lại để tôi và bạn cùng đem năng lực tuổi trẻ mà thực hiện những ước mơ cao đẹp, nếu không thì chẳng mấy chốc, tuổi già sẽ đến và chúng ta sẽ hối tiếc, ngọn đèn treo trước gió, cuộc sống, sự vô thường biến chuyển của sanh, già, bệnh, chết luôn rình rập...

Những điều bình dị nhất

Tôi đã từng đứng giữa bãi đất trống mà la thật to, mỗi khi tôi cảm thấy buồn và thất vọng một điều gì đó. Tôi cũng chả hiểu khi tôi làm như thế xong thì tất cả những nỗi buồn đó có hòa theo âm điệu của không gian mà tan biến, tôi đã tự đặt cho mình câu hỏi và không bao giờ tìm được câu trả lời.

Tại sao tôi hiện hữu trên cõi đời này, với hình tướng và khuôn mặt này, tôi có gia đình, dòng họ và cha mẹ đã đặt cho cái tên, đánh dấu sự có mặt của tôi trên cuộc đời.

Tôi phải sống và học tập, đó là trách nhiệm mà tôi phải thực hiện, nếu không thì bị loại khỏi cuộc chơi của tạo hóa. Quả thật, cuộc sống như một sợi xích, cứ nối tiếp nhau từ mắt này tới mắt khác, nó là chuỗi liên kết chặt chẽ: học tập, công việc, gia đình, sự nghiệp, tuổi già và cái chết.

Những điều vô cùng bình dị cứ luôn nối tiếp diễn ra trước mắt mình, “Đông qua, Xuân đến” là thêm một tuổi, tiến trình tự nhiên như khái niệm bất di bất dịch mà không ai có đủ bản lĩnh để thay đổi được. Tôi cũng thế, mọi người cũng thế, không ai cản được dòng thời gian mãi trôi, dù ta không chấp nhận hay chối bỏ, hoặc trốn đi phương trời nào xa lạ, một nơi không có mùa xuân và nụ cười, thì sự thật vẫn là tôi và bạn cũng đã thêm một tuổi mới.

Nú kéo lại thời gian đang trôi...

Tuy đã bước sang một năm mới, nhưng khi ai hỏi tôi về tuổi tác, tôi cũng đều trả lời năm cũ, vì sao? Vì tôi thích mình được

trẻ mãi, được hồn nhiên và sống cuộc sống của đứa bé ở tuổi mới lớn, chẳng lẽ tôi lại cứ mãi lừa dối và níu kéo thời gian của cuộc đời mình sao?

Bạn cũng như tôi đúng không? Ai cũng muốn cuộc sống của mình hạnh phúc, không một chút lo toan, tính toán và không bị mọi khổ đau ràng buộc. Ý niệm đó, ai trong mỗi chúng ta cũng đều mơ ước, nhưng bạn có biết rằng: mỗi phút giây của thời gian như giọt nước nhỏ từng giọt vào trong chiếc lu, thoáng nhìn thì thấy nó thật là nhỏ nhoi, ít ỏi, nhưng khi bạn lãng quên và tập trung vào việc gì khác, thì chỉ trong vòng chớp mắt, tôi và bạn sẽ hoảng hốt trước hình ảnh chiếc lu đã tràn nước ra ngoài. Bạn đã thử nghiệm điều đó lần nào chưa?

Cuộc đời tôi và bạn cũng như thế, thoáng nhìn nó thật lâu xa, 60 năm một đời người, hay hơn nữa là 100 năm. Nhưng bây giờ, bạn hãy nhìn lại bản thân mình và tự hỏi, hỏi nào ta còn là đứa trẻ thơ ngây, mỗi buổi sáng cắp sách tung tăng đến trường, nhưng giờ này thì đã trưởng thành và một ngày nào đó ta sẽ già đi. Quả thật, nếu để tâm suy nghĩ một chút về cuộc đời mình, ta cảm thấy nó thoáng qua như một cơn gió

nhẹ, rồi vụt mất và đời ta cũng thế, thoáng qua và vụt mất.

Ta phải làm gì đây?

Bạn đã nghe tôi nói nhiều về thời gian, sự chết chóc và toàn là khổ đau. Điều đó, chắc hẳn trong mỗi chúng ta ai cũng biết, tôi chỉ muốn nhắc lại để tôi và bạn cùng đem năng lực tuổi trẻ mà thực hiện những ước mơ cao đẹp, nếu không thì chẳng mấy chốc tuổi già sẽ đến và chúng ta sẽ hối tiếc, ngọn đèn treo trước gió, cuộc sống, sự vô thường, biến chuyển của sanh, già, bệnh, chết luôn rình rập, sẵn sàng cướp đi mạng sống của ta khi thời duyên hội đủ.

Giờ đây, những ngọn lửa phiền não nội tâm, những tham vọng, giận dữ, ganh ghét, oán thù, si mê đang đốt cháy tâm hồn của tôi và bạn, vậy hãy cùng tôi buông bỏ tất cả mà trở về sống đúng với con người thật của mình. Đó là nuôi dưỡng và làm tăng trưởng những hạt giống thiện lành, gieo trồng cho đời những mầm móng yêu thương và trí tuệ, ngay chính bàn tay và khối óc của tôi, khi ấy bạn sẽ gieo trồng lên mảnh đất Ta-bà đầy biến chuyển này những bông hoa tươi đẹp, tỏa ngát hương thơm.

Để lại cho đời

Có câu châm ngôn cổ mà tôi đã thường đọc nó rất nhiều lần: “Tôi chỉ sống trên thế gian này chỉ có một lần, vì vậy nếu có thể làm bất cứ điều tốt đẹp nào hay thể hiện lòng nhân ái, tri ân của mình với bất kỳ ai, tôi sẽ thực hiện ngay không chậm trễ, bởi tôi biết mình sẽ không sống đến lần thứ hai, hoặc sợ mình không còn cơ hội” (*Đắc Nhân Tâm*, NXB Trẻ, tr.64).

Sau khi tôi đọc xong quyển sách này, nó như động lực vô cùng vi diệu để tôi tiếp tục hướng đến những điều tốt đẹp mà tôi cần phải làm cho cuộc đời này, vì “chỉ có một lần” - tôi và bạn đều như thế, một lần được hiện hữu giữa cuộc đời, một lần được sống và được mỉm cười với số phận.

Tôi và bạn hãy là những đóa mai vàng tươi sắc, để cùng nhau tô điểm cho mùa xuân tươi đẹp, bất diệt trong tâm hồn của những người biết sống vì mọi người, hy sinh những hạnh phúc của mình đang có.

Thích than thở

Không ít bạn đã chọn lối sống u ám: than thở, chán nản, trách móc và luôn nhìn đời bằng nửa con mắt, hẹn hẹp trong cái vỏ ốc của riêng mình.

Vì sao than thở?

Qua góc nhìn từ những chia sẻ thực tế của các bạn trẻ, thì than thở cũng chỉ nằm gọn trong những nguyên nhân: gia đình, bạn bè, công việc, học tập, tình yêu... Than thở về những “chủ đề chính” để các bạn sẵn sàng bằng giọng điệu chán nản, ngán đời mỗi ngày.

Những chia sẻ thường gặp như: “Cuộc sống mình sao quá bận rộn, đến nỗi không còn thời gian để ngồi ăn một bữa cơm với gia đình” - trong khi đó lại dành hết thời gian của mình cho việc đi chơi, xem phim, tán gẫu với bạn bè, chơi game...

Hay “Thời gian thật ngắn, trôi qua thật mau, thấy mình thiếu trách nhiệm với cuộc đời này quá” - nhưng lại dành thời gian cho một giấc ngủ nướng tới chiều tối và đọc một cuốn tiểu thuyết cho tới khuya...

“Tại sao? Tôi mãi là người đơn độc, cô liêu..., không ai hiểu tôi và chấp nhận lời chia sẻ của tôi” - đơn giản, bởi vì bạn đã sống cho mình thật nhiều, mà quên đi người khác.

“Ghét cuộc đời này, thấy cái gì cũng chán nản, bỏ đi” - tại vì, bạn mãi đi nguyên rửa bóng đêm, mà không tự mình thắp lên ngọn nến hy vọng, yêu thương để xua đi bóng tối, làm được như thế thì quả thật cuộc đời tuyệt đẹp.

Chuyển hóa tâm hồn

Nếu con ốc nó cứ mãi sợ hãi ánh sáng, kẻ thù... thì nó sẽ sống hoài, sống phí trong cái vỏ tí hon nhỏ bé, cho đến khi nó ngộ ra điều đó và ngoi mình vươn lên, chui ra ngoài. Biết bao nhiêu điều mới lạ, đáng quý trước vẻ đẹp của ánh nắng bình minh, tiếng chim hót, cây cối đâm chồi vươn lên..., rồi nó tự trách mình. Tại sao bấy lâu nay nó không biết điều này, để cuộc đời nó trôi qua một cách lãng phí, đầy buồn tẻ...

Mượn hình ảnh con ốc trong cái vỏ, để tự mình nghiệm ra, đôi khi chúng ta cũng như nó, cứ mãi thích than thở, trách móc, quên đi mọi thứ xung quanh, chấp nhận

từ bỏ những ước mơ cao đẹp, mà tự trói buộc mình vào một góc khuất chứa đầy sự hờn oán, căm phẫn, ghen tức... Trong khi đó mình còn chứa đựng quá nhiều cái đẹp trong tâm hồn: nhẫn nhịn, trái tim tin yêu, lòng tri ân và sự tha thứ.

Tìm ra hướng đi mới

Để có được một hướng đi mới, đòi hỏi các bạn phải chuẩn bị cho mình hai “bảo bối” quan trọng nhất đó là: lắng nghe và tha thứ. Đây là hai yếu tố được xây dựng theo tinh thần đạo đức của Phật giáo, khi bạn biết lắng nghe người khác nói, dù đó là lời rầy la, soi mói, trách móc, hay nặng lời... bạn sẽ ghi nhận nó vào tâm mình và quán niệm để sửa đổi theo hướng tốt lên.

Nếu bạn đã biết tha thứ, tự cảm giác bình an sẽ ngự trị trong tâm bạn, cũng như một người gánh nặng mà khi buông bỏ hàng hóa xuống khỏi vai. Cũng thế, bạn tha thứ được cho người khác, cũng là bạn đang nhận lại nơi mình niềm hỷ lạc, bình an và có cả nụ cười chấp nhận. Được như thế, thì than thở sẽ không còn chỗ để dung thân, mà thay vào đó là những lời chia sẻ yêu thương, tri ân cuộc đời.

Làm gì đây giữa kiếp người?

Có những lúc hỏi lòng: - Tại sao lại có những người không hề thích Tết? Đối với họ Tết là dịp khơi lại những nỗi buồn vô tận về cuộc đời và kiếp người giữa chốn phù sinh, sanh diệt.

“Một mái nhà êm ấm, được quây quần bên con cháu, những tiếng nói nụ cười, lời chúc phúc an lành của con cháu dâng lên ông bà, những phút giây sum vầy bên con cháu giữa mâm cơm gia đình...”. Những

điều đó đã trở thành những hoài ức đau buồn, những kỷ niệm khó quên, chứa đầy nước mắt đau thương của những cụ già neo đơn tại những mái ấm, nhà dưỡng lão mỗi khi xuân về. Một mình cô quạnh, bên khung cửa sổ nhìn về quê hương và thầm mong cho ngày Tết trôi qua thật mau, để tự dối lòng, khép kín những hoài niệm vào trong tâm hồn.

“Tại sao, con tôi lại bỏ rơi tôi? Tại sao cuối cuộc đời mình lại quá đau thương? Một năm nữa rồi..., thời gian trôi qua thật mau, để cái chết đến thật gần” - những chia sẻ đau lòng của cụ bà Nguyễn Thị Hiệu (78 tuổi, quê Quảng Bình), hiện đang sống trong Trung tâm Nuôi dưỡng người già neo đơn Thạnh Lộc (TPHCM) khi nghe tôi hỏi cảm nghĩ của cụ về ngày Tết.

“Tết à, con chưa bao giờ cảm nhận được cái Tết đúng nghĩa, vì con đâu có cha, có mẹ, có gia đình và người thân, cái cảm giác được sống bên cha mẹ, gia đình, được trở về quê hương nơi con được sinh ra và lớn lên. Tất cả chỉ là những ước mơ không bao giờ thành hiện thực, nhưng con vẫn cứ ước mơ những khi Tết đến, mỗi lúc ước mơ như

thể con thấy mình thật hạnh phúc và tràn ngập niềm vui, dù con biết nó chỉ là những suy tưởng viển vông của riêng mình”.

Đó là những lời nói đau thương, chứa chan nỗi niềm của bé Trần Trung Nghĩa, 12 tuổi, đang sống tại Mái ấm Tâm Đức khi nghe tôi hỏi cảm nghĩ của em về ngày Tết. Em chỉ sống với những ước mơ để tìm cho mình những niềm an ủi, hạnh phúc giả tạm trong số phận không lỗi về.

“Đối với con, mong rằng đừng có Tết. Tết là một nỗi buồn đớn đau nhất mà con đã và đang phải chấp nhận khi nhớ về. À, mà phải có Tết để con được chết và chết thật sớm, đó là hạnh phúc lớn nhất của con”. Nghe đến những lời nói này, lòng tôi quặn thắt, thương cho một kiếp người nhiều bất hạnh, chỉ mong được chết và lấy cái chết làm niềm vui của mình để quẳng gánh đau thương trên đôi vai nặng trĩu. Câu nói đau lòng ấy của em Hồ Ý Lan, 18 tuổi, tại Bệnh viện Ung Bướu TP.HCM - em đang mang trong mình căn bệnh ung thư xương ác tính giai đoạn cuối, với những lần xạ trị hóa chất, chống chọi mỗi ngày với những cơn đau thấu xương khi tuổi đời còn xanh.

Thật nhiều những chia sẻ đau thương, những nỗi niềm sâu kín mà tôi được nghe từ những mảnh đời bất hạnh. Đối với họ cái Tết thật buồn tẻ, đau thương và vô vọng. Tết trôi qua thật lâu và thật buồn, để càng khơi lại cho họ những hoài niệm đau thương.

Tết là thế, đâu phải ai cũng vui tươi chào đón. Đó là nụ cười của những người đang sống trong hạnh phúc, bình yên, có đầy đủ vật chất lẫn tinh thần nhưng lại là nước mắt đau thương với những ai đang sống trong bóng đêm của cuộc đời, nơi chứa nhiều bất hạnh, khổ đau.

Xukhômliński cho rằng: “Con người sinh ra không phải để tan biến đi như một hạt cát vô danh. Họ sinh ra để in dấu lại trên mặt đất, in dấu lại trong trái tim người khác”. Họ đã sống như thế, còn tôi và bạn?

Người được sống với nhiều điểm phúc hơn thì hãy cùng tôi thấp sáng một ngọn nến hồng để đem ánh sáng hy vọng, tin yêu đến với những người đang cần có mùa xuân, đang cần có nụ cười. Và chắc rằng họ sẽ không còn lặng thầm rơi lệ vào những buổi chiều tà khi đang đón nhận tình

thương từ trái tim của tôi và bạn. Chúng ta hãy đem mùa xuân của riêng mình thành mùa xuân của tất cả, một lời cảm ơn, một chia sẻ chân tình, và sự cảm thông của người với người, đó chính là mùa xuân cao đẹp nhất, mang ý nghĩa thiêng liêng giữa những tâm hồn cao đẹp.

Làm gì đây giữa kiếp người?

“Đừng quên hy vọng. Sự hy vọng cho chúng ta sức mạnh để tồn tại ngay khi chúng ta đang bị bỏ rơi. Đừng đánh mất niềm tin vào bản thân mình. Chỉ cần tin là mình có thể làm được và chúng ta lại có lý do để cố gắng thực hiện điều đó”. Một câu nói tuy giản đơn nhưng chứa cả một triết lý sống.

Tôi chân tình gửi đến những ai đã và đang sống trong nỗi khổ niềm đau và chưa khi nào thích Tết: “Sống một ngày là có điểm phúc của một ngày, nên phải trân quý. Khi tôi khóc, tôi không có dép để mang thì tôi lại phát hiện có người không có chân”. Bạn sẽ không bao giờ cảm thấy mình bất hạnh, nếu bạn thấy còn có nhiều người bất hạnh hơn bạn. Như thế, xuân Di Lạc, xuân an vui, xuân hoan hỷ... sẽ tràn

ngập trong trái tim của những ai biết đón nhận nó bằng cả tấm lòng.

Đâu là niềm vui thật sự? Bạn có biết hạnh phúc - khổ đau, có - không, sanh - diệt... là hai đường thẳng song song khi chúng cùng nằm trên một mặt phẳng và không có điểm chung, không cắt nhau, không giao nhau, hoặc không tiếp xúc nhau. Vì thế, trên con đường song hành giữa cảm xúc, biết bao giờ chúng ta mới có điểm dừng lại để kết thúc một kiếp người.

Chính vì thế, có biết bao người đã từ bỏ cuộc sống thế tục, dừng lại cái vòng luân hồi sanh diệt, chấm dứt những biểu hiện hạnh phúc - khổ đau tạm bợ, để đi tìm lại niềm vui đích thực.

“Khi nào chúng ta thật sự buông xuống thì lúc ấy chúng ta sẽ hết phiền não”. Nếu làm được điều đó, thì ít hấn ít nhiều gì, mọi sự ràng buộc, khổ đau sẽ phần nào vơi cạn. Hãy hướng về ánh sáng, dù đằng sau đó toàn là bóng đêm. Niềm vui thật sự chẳng ở đâu xa, ngay chính trong tâm hồn của bạn - hãy trở về và sống với nó. Đó cũng chính là mùa xuân thật sự.

Giữa dòng đời sanh diệt

Mùa báo hiếu... dường như trở nên vô vị đối với những người cha, người mẹ kém may mắn giữa cuộc đời, khi phải đối diện với nỗi cô đơn, buồn tủi, khi bị chính con mình ruồng bỏ.

Vu lan này, con có nhớ?

Hai tay để lên đôi chân khô cằn, úp mặt xuống, ngồi trong một góc giường, một cụ già như muốn quên đi tất cả những quá khứ đau thương của cuộc đời mình, khi không còn ai bên cạnh - những đứa con thân yêu của bà, vốn cho bà những ước mơ, niềm tin về một tuổi xế chiều êm ấm bên đàn con, đàn cháu.

Đó cũng chỉ là ước mơ của cụ bà Nguyễn Thị Danh (83 tuổi, tỉnh Quảng Bình) đang sống trong Mái ấm tình thương (TPHCM) tâm sự khi được hỏi về cảm nghĩ mùa Vu lan: “Mấy cụ sống chung với tôi tính ra cũng còn có phước, mỗi lần tới mùa Vu lan, có con vào thăm, mua quà bánh đủ thứ. Nhìn lại mình thì chẳng có ai, mấy đứa nó chắc bận làm, lo cho gia đình riêng nên đã quên đi người mẹ già này đang ngồi tựa cửa trông con. À! Chắc nó không vào thăm tôi đâu, vì nó đã có vợ, có con và một gia đình hạnh phúc rồi”. Gạt đi dòng nước mắt trong tâm sự nghẹn ngào, bà Danh chỉ biết khóc để phần nào tự an ủi với lòng mình.

Đáng thương hơn, cụ bà Phạm Thị Nga, 79 tuổi, quê tỉnh Ninh Thuận tâm sự:

“Năm ngoái, tới mùa Vu lan có mấy bạn trẻ tình nguyện tới thăm và cài cho tôi một bông hồng trắng, túi lòng tôi chỉ biết khóc vì nhớ mẹ. Nhưng vui vì tôi biết, mấy đứa con mình nó sẽ được cài bông hồng đỏ thắm trên ngực áo, rồi chắc nó sẽ nhớ đến tôi. Mà đã biết bao mùa Vu lan trôi qua, tôi cứ chờ mãi mà không thấy đứa nào đến để thăm mình”.

Nói xong, bà lấy trong tủ ra tấm ảnh cũ trắng đen và khoe với mọi người, đây là hình ảnh mẹ của bà, đã hơn mấy mươi năm nay bà gìn giữ nó như bảo vật, để khi cô đơn, buồn tủi thì bà lấy ra xem, để nhớ về mẹ với biết bao kỷ niệm thiêng liêng.

Tiếp tục những câu chuyện đời chứa đầy đau thương của một quá khứ đã qua, những con người đang âm thầm sống trong sự buồn tủi và cô đơn để mãi hy vọng, chờ đợi những niềm vui bình dị như được con mình tới thăm trong mùa Vu lan, được ôm con vào lòng với trọn trái tim của người mẹ... Nhưng những điều bình dị ấy mãi là một ước mơ không bao giờ có thật trước những người con vô tâm, chưa bao giờ tự hỏi, ai đã sanh mình ra, đã nuôi mình khôn lớn thành người?

Cuộc sống như một đa giác đều khi có tất cả các cạnh bằng nhau và các góc ở đỉnh bằng nhau. Vì thế, giữa muôn trùng sanh diệt của kiếp người, nỗi khổ sâu, niềm tâm cảm của biết bao trái tim đang chứa đựng những trắc ẩn, đầy bi thương, từ đó chúng ta học được rằng: “Khi được chia sẻ nỗi đau của người khác đang trong cơn tuyệt vọng, bế tắc thì cũng là lúc chúng ta cảm nhận được mình là người sống có ý nghĩa trong cuộc sống này”.

Hoa hồng nào cho con?

“Mẹ ơi”... một tiếng kêu to trong mơ ngủ của bé Trần Trung Nghĩa, 12 tuổi tại Mái ấm Thiện Duyên (huyện Củ Chi, TP.HCM) như đánh tan đi màn đêm vắng lặng. Nỗi đau thương, sự cô đơn của thân phận mồ côi thiếu đi hơi ấm, tình thương của cha mẹ, để những khi nhớ về, nó là sự tiếc thương và đợi chờ trong vô vọng, mong một ngày được gặp lại mẹ cha.

Bé Nghĩa đã được một người công nhân quét rác nhặt dưới gốc cây gần bãi rác. Dưới sự cứu mang của bà Mười, bé được sống và lớn lên từng ngày. Nhưng khi nghe hỏi về cha mẹ, bé chỉ biết chạy tìm một góc nhà

mà đứng khóc.

Má Mười (người thành lập mái ấm) kể lại nhiều câu chuyện đau lòng của những tuổi thơ đầy bất hạnh. Má kể: “Có em bị người ta xô xuống hồ, có em bị té rồi gãy cổ, có em bị vớt giữa đường rồi mái ấm mang về nuôi, tuy biết bao khó khăn đang diễn ra, nhưng nghĩ lại thương cho những tuổi thơ bất hạnh, không cha mẹ, người thân, tạt nguyên không nơi nương tựa, đành gạt nước mắt để tiếp tục đứng dậy lo cho các em. Mùa Vu lan tới, tôi không biết phải cài trên ngực áo các em hoa hồng trắng hay đỏ, vì chính tôi cũng không biết cha mẹ của các em là ai, còn sống hay đã chết. Những năm trước, em nào mồ côi cha mẹ, tôi cài cho các em hoa hồng trắng, các em nhìn tôi mà hai dòng nước mắt rơi. Tôi cũng khóc theo và ôm các em vào lòng mình để an ủi, sẻ chia nỗi bất hạnh của các em phải gánh chịu”.

Chỉ khi nào con người ta đang đứng giữa cái chết, thì sự sống mới là tất cả. Và nỗi đau đến mức tận cùng không lối thoát thì mới cảm nhận được niềm hạnh phúc thế nào là đúng nghĩa. Phải chi hoa hồng có thêm một màu khác, để dành cho những

ai đang đứng giữa bến bờ hy vọng - để các em sẽ không phải tự mình chọn lấy những hoa hồng trắng trong nỗi cô đơn, buồn tủi và đầy bất hạnh, hay chọn lấy những hoa hồng đỏ thắm mà không biết cha mẹ mình là ai, đang ở nơi đâu, còn sống hay đã chết. Các em sẽ được ước mơ, hy vọng cho mình một tương lai không bao giờ có thật về mái ấm gia đình hạnh phúc.

Nơi nao là bến bờ?

Một chiếc thuyền ra khơi, cũng là lúc nó sẽ từ biệt bến bờ để bắt đầu cho chuyến hành trình ra biển lớn. Sóng gió, bão giông sẽ bắt đầu thử sức cho nó, trở về lại nơi bắt đầu hay chìm sâu vào lòng đại dương vô tận. Cũng thế, hãy bước đi thật bình thản giữa sự ồn ào, vội vã của cuộc sống vì biết đâu đó, chúng ta sẽ khám phá được trái tim mình.

Cũng như có một cậu bé nói với bố mình: - Bố ơi, cái bóng cứ đi theo con! Cậu bé la lên, nó không chịu bỏ đi, làm sao nó bỏ đi được?

Người bố giải thích: - Nó là cái bóng của con mà.

Dường như cậu bé chưa hài lòng với lời giải thích của bố. Cậu đã nhìn thấy cái bóng ấy hàng trăm lần, nhưng hôm nay không hiểu vì sao cậu bé lại ghét nó vô cùng. Cậu quyết định chạy vòng quanh, cố thoát khỏi cái bóng. Một lúc sau, cậu bé đứng lại dưới một gốc cây to và chiếc bóng to của cái cây đã “nuốt chửng” bóng của cậu.

- Nó biến mất rồi bố ơi! Cậu bé la lên thích thú. Cái cây ăn mất nó rồi!

Khi cậu bé bước ra khỏi bóng cây cũng là lúc mặt trời khuất sau đám mây. Cái bóng của cậu đã biến mất. Cậu bé vui vẻ chạy lại phía bố, cười vang vì đã chiến thắng cái bóng đáng ghét và bí ẩn cứ đi theo cậu cả ngày.

Cũng như thế, quá khứ đau thương của chúng ta cũng giống như một cái bóng và có nhiều người đã sợ chính cái bóng của mình. Bởi nó là hình ảnh tối tăm, là con người đen tối của chính ta. Vậy, nếu chúng ta luôn nhìn thấy cái bóng của mình nghĩa là đang sợ hãi với chính mình. Còn nếu hướng về phía ánh sáng tương lai và để cái bóng quá khứ lại phía sau, thì tự nhiên nó sẽ biến mất theo thời gian.

“Lấy chúng sanh làm quyến thuộc”

Đó là tâm niệm cao cả nhất của những con người đã hiến trọn đời mình cho lý tưởng phụng sự chúng sanh, không còn có sự riêng biệt của cái ta sẽ mất và cái ta còn hoài. Sống trong tất cả để thấy mình có tất cả. Nhận chân được sự tương quan của nhân quả, nghiệp báo trong mọi biến chuyển của vô thường, con người ta sẽ tự tạo cho mình một niềm tin và nghị lực để quên đi những gì đã qua trong đời. Dù nó là nỗi đau tột cùng của cảm xúc và sự mất mát tan thương.

Vu lan chỉ là những dòng nước mắt thôi sao? Nó sẽ buồn và là nỗi cô độc của những trái tim vốn đã bị tổn thương không tìm ra bến bờ hạnh phúc. Nhưng nếu mở lòng mình ra để đón nhận tất cả thì đâu cũng là cha mẹ, người thân yêu, giữa dòng đời sanh diệt.

Đừng chờ đợi mãi một ai. Đừng đứng mãi một nơi mà không đi tiếp. Hãy sống như ngày mai sẽ chết thì ta cảm thấy hạnh phúc biết dường nào, vì bên ta sao quá nhiều người thân và quyến thuộc.

Bóng đêm

Đó là câu nói dường như khá quen thuộc mà bà Ngà và mọi người đã dành cho Sang. Nó nghe mà chỉ biết âm thầm tủi lòng nuốt lệ. Có khi nó nhìn thấy những bạn học sinh cùng trang lứa với mình đi ngang qua quán cười nói hớn hỡ về chuyện ở trên lớp, Sang khao khát lắm, mong ước sao có một ngày cũng được cấp sách đến trường như chúng bạn. Thằng bé nhớ thầy cô và mấy đứa bạn cũ, nhớ nhiều lắm...

- Sang! Cho cô hai tô hủ tiếu.

- Dạ! Có ngay - thằng bé bắt đầu loay hoay lấy tô để lên mâm và bưng ra cho cô Tám, vì cô là mối quen nhất của Sang.

Sang, mày tranh thủ bưng cho lẹ để về nghỉ sớm nha! Đó là giọng của bà Ngà, bà chủ của Sang. Bà ta nổi tiếng là hung hăng và thường hay bắt nạt, la mắng người vô cớ. Nhất là những buổi bán hàng không được, bà Ngà thường lấy Sang làm đối tượng để cho bà ta trút hết cơn giận của mình, đôi khi còn phải bị một trận đòn chỉ vì bưng không kịp cho khách, khách giận bỏ về.

Sang, một thằng bé vừa tròn 15 tuổi, nó đã mồ côi cha mẹ, hình như nó không có một tổ ấm hay tình thương nào dành cho mình cả. Có khi Sang ngồi một mình bên khung cửa sổ của khu nhà ổ chuột, để nhìn mưa rơi lả tả, nhớ đến cái đêm oan nghiệt đã cướp mất gia đình mình.

Trong một đêm mưa bão ở miền Trung, ai ai cũng lo tấp nập di cư tránh bão, còn gia đình Sang thì đang ngồi quanh mâm cơm và nói chuyện vui đùa với nhau. Mẹ Sang bảo: - Ông ơi! Tôi thấy bà con ai ai cũng di cư hết, bão đã sắp về rồi ông à, mình cũng lo tranh thủ dọn đồ tránh bão nha ông. Ông đưa thằng Sang, con Nga và bé Út đi trước, còn tôi ở nhà lo thu dọn đồ đạc rồi đi sau.

Ba thằng Sang trả lời: - Bà lo gì? Bao thì năm nào mà chẳng có, mà nhà ta có sao đâu, gia đình ta mấy năm nay vẫn sống hạnh phúc bình thường.

Hình như ba thằng Sang chưa bao giờ khiếp sợ hay lo ngại, ba nó vẫn thờ ơ coi như không có chuyện gì. Đêm đó, gia đình Sang đang trong giấc ngủ ngon, thì nước trên đầu nguồn bỗng đâu ồ ạt chảy vào làng, mưa to, gió lớn và sấm chớp dữ dội.

Ba Sang hoảng hốt kêu lên: “Dậy các con, bão đến”. Mẹ nó thì sững sốt và tuyệt vọng vì nước lũ đã dâng cao tới nửa nhà. Ba Sang cố gắng phá cái nóc nhà để cứu lấy ba anh em, cố gắng hết sức thì cuối cùng cũng đưa được ba anh em lên tới nóc. Nhưng ông cũng đã đuối hết sức lực, chỉ biết thét gào trong tuyệt vọng để nước lũ cuốn trôi đi, còn mẹ Sang thì bị chết ngộp trong nước. Ba anh em Sang gào khóc khi thấy cha mẹ mình đang vật vã với cái chết. Trong đêm đó anh em nó chỉ biết ngồi im trong lạnh rét của mưa bão, thằng Sang đau đớn lắm vì nó biết nó đã mất cha mẹ rồi! Con Nga và bé Út chỉ biết khóc vì lạnh và kêu anh, cho đến khi mờ sáng, hai đứa em Sang cũng tắt thở và qua đời. Chỉ còn

một mình Sang là được cứu, mọi người đã tìm được xác cha mẹ Sang và an táng gia đình nó ở phía sau đình làng.

Cái đêm oan nghiệt đó đã cướp mất đi gia đình nó vốn đang sống cùng nhau êm đềm và hạnh phúc. Giờ đây Sang như một chú chim non đang lạc lõng bơ vơ giữa chợ đời, nó nhìn mưa mà khóc nức nở và chắc đã mất rất nhiều tình thương cùng sự bảo bọc, chở che của người mẹ. Nó phải bươn chải với đời để kiếm miếng ăn, cái mặc khi tuổi đời còn quá nhỏ. Từ ngày ấy đến nay Sang không được cưng chiều; không được ai lo lắng như trước, mà thay vào đó chỉ là sự hắt hủi rầy la của mọi người, nhất là bà Ngà.

“Đồ mờ côi, đồ đầu đường xó chợ!”... Đó là câu nói dưng như khá quen thuộc mà bà Ngà và mọi người đã dành cho Sang. Nó nghe mà chỉ biết âm thầm tủi lòng nuốt lệ. Có khi nó nhìn thấy những đứa cùng trang lứa với mình đi ngang qua quán cười nói hớn hở về chuyện ở trên lớp, Sang khao khát lắm, mong ước sao có một ngày cũng được cấp sách đến trường như chúng bạn. Thằng bé nhớ thầy cô và mấy đứa bạn cũ, nhớ nhiều lắm, không biết mọi người ra sao nữa.

Có lúc nó đã mở lời với bà Ngà để xin được đi học, mà chỉ được đáp lại là một trận la rầy inh ỏi: “Mày mà đi học chắc tao dẹp tiệm để nuôi mày quá, đồ mồ côi mà cũng đòi đèo bông!”. Sang chỉ biết khóc và âm thầm chịu đựng. Nó mong sao cho hết năm để có được chút tiền lương ít ỏi về quê viếng mộ cha mẹ và hai em, nó sẽ kể cho gia đình nghe rất nhiều điều về nó khi ở nơi xứ người, và sẽ nói lên rằng nó thương và nhớ gia đình mình nhiều lắm. Nhưng đã 3 năm nay, từ cái ngày mà nó được anh Hùng con dì Năm dắt lên thành phố để gởi cho bà Ngà thì nó chưa bao giờ được về quê thăm mộ. Lần nào cũng thế, hễ đến cuối năm là bị bà Ngà la cho một trận rồi cúp lương hẹn tới năm sau, nên tiền đâu có mà về thăm mộ cha mẹ và hai em. Mong ước rồi cũng chỉ là mong ước, có lúc Sang muốn trốn đi nơi khác, nhưng nó sợ lắm, không biết mình sẽ đi về đâu, khi giữa phố thị Sài Gòn biết bao cạm bẫy và cám dỗ, rồi nó sẽ ra sao?

- Sang, đi lấy tô rửa, ngồi đó mà mơ với mộng!

Sang lật đật chạy đi, không khéo thì bị la cho một trận nữa. Hết đêm về thì Sang lại nằm thui thủi bên khung cửa sổ và chỉ biết âm thầm nhìn ra ngoài bóng đêm mà rơi nước mắt. Thằng bé không hiểu tại sao cuộc đời mình lại hẩm hiu và buồn tẻ như thế, hình như nó không thấy được một niềm vui nhỏ nhoi nào cả, nó cảm thấy rất cô liêu và đơn độc. Có khi Sang lại nghĩ về một tương lai xa vời nào đó rồi lại tắt lịm trong đêm, vì nó thừa biết mình chẳng bao giờ mà có được một tương lai tươi sáng.

Sang nhớ nhiều thứ lắm! Nhớ quê hương, nhớ gia đình, và mấy đứa bạn, rồi nó tự hỏi không biết quê mình ra sao nữa, sau trận bão đó quê mình có được đổi mới hay là còn như trước, mộ của cha mẹ và hai em không biết có ai thương tình mà giấy giùm cho một ít cỏ dại hay thấp một nén hương để cha mẹ mình được ấm cúng. Ước gì mình được về giỗ cha mẹ một lần, mình sẽ dọn sạch sẽ cỏ dại cho cha mẹ và hai em... Mấy đứa bạn như thằng Tuấn ngáo, con Ba Tiền... chắc nó cũng bước vào cấp 3 rồi. Thằng bé Sang nằm một mình và suy nghĩ vẩn vơ rồi khóc. Có khi nó không biết sống trên đời này để làm gì nữa, trong

tâm Sang lại lóe lên những ý định muốn kết liễu đời mình để được về với gia đình vì nó nhớ gia đình nhiều lắm. Nó thấy sao mà đời nó lại cô đơn trống vắng đến thế? Nhưng thằng bé lại sợ không biết khi chết rồi thì sẽ đi về đâu, có gặp được gia đình hay không. Rồi cảnh giới đàng sao cõi chết là như thế nào, có an lành và hạnh phúc hơn hiện tại hay không.

Sang còn nhớ thầy Năm ở chùa làng có dạy, mỗi khi mẹ dắt Sang đến chùa vào những ngày hội, thầy Năm nói: Sống ở đời mà mình luôn làm điều ác, tội lỗi thì sau khi chết mình sẽ bị sanh vào những cảnh giới xấu xa và đau khổ. Cho nên phải biết sống vì mọi người và ban rải tình thương đến những ai đang cần ta giúp đỡ và sẻ chia mới là sự thánh thiện.

Sang nghĩ, không biết thầy Năm bây giờ ra sao nhỉ. Thầy Năm tốt lắm, mỗi khi Sang được mẹ đưa đến chùa là được thầy Năm vuốt đầu, dạy bảo nhiều điều và còn được cho nhiều bánh kẹo nữa.

... Mấy hôm nay sao Sang thường sốt và ho nhiều, đôi khi còn khạc ra máu, mình nó lại nổi ban đỏ khắp nơi. Sang sợ lắm. Hề

mỗi lần ho lớn tiếng là bị bà Ngà la vì đã làm mất giấc ngủ của bà. Sang cố nén cơn ho trong nước mắt, toàn thân đau ngứa và khó chịu lắm, chẳng biết phải thổ lộ cùng ai, vì nó không có một người bạn nào cả hay một người tốt bụng nào chịu lắng nghe tâm sự của một thằng bé mồ côi như nó. Sang chỉ biết âm thầm và chịu đựng sự dày vò của thân xác.

- Sang! Dậy mau, nhen cho bà bếp lửa, hôm nay Chủ nhật dọn hàng sớm.

Thằng bé loay hoay bật dậy dù cả đêm chưa hề chợp mắt. Sang không biết mình đã bệnh gì nữa. Sang suy nghĩ và lo lắng rất nhiều. Nó quyết định mở lời với bà Ngà: - Thưa bà! Cho con xin ứng lương để khám bệnh. Bà Ngà trả lời: - Ừ! Mà nên đi khám bệnh đi, mấy ngày nay tao phải mất ngủ vì mày, mà tao nghi mày bị lao phổi quá.

Sang thừa biết bà Ngà mà chịu cho mình ứng lương như thế thì không phải là chuyện dễ, vì đã 3 năm nay lần đầu tiên nó mới được bà ta cho ứng lương như thế này. Sang cầm tiền và hỏi thăm mọi người để đến phòng khám và được xét nghiệm. Nó ngồi đợi cả buổi sáng để chờ kết quả.

Cô y tá gọi: - Ai tên Lê Hoàng Sang vào lấy kết quả.

Sang la toáng lên vì đã nghe được tên mình. Bước vào phòng khám thì bác sĩ nói: - Kết quả em là dương tính. Em đã bị nhiễm virus HIV/AIDS, là một căn bệnh thế kỷ, và hiện nay chưa có thuốc trị, em sẽ không còn sống lâu nữa, tôi xin chia buồn với em và gia đình.

Nó nghe mà sững sốt trong nghẹn ngào, thằng bé nó không biết mình phải kêu ai để nó nương tựa vào đó mà khóc thật to. Nó cảm thấy cô đơn lạc lõng, nó thèm khát một sự an ủi của một ai đó, vì nó biết cuộc đời mình đã chấm dứt từ đây. Cầm kết quả trên tay, nhắc từng bước chân nặng trĩu mà đau nhói trong lòng, không biết mình sẽ đi về đâu. Sang nghĩ nếu bà chủ mà biết mình bị nhiễm HIV/AIDS chắc bà ta sẽ hất hủi và đuổi mình đi, vì không ai mà chấp nhận một người bị AIDS ở trong nhà, rồi mình sẽ đi về đâu.

Đêm về, Sang âm thầm và khóc thật nhiều, những giọt nước mắt trong sự cô liêu và lạnh lẽo đã tuôn trào và ướt đẫm cả áo, nó khao khát được trở về với gia đình

lắm, để nó thấp cho cha mẹ và hai em một nén hương lần cuối. Sang không hiểu tại sao cuộc đời này lại quá phũ phàng như thế, nó còn nhớ có lần do hấp tấp bung đồ cho khách mà nó đã vô tình đâm lên cái kim tiêm bỏ ở góc vỉa hè và máu ra nhiều lắm. Nó xin bà Ngà tiền đi tiêm ngừa bà không cho, còn bị la cho một trận vì tội không cẩn thận. Sang đã hiểu và đành bóp bụng chấp nhận, nó ngồi và nghĩ lại câu nói của bác sĩ hồi sáng: “Em đã bị HIV/AIDS, em sẽ không còn sống bao lâu nữa”, rồi nó lại khóc. Người bạn thân nhất của Sang bây giờ là những dòng nước mắt để nó trút hết mọi tâm sự và đôn đau mà cuộc đời và số phận đã dành cho nó.

Sang! Dậy dọn hàng ra bán sớm. Sáng nay nó dậy khác hẳn với mọi ngày, nó làm việc rất vụng về và sợ sệt, chắc do áp lực tâm lý bởi nỗi ám ảnh của căn bệnh. Sang quyết định sẽ nói cho bà Ngà nghe về căn bệnh của mình và sẽ chấp nhận mọi sự hắt hủi hay rầy la, đánh đập mà bà Ngà dành cho nó.

Sang nói: - Thưa bà! Con đi khám, bác sĩ nói con bị HIV/AIDS. Bà Ngà nghe mà sững sốt và liền phản ứng một cách phũ

phàng: - Mày là đồ AIDS, cút khỏi nhà tao, tao không chứa chấp thằng Si-đa như mày. Sang biết bà Ngà sẽ làm như thế và mọi người sẽ hất hủi đuổi xua. Lấy cái xách nhỏ, thằng bé bỏ vào đó hai bộ đồ cũ và vác nó trên vai, nói lời tạm biệt bà Ngà để đi về một phương trời xa xăm nào đó. Sang cũng chẳng biết mình sẽ đi về đâu, khi cuộc đời này chẳng ai mà chấp nhận những con người như nó.

Tối về, Sang nằm ngủ ngay một xó chợ nhỏ, trong sự lạnh lẽo của gió rét và mưa giông, bên cạnh đó là sự dày vò của căn bệnh trong sự hẩm hiu và cô độc. Thằng bé không còn mơ ước hay hy vọng một điều gì cả, nó chỉ biết sống và đợi đến ngày nằm xuống. Nó nghĩ, không biết tới ngày nó chết có ai thương tình cho thằng bé mồ côi không cha, không mẹ như nó mà nhỏ cho giọt nước mắt thương xót hay không. Có nhà hảo tâm nào thương hại mà đưa xác nó vào một nghĩa trang nào đó? Nó nghĩ, Chắc ngày đưa tang của nó sẽ không được như cha mẹ và hai em đâu, sẽ ít người và buồn lắm.

Thằng bé thốt lên trong sự ghen ngào, mẹ ơi, mẹ đang ở đâu, con buồn và cô đơn

lắm mẹ à! Con đang nằm giữa cơn mưa lạnh lẽo, con thèm khát được sự bảo bọc chở che của mẹ lắm. Con nhớ gia đình mình nhiều lắm, con ước gì được trở về thăm mộ cha mẹ và hai em lần cuối, mẹ à! Mẹ có biết hay không, ai cũng rầy la và xua đuổi con hết. Họ nói, mày là đứa mồ côi không cha mẹ, đồ thằng AIDS, ai cũng xa lánh con hết, mẹ ơi! Chắc mẹ sẽ không xa lánh con đâu phải không mẹ, mẹ sẽ ôm con vào lòng để sưởi ấm cho con, phải không? Con nhớ ba và hai em nhiều lắm, mẹ hãy kêu mọi người về đây thăm con đi, con hứa sẽ không lây bệnh cho ba và hai em đâu...

Rồi thằng bé chỉ biết khóc, hình như nó sống trong sự ảo tưởng nhiều hơn là hiện thực, vì trong ảo tưởng đó, ít nhiều gì nó cũng tìm được sự chia sẻ và cảm thông của mẹ và gia đình. Đôi khi Sang như muốn la lên trong sự khủng hoảng và đốn đau của căn bệnh, nó sợ hãi và vẫy vùng khắp nơi. Có lúc nó như muốn nhắm cả hai mắt lại để quên đi cuộc đời, nó sợ hiện thực và không muốn mở mắt ra vì nó biết khi đối diện với đời thì chỉ là sự hắt hủi xa lánh của mọi người. Trong mơ nó đã thấy thầy Năm đã đến bên nó, vuốt đầu và cho bánh kẹo.

Sang chạy đến ôm chầm lấy thầy và khóc nức nở, vì chắc chỉ còn thầy Năm là người thương nó và hiểu hết những nỗi đau và tâm sự của nó mà thôi! Nó nghe thầy Năm nói: - Con hãy vươn mình lên mà sống, đừng bao giờ gục ngã trước số phận mà hãy đứng lên nhìn đời, dù chỉ là một hy vọng nhỏ nhoi. Bóng đêm cuộc đời là như thế con à! Con hãy mỉm cười và chấp nhận.

Sang giật mình tỉnh giấc thì chẳng thấy thầy Năm đâu cả, nhưng nó đã phần nào thấm thía lời dạy của thầy. Thành bé mỉm cười và chấp nhận. Nó cảm thấy hạnh phúc lắm vì lâu lắm rồi trên môi nó mới nở một nụ cười hạnh phúc như thế. Nó thốt lên từ tận đáy lòng, thầy Năm ơi, con hiểu rồi, mỉm cười và chấp nhận đúng không ông.

oOo

Lời nhắn nhủ: - Mong mọi người hãy mở rộng vòng tay để cứu lấy những mảnh đời bất hạnh...

Tết rồi hả sư?

Dạ, gần Tết rồi bà ạ. Mứt Tết nè, bà ăn đi cho vui!

- Sư ở đâu vậy?

Sư ở TP.HCM với các bạn trẻ tình nguyện CLB Nhân Sinh đến đây thăm và tặng quà Tết cho bà nè. Bà vui không?

- Dạ, vui lắm sư à! Cảm ơn sư nhiều nha.

Tết này, có con cháu vào thăm bà không?

- Buồn lắm sư ạ, ở đây hơn 10 năm nay không thấy bóng dáng của đứa nào vào thăm cả, viết không biết bao nhiêu lá thư nhờ người gửi về quê, nhắn nhủ mấy đứa con vào thăm, vì thương và nhớ mấy đứa nó nhiều lắm mà chỉ có gửi đi, không bao giờ nhận được hồi đáp.

Tết này, chắc buồn lắm sư à. Mỗi lần Tết là thấy nhớ mấy đứa con, mấy đứa cháu, nhớ nhà và quê hương nhiều lắm (rồi khóc).

Sư biết không? Nhìn mấy bà bên cạnh, Tết đến có con cháu vào thăm là tôi ứa nước mắt, vì thấy mình cô đơn và trống vắng lắm.

Dạ, nhưng năm nay bà có sư và các bạn vào thăm bà rồi nè, vui lên đi để cùng mọi người đón xuân về chứ!

- Dạ, vui lắm sư à! Mứt ngon thiệt, ăn một miếng là thấy Tết rồi sư heng (*cười*)...

Thôi, chào bà nhé, sư đi tiếp để thăm các cụ khác đây, vì các cụ đang chờ sư đến để chúc phúc năm mới.

Bước đi mà lòng thấy xót xa vô cùng, thương cho những người bà, người mẹ đang âm thầm chịu đựng nỗi cô đơn, buồn tẻ đến tột cùng, cứ mãi hy vọng, chờ mong những người con, người cháu xa quê còn nhớ đến mình mà quan tâm thăm hỏi.

Đời là thế, hãy nỗ lực khi còn trẻ, hãy sống hết mình khi còn có thể, hãy hiến dâng và dâng tặng cho đời những gì tốt đẹp nhất, để khi đến tuổi xế chiều chúng ta còn nhìn lại một thời đã qua mà mỉm cười trong tận đáy lòng mình...

Bí quyết chuyển hóa buồn lo

Có nhiều vị thường hỏi tôi: - Khi sự lo lắng, buồn phiền, thất vọng... thì sư thường làm gì để hóa giải chúng?

Đơn giản: - Mỗi lần như thế, thì tôi càng phải chánh niệm hơn, ngồi xuống và chẳng làm gì cả, thở nhẹ và buông thư toàn thân, tôi quán niệm nỗi khổ niềm đau từ đâu đến và chấp nhận chúng ra sao, tiếp đến tôi quán pháp vô thường biến chuyển của con người, ngay chính thân ta còn không giữ được thì những chuyện buồn phiền có đáng để ta phải để tâm vào nó quá nhiều, nghĩ đến đó tôi lại thở nhẹ và cười tươi, tôi thấy thân và tâm mình từ từ nhẹ ra.

Rồi tôi quán đến nỗi khổ của chúng sanh, tôi hướng tâm về những bệnh nhân đang đau đớn quần quai tại những bệnh viện trong giờ phút này, cho đến biết bao chúng sanh đang đói khổ, và mỗi giây trên trái đất này lại có biết bao người từ biệt cuộc đời để ra đi - nó giống như khi bạn mất 100 ngàn, bạn lo buồn và đi tìm chúng, nhưng khi hay tin người bạn thân của mình vừa mới mất 100 triệu thì tự nhiên bạn thấy sự mất mát của mình quá ít ỏi, chẳng đáng là bao.

Nghĩ đến đó tôi thấy mình hạnh phúc hơn họ quá nhiều, vậy có gì phải lo lắng buồn phiền nữa, tự hỏi với lòng như thế, rồi tôi tự hứa với mình phải mỉm cười và chấp nhận hiện tại với trọn lòng hoan hỷ.

Tôi đứng dậy và bước từng bước chân thiền hành thật nhẹ, thật chánh niệm và tập trung vào sự xúc tác giữa lòng bàn chân khi tiếp đất, khi đó tôi buông thư toàn thân và mọi suy nghĩ chỉ biết mình đang đi và hiện hữu trong từng phút giây hiện tại. Tôi thầm cảm ơn “đất mẹ” đã cho tôi bước đi mỗi ngày, tôi thầm cảm ơn bầu không khí trong lành để tôi thở và những người thân bên cạnh tôi để cùng tôi tiếp bước. Và đặc

biệt, tôi thâm cảm ơn sự khó khăn, buồn phiền, lo lắng... vì nhờ có nó mà tôi mới nhận ra cái khổ của cuộc đời để nỗ lực tiên tu, trở về an trú trong thực tại.

Đơn giản: - Đó là bí quyết của tôi để đối trị mọi phiền não, lo lắng, và buồn khổ khi phải đối diện. Còn bạn, nếu bạn chưa có phương pháp nào để thực tập thì hãy cùng tôi thực hành những phương pháp đơn giản như trên. Và hãy kể cho tôi nghe bạn đã thực hành chúng ra sao, kết quả thế nào, như thế là chúng ta đang kết tình huynh đệ, cùng đi trên đường vui rồi...

Tình sơn môn - nghĩa đạo màu

Thức để đồng cảm, sẻ chia, ngay sự lắng lòng cũng là năng lượng để sưởi ấm hương linh của người đã mất, họ sẽ không cảm thấy cô đơn và lạnh lẽo. Đó chính là cái tình, cái nghĩa Linh Sơn cốt nhục!

Tôi từng lãng quên

Cách đây hai hôm tôi đã hay tin người sư đệ của mình bị tai nạn giao thông mà qua đời, một thông tin vô cùng bất ngờ mà tôi chưa hề chuẩn bị tâm lý để đón nhận nó.

Bàng hoàng, tôi mới cảm thấy sợ hãi vì chẳng biết mình phải làm gì trong lúc này, chẳng lẽ tôi phải mỉm cười coi như chuyện đang xảy ra chỉ là giả hợp, phù du. Hay những gì tôi đã nghe nó như một luồng gió nhẹ, vụt qua tai mình và tan mất?

Khi đó, tôi quyết định cùng với chú huynh đệ trong tịnh xá (hiện đang ở tịnh xá Trung Tâm, Q.Bình Thạnh, TP.HCM - NV) thức thâu đêm để chờ xe mà tranh thủ trở về quê. Khi đó tôi hỏi: “Mấy sư huynh ơi! Xe thì tới 5g sáng mới bắt đầu chạy, nhưng giờ này thì mới có 1g khuya, tại sao ta không nghỉ ngơi một chút để mai đi sớm?”, nhưng tất cả chú huynh đệ ai cũng im lặng.

Một hồi, sư huynh cả của tôi mới trả lời: “Người đang sống là chúng ta, còn người đã nằm xuống chính là người thân của chúng ta, tuy không phải cùng chung một dòng máu của mẹ cha, nhưng chúng ta cùng chung một chí nguyện, một trái tim và hướng đến, nay một người trong chúng ta đã từ biệt ra đi, không bao giờ trở lại, chúng ta đang thức để hoài niệm và tưởng nhớ đến, như một chia sẻ chân tình - dấu không lời của những người đang sống.

Và quan trọng hơn, nơi quê đó thầy của chúng ta đang thương tiếc, bồi hồi khi phải đối diện trước tình cảnh một người đệ tử của mình chỉ vừa tròn 21 tuổi lại ra đi một cách bất ngờ như thế”.

Huynh cả nói trong sự thương tiếc và cảm thông đến nghẹn lời, tôi và chư huynh đệ chỉ biết im lặng, trong đêm khuya chỉ vắng vắng những lời tâm tình bên tách trà nóng.

Tình sơn môn, nghĩa đạo mầu...

Tình cảm của người tu còn nồng nàn thấm thiết gấp bội lần, một tình cảm thiêng liêng cao quý, mà không có ngôn từ nào diễn tả được, tôi đã hiểu và cảm nhận sâu sắc bởi những lời nói, hành động mà chư huynh đệ của tôi đã làm.

Rồi một ngày nào đó nếu tôi có ra đi, thì tôi cũng mỉm cười vì tôi biết chung quanh tôi còn có chư huynh đệ, những người anh em không ruột rà máu mủ, nhưng cùng chung nhịp đập của tình người sẽ luôn ở bên cạnh mà sưởi ấm cho tôi. Cái đó được coi là cái nghĩa của đạo, đạo chính là cái nghĩa cái tình chứ không phải ở đâu xa. Một giấc ngủ ngon, hay một lần vô tình coi

như chẳng có gì xảy ra thì nó thật đơn giản, khi ai cũng có thể làm được điều đó (vì bản năng và nhu cầu của mình). Nhưng tại sao phải thức, thức để làm gì?

Thức để đồng cảm, sẻ chia, ngay sự lắng lòng cũng là năng lượng để sưởi ấm hương linh của người đã mất, họ sẽ không cảm thấy cô đơn và lạnh lẽo. Đó chính là cái tình, cái nghĩa của những người Thích tử thiên môn (hay là Linh Sơn cốt nhục)!

“Ngộ” hay “sợ”

Sau lễ tang tôi lại trở vào TP HCM để tiếp tục đi học, đi bộ trên những tuyến đường đông đúc xe cộ qua lại để đến trung tâm ngoại ngữ, nhìn dưới chân mình tôi đã dấy lên những suy nghĩ vô cùng giản đơn, không biết giờ này người sư đệ của mình sẽ như thế nào? Không biết thần thức của sư đệ biết mình đã chết, hay lang thang vất vưởng đó đây, chạy theo cái tướng của mình mà biến hiện đủ thứ, rồi tôi cảm thấy sợ khi nghĩ về mình, liệu khi tôi chết thì sao, lúc đó trạng thái tâm của tôi sẽ như thế nào?

Nếu đủ phước lành tôi được siêu sanh, còn nếu không thì lục đạo luân hồi chắc sẽ là nơi tôi đến, đến và đi là điều tất yếu phải

có, vậy cái đi của mình sẽ ra sao đến giờ này tôi cũng chưa có lời giải đáp.

Lắng lòng nghe một câu nói bất hủ của Đức Đạt Lai Lạt Ma (thứ 14): “Sống an lạc, chết siêu thoát” quả thật như thế, liệu cuộc sống của tôi đã bao nhiêu ngày an lạc, và bao nhiêu ngày khổ đau? Cái đó thì chắc chính tôi là người biết rõ nhất, nhận thấy cái chết của người sư đệ và tự mình tỉnh thức trước sự vô thường, giả hợp của kiếp người, đôi khi không phải là sự giác ngộ, mà chính là sự sợ hãi với chính mình, tôi sợ thật nhiều điều, về cái chết cũng như cảnh giới đằng sau cõi chết, những điều tưởng chừng như vô cùng đơn giản mà người học Phật nào như tôi cũng đều biết rõ điều đó.

Nếu không một lần khuấy động thì chắc mặt hồ không bao giờ có gợn sóng, nếu không một lần lắng nghe tâm tình của một người nào đó thì sẽ không bao giờ hiểu hết về họ. Và nếu không một lần chứng kiến, nghe tin một ai đó đã lìa bỏ cõi đời, thì chắc bạn sẽ quên lãng đi sự vô thường đang chi phối bạn từng phút giây và vô thường cũng sẽ vô tình cướp đi mạng sống của bạn bất kỳ lúc nào...

Câu chuyện về những viên xá-lợi sống

Khởi hành từ tịnh xá Ngọc Minh (Bình Thuận), chiếc xe 15 chỗ của chúng tôi tiến về TP.HCM theo sự hướng dẫn của thầy, để viếng thăm một số ngôi chùa, tự viện, tịnh xá ở miền Nam.

Trong xe chư Tăng đang bàn luận về một câu chuyện của cô Phật tử Diệu Chơn, nhà ở ngã ba 46 (Hàm Tân). Cô Diệu Chơn tôn thờ một viên xá-lợi. Hằng ngày do cô cung kính đánh lễ, trân quý viên xá-lợi như hiện thân của Đức Phật ở đời để chiêm bái và cúng dường.

Sau một thời gian khoảng 10 tháng, thì bỗng nhiên viên xá-lợi này lại phát sinh ra thêm nhiều viên khác, với sắc màu rực rỡ tuyệt đẹp. Cô cảm thấy vui mừng, hoan hỷ vô cùng về sự nhiệm mầu của Phật pháp, nên phát tâm đem những viên xá-lợi đó cúng dường lại các ngôi chùa, tịnh xá lân cận để tôn thờ.

Các sư trong xe, sư nào cũng đưa ra những suy nghĩ của mình về hiện tượng trên. Câu chuyện về những viên xá-lợi nhiệm mầu của cô Phật tử Diệu Chơn đã gây ra nhiều xôn xao. Sư Giác Huyền thì cho rằng: “Do cô Phật tử quá cung kính và đánh lễ mỗi ngày, nên tâm cô đã cảm ứng với tâm chư Phật, và xá-lợi phát sinh thêm để minh chứng cho lòng thành của cô”. Nhưng sư Giác Tầm không chấp nhận ý kiến trên, sư nói: “Theo con trò, thì do viên xá-lợi của cô Phật tử Diệu Chơn tôn thờ đích thực là xá-lợi của Đức Phật, nên tự nhiên nó sẽ phát sinh những viên xá-lợi khác để lưu truyền mãi đời đời”.

Còn tôi thì lại cho thêm một ý kiến để góp phần cho câu chuyện thêm ly kỳ, hấp dẫn hơn, tôi nói: “Thì do viên xá-lợi đó đã tồn tại rất lâu năm, nên đúng thời duyên

thì nó phát sinh thêm". Sư nào cũng có ý kiến, suy nghĩ riêng của mình, nên rốt cuộc câu chuyện cũng không đưa ra được lời kết, làm trong xe ai cũng xôn xao.

Một hồi lâu thầy tôi mới lên tiếng. Thầy bảo: "Các con biết những viên xá-lợi đó xuất phát từ đâu không? Chính ngay từ sự vọng tưởng của các con. Cứ để tư tưởng chạy theo sự vướng mắc, hoài nghi hoài, thì sẽ không bao giờ tìm ra được nguyên nhân sự phát sinh của những viên xá-lợi, nếu các con chưa chịu dừng lại mọi suy nghĩ, vọng tưởng, hoài nghi của chính mình".

Trong xe ai cũng im lặng để lắng nghe những lời chỉ dạy của thầy. Mọi tiếng động, xầm xì dừng lại ngay tức khắc.

Thầy nói tiếp: "Chính các con là những viên ngọc xá-lợi quý báu, tỏa sáng rực rỡ giữa thế trần và sẽ phát sinh ra hàng ngàn viên xá-lợi nữa để lưu lại cho đời. Nếu các con biết tận dụng xác thân tạm bợ này mà tinh tấn tu trì đúng Chánh pháp, làm giáo pháp của chư Phật được tỏa rạng khắp muôn nơi, hướng mọi người quay về với chánh đạo, thoát ly kiếp sống luân hồi khổ đau. Khi lớn lên, thế hệ của các con phải

biết tiếp nối mạng mạch của Phật pháp, tiếp độ Tăng chúng, đào tạo Tăng tài, nuôi dưỡng mầm móng của Phật pháp sau này, để giáo lý từ bi, vị tha, bình đẳng của chư Phật mãi trường tồn trên thế gian thì chính các con là những viên ngọc xá-lợi sống, đang hiện hữu giữa cõi đời, ngày đêm tỏa ánh hào quang để mọi người tìm đến mà quy y và nương tựa”.

Nghe xong những lời thầy dạy, quý sư ai cũng im lặng, để tự nhủ với bản thân mình. Tôi chỉ biết ngồi im và nhìn lại tự thân, vì đã để cho những vọng tưởng cứ dấy khởi trong tâm, đôi khi lại dấy lên những phiền não trong sự mâu thuẫn giữa các tư tưởng lẫn nhau.

Giờ đây tôi cảm nhận câu chuyện của những viên xá-lợi sống và những lời dạy của thầy chính là một bài học vô giá, để tôi cần phải chiêm nghiệm và thực hành trong đời sống tu tập hàng ngày của chính bản thân mình.

III. Giao cảm

Những cảm nhận chân thành của những người có duyên được tiếp xúc với bản thảo, được cộng sự với tác giả trong những chương trình gần xa, mang yêu thương tới những mảnh đời bất hạnh, trong niềm tin gieo hạt thiện lành theo lời Phật dạy...

Một cuốn sách thiết thực cho người trẻ

Với những trăn trở và tâm nguyện của một nhà sư trẻ - mục đích góp phần hoằng pháp cho giới trẻ thông qua những bài viết chia sẻ về Phật pháp, từ lâu Đại đức Giác Minh Luật, Chủ nhiệm CLB Nhân Sinh đã mong muốn ấn tống một cuốn sách - làm phương tiện hoằng pháp và duyên lành hội đủ, quyển sách đã được xuất bản.

Cuốn sách với tựa đề *Nếu trở thành tu sĩ...* của nhà sư trẻ Giác Minh Luật là cuốn sách tổng hợp những bài viết mà sư đã chia sẻ đến các bạn trẻ trên mạng cá nhân và các tờ báo, tạp chí Phật giáo. Đó là những cảm nhận mà sư đã trải nghiệm về con đường hướng thượng giữa nhân sinh quan hay những hoàn cảnh bất hạnh, những trở trở, bế tắc trong cuộc sống của các bạn trẻ dưới góc nhìn cùng lăng kính Phật giáo. Từ đó, giúp các bạn trẻ hóa giải những vướng mắc, những điều bất như ý trong cuộc sống hàng ngày và hướng dẫn các bạn thực hiện lối sống thiện lành trên nền tảng đạo đức Phật giáo.

Thiết nghĩ, trong xã hội hiện tại, với sự xâm nhập của văn hóa ngoại lai và ảnh hưởng của lối sống thực dụng cùng sự hưởng thụ, tôn sùng chủ nghĩa vật chất, đã ít nhiều tác động tiêu cực đến một bộ phận giới trẻ chạy theo lối sống thực dụng, xa rời với những giá trị tốt đẹp và văn hóa truyền thống của dân tộc, thì việc có nhiều cuốn sách như sư Giác Minh Luật đã viết - qua những chia sẻ với những ngôn từ mộc mạc, đầy cảm xúc và cách trình bày, dẫn dắt những mẫu chuyện rất gần gũi với

người đọc, mang đậm triết lý Phật giáo sẽ giúp các bạn trẻ thấy được ít nhiều những tình huống, mẩu chuyện mà sư đã từng trải nghiệm hay những trần trở mà các bạn trẻ đã gặp phải.

Cuốn sách *Nếu trở thành tu sĩ...* của sư Giác Minh Luật rất cần thiết để định hướng cho giới trẻ trở về với những giá trị văn hóa truyền thống và nhân văn, sống thiện lành trên nền tảng đạo đức Phật giáo thông qua các hoạt động thiện nguyện giúp đời, công quả và tu tập trên tinh thần “phước huệ song tu”, đúng như những gì mà sư và CLB Nhân Sinh đã tâm nguyện và hướng đến.

TRẦN VĂN ĐỨC (*Thạc sĩ Kinh tế -
Trưởng điều phối CLB Nhân Sinh*)

Để hiểu hơn về con đường xuất thế...

Đọc *Nếu trở thành tu sĩ...* của nhà sư trẻ Giác Minh Luật để hiểu hơn về con đường xuất thế. Bởi, ở đó, trong tập sách dày hơn 200 trang này là những câu chuyện, chia sẻ, gửi gắm, trải nghiệm, mong ước... của chính người trong cuộc, một nhà sư chọn con đường “cát ái, từ sở thân” ngay khi còn rất nhỏ.

Những câu chuyện, những dòng hội thoại, những bài viết ghi nhận, cảm nghĩ, góc nhìn sâu sắc, gần gũi... của tác giả - một người đi nhiều, quan sát kỹ nội tâm và bên ngoài, những hiện tượng, tâm sự của cuộc sống qua lăng kính một người tu - chắc chắn sẽ là những trải nghiệm mới mẻ cho bạn đọc, những người yêu mến tác giả và mến đạo, thương con đường giải thoát.

Tôi có cơ duyên được tiếp xúc với những bài viết trong tập sách ngay từ những ngày đầu *Nếu trở thành tu sĩ...* phôi thai, nên có cảm xúc rất nhiều từ mỗi trang viết, có những lúc đọc thật chậm để lắng đọng và cảm nhận cùng tác giả và nhìn lại mình, sửa mình.

Quả thật, cuộc sống luôn có những nỗi khổ niềm đau quanh ta, nếu có lòng trắc ẩn, mong người bớt khổ thì sẽ có cái nhìn từ ái như tác giả, với những con người thật, việc thật đi qua từng trang viết. Và quan trọng hơn là sau những câu chuyện nhân sinh có khi rất đau lòng như “sao nữ đánh mẹ” hay những nỗi cô đơn, đau đớn cùng cực của những phận người nơi mái ấm, trung tâm dưỡng lão, hay truyện ngắn về cậu bé Sang bị mắc căn bệnh thế kỷ HIV/

AIDS... mà bạn vừa đọc, tôi cảm nhận có ánh sáng thương yêu, hiểu biết rọi tới. Đó chính là nhân quả, đồng thời còn là sự sẻ chia một cách chân thành với những mảnh đời ấy như trách vụ của người học Phật, đệ tử của Như Lai, không thể nào khác hơn được, không thể đứng đưng, vô cảm...

Ở đó, còn có gửi gắm, nếu trở thành tu sĩ được thì trên cả tuyệt vời, nhưng nếu không thành tu sĩ thì bạn cũng có thể tu, để tâm hồn mình bay lên theo hướng thiện lành. Bởi, dù có là tu sĩ hay cư sĩ, thì đối với người học Phật, phải có bình an, có sự giải thoát trong cuộc sống hàng ngày.

Tôi cảm nhận được tác giả là một người rất nhiệt huyết và có lý tưởng tu học, phụng sự nhân sinh không phải chỉ qua trang sách mà còn qua nhân cách tôi được biết khi nhà sư còn là chú Sa-di 18 tuổi. Tôi đã học được rất nhiều về nỗ lực tu, học, dẫn thân giúp ích cho cuộc đời thông qua hoạt động từ thiện của tác giả, cụ thể là CLB Nhân Sinh với nhiều hành trình sẻ chia ý nghĩa. Càng thấy gần gũi hơn khi trong những bài viết tác giả cộng tác với báo *Giác Ngộ* là những "rút ruột", gửi gắm, mong ước ai đọc được cũng sẽ hoan hỷ, thay đổi, sống tốt...

Với một người viết tay-ngang, chưa qua trường lớp đào tạo nào như tác giả thì có thể thấy, nhà sư trẻ Giác Minh Luật là người có năng khiếu văn chương. Năng khiếu ấy khi được thể hiện ra bằng chất liệu của sự tu tập, từ sự tinh tế quan sát cuộc sống thì sẽ có thể trở thành cây bút góp phần hồng pháp lợi sanh - đúng như bản hoài của người con Phật là đi trên đường vui tu tập, làm an lạc cuộc đời...

Tin tưởng, đây không chỉ là tập sách duy nhất của nhà sư trẻ, nếu tác giả tiếp tục viết, công hiến, thao thức đóng góp như đã từng...

LƯU ĐÌNH LONG

(BTV báo Giác Ngộ - www.giacngo.vn)

Nếu trở thành tu sĩ...

Đọc chậm, nhớ lâu,
cảm sâu để sống tốt hơn...

● **V**ới tôi, tâm niệm “*Làm người nên lấy thiện làm đầu, dù hoàn cảnh ra sao thì với tâm niệm đó sẽ là động lực để chúng ta gạt bỏ những chướng duyên để vượt qua tất cả*”. Và tôi đã tìm được điều đó nằm trọn trong những dòng chia sẻ ngọt ngào của sư Giác Minh Luật trong quyển sách *Nếu trở thành tu sĩ...* mà bạn đang cầm trên tay.

Nó mang những ý nghĩa đơn giản từ những mẩu chuyện ngắn, những bài trải nghiệm thực tế của cuộc sống giữa đời và đạo như: *Người bác ra đi - bài học còn ở lại*, hay câu chuyện *Ước nguyện của sư em và sư anh...* Mỗi bài viết đều có những bài học, ý nghĩa khác nhau để chúng ta cùng rút ra những điều để nhớ, để cùng thực hành trong đời sống thực tại, hầu hướng đến cái thiện và sự trở về với những giá trị đạo đức căn bản “*Uống nước nhớ nguồn*” mà tôi đã phần nào tìm thấy được trong quyển sách này.

Hãy cùng tôi đọc thật chậm - Nghĩ thật kỹ - Nhớ thật lâu.

MTQ - Phật tử MIMI NEFERTITI TRAN

● Có thể nói, tôi là một độc giả trung thành của sư Giác Minh Luật trên trang mạng cá nhân. Tôi cố gắng tìm lại và đọc hết những bài viết mà sư đã chia sẻ về “*lối đạo, nẻo đời*” mà sư đang bước đi. Sư đã truyền tải năng lượng và niềm đam mê, lẫn sự chân tình, mộc mạc của đời sống xuất gia thiêng liêng như sự trao truyền cảm hứng cho những ai muốn trở thành người Tăng lữ (xuất gia).

Tôi tin tưởng rằng, quyển sách *Nếu trở thành tu sĩ...* sẽ mang lại cho chúng ta một cách nhìn tích cực hơn về con đường xuất gia mà vốn dĩ bao người đã lầm tưởng là sự bi quan, yếm thế, khép đời mình trong chốn thiền môn. Thay vào đó là sự dẫn thân và tinh thần phụng sự mà những người xuất gia đã và đang mang lại cho đời thông qua những bài học, câu chuyện... mà quyển sách này đã mang đến cho tôi và các bạn.

Độc giả ROSA PHAM

● Có nhiều nhân duyên lành, tôi được gần gũi và đồng hành cùng sư trong mọi hoạt động từ thiện giúp đời, tu học Phật pháp..., dường như mọi tính cách ích kỷ, cái tôi và lối tư duy đời thường đã được gạt bỏ phần nào. Thay vào đó là những “tư tưởng lớn” mà sư đã truyền đạt cho tôi và tất cả những bạn trẻ trong CLB Nhân Sinh.

Sư thường chia sẻ với chúng tôi, tuổi trẻ chỉ có một thời, đời người chỉ sống một lần rồi thôi, nên ngoài cuộc sống cá nhân, thì thời gian còn lại hãy đem năng lượng, sức trẻ và tinh thần dấn thân vào đời bằng tất cả tấm lòng để mang tình thương và Phật pháp giúp người bớt khổ, giúp đời thêm vui.

Nay những lời dạy ấy được nằm trọn trong quyển sách này, để chúng ta có thể cùng chuyền tay nhau, cùng trải nghiệm và đọc cho thật sâu sắc những gì mà sư đã dành trọn tâm huyết của mình trong tác phẩm.

TRẦN KHẮC MINH

(Sinh viên Đại học Huflit)

Mục lục

Lời giới thiệu	4
Lời tác giả	7
I. Kể chuyện tu	10
II. Trên bước đường học đạo	157
III. Giao cảm	207

NẾU TRỞ THÀNH TU SĨ...

GIÁC MINH LUẬT

HỘI LUẬT GIA VIỆT NAM
NHÀ XUẤT BẢN HỒNG ĐỨC

Địa chỉ: 65 Tràng Thi, Quận Hoàn Kiếm, Hà Nội

Email: nhaxuatbanhongduc@yahoo.com

Điện thoại: 04.39260024 Fax: 04.39260031

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc BÙI VIỆT BẮC

Chịu trách nhiệm nội dung:

Tổng biên tập LÝ BÁ TOÀN

Biên tập:

NGUYỄN THẾ VINH

Trình bày - vẽ bìa:

THÁI HỌC SINH

Sửa bản in:

LƯU ĐÌNH LONG - TRẦN TRỌNG HIẾU

Kỹ thuật:

THÁI HỌC SINH

Đối tác liên kết:

BÁO GIÁC NGỘ

85 Nguyễn Đình Chiểu, P.6, Q.3, TP.HCM

www.giacngo.vn

In 1.000 cuốn, khổ 12x20cm, tại Nhà in Nguyễn Minh Hoàng (100 Lê Đại Hành, P.7, Q.11, TP.HCM). Số ĐKKHXB Số QĐXB của NXB..... cấp ngày In xong và nộp lưu chiểu năm 2015. Mã số sách tiêu chuẩn quốc tế (ISBN):